

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm Yolunda

ISSN 1300-8250

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:18 • 15 Ağustos '97 • 80 000 TL.(KDV dah.)

Sermayenin "eğitim reformu" aldatmacasına karşı

Parasız demokratik eğitim!

İÇİNDEKİLER

Kızıl Bayrak'tan	2
Kapak	3
Düzen Cephesi	4-5
Sınıf Hareketinin Sorunları	6-7
Sınıf Hareketi	8-9
Devlet Terörü	10-11
Kürt Ulusal Sorunu	12-13
Program sorunları üzerine konferanslar:	
Anti-emperyalizm/bağımsızlık sorunu-8	14-18
Reformist Saflardan Devrimci Kopuş	19
İşçi Gençlik	20
Kültür Sanat	21
Uluslararası Politika	22-25
Ekim'den	26
Mücadele Postası	27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:18 ● 15 Ağustos 1997

Fiyatı:80 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Sorumlu Y. İsl.: Gonca Balyemez
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. 52/5 İstanbul,
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
E-mail : kb@arti.net.trBaskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: (212) 880 40 75Genel
Dağıtım:
BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları:

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel-Fax 0 (312) 229 40 19Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84Alemdar Cd. Erdoğanlar İşhanı. No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92Ünlü Cd. Sarı Sk. Mavi Köşe İşhanı. No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

Kızıl Bayrak'tan

Barbarlık ve terör komünistleri yıldıramaz!
Kazanan Sosyalizm Olacak!

Sermaye düzeninin işçi sınıfı ve emekçilere, devrimci-sosyalist basına, devrimci tutsaklara karşı topyekün saldırıya geçtiği ve yeni saldırılara bilindiği bir dönemden geçiyoruz.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler burjuvazinin yoğun sınıfsal bombardımanlarıyla her geçen gün sefalet sınırına biraz daha yaklaşıyorlar. Sermayenin değil ezilenlerin sesi olan sosyalist basın, çeteleşmiş ve bir terör aygıtı olarak çalışan devletin estirdiği terörle susturulmaya çalışılıyor. Devrimci tutsakların geçtiğimiz yıl 12 şehit vererek, devlete tüm dünyanın gözleri önünde diz çöktürerek kapattığı tabutluklar tekrar gündeme getiriliyor. Kürt halkı üzerinde sürdürülen sömürgeci imha politikaları ve vahşet tımandırılıyor. Kokuşmuşluğu her yerini sarmış olmasına rağmen koruculuk sistemi yaygınlaştırılmaya çalışılıyor. Toplumun en ileri ve dinamik kesimlerine yönelik devlet terörü her alanda boyutlanarak devam ediyor.

Sermayenin çeteleşen devletin bu denli azgınlaşması, sömürü ve şiddete dayalı düzeninin sıkışmışlığından kaynaklanmaktadır. Burjuva düzeni, içinde bulunduğu krizden, faturayı işçi sınıfı ve emekçilere ödeterek çıkmak istemekte, bunu başarmak için her geçen gün zulme biraz daha sarılmaktadır. Zulmünü artırdıkça mezar kazıcılarının öfkelerini içten içe büyüttüğünün farkında olduğundan tüm olanaklarını ezilen kitlelerin devrimci ve komünistlerle buluşmasını engellemek için

seferber etmiş durumdadır. Bu durumun kendisi sermaye devletininde genelde devrimci-sosyalist basın, özelde ise Haftalık Kızıl Bayrak atılımıyla taçlandırdığımız komünist açık alan faaliyetine yönelik son dönem pervasızlaşan saldırılarını açıklamaya yetmektedir.

Proletaryanın Marksist-Leninist ideolojiyi kuşanmış ihtilalci partisine adım adım yaklaşmış olmamız ve bunu her alanda olduğu gibi açık alanda da hissettirmemiz, sermaye diktatörlüğünün özel bir hedefi haline gelmemizi kaçınılmaz kılıyor. Sermaye devleti her geçen gün kapatmalar, yayın durdurmalar ve toplatmalarla işçi sınıfı ve emekçi kitlelere sesimizi ulaştırmamızı engellemeye çalışıyor. Büro baskınlarıyla, gözaltı ve işkencelerle çalışanlarımızı yıldırmak, faaliyetemezi baltalamak istiyor. İsteklerine ulaşamadığında ise elinden zulmünü artırmaktan başka birşey gelmiyor.

Zonguldak büromuza yönelik kundaklama saldırısı sermaye devletininde genel çerçevesini çizdiğimiz yöneliminin bir ürünüdür. 11 Ağustos günü Zonguldak Bürosu çalışanımız birkaç saat önce ayrıldığı büroyu kapısı ve çalışma masası parçalanmış, fotoğraf makinesi gibi birçok eşyasının çalınmış ve büyük bir bölümünü yanmış bir durumda buldu. Geçmişte Özgür Ülke gazetesini, Kurtuluş Ankara Bürosu'nu bombalayan karanlık güçler bu kez Zonguldak'taydı ve Kızıl Bayrak'ı hedeflemişti. Bu saldırıyla sesimizi Zonguldak

proletaryasına ulaştırmamızı engelleyebileceğini sanan bu güçlere cevabımızı Zonguldak faaliyetimizi yükselterek vereceğiz.

Sermaye düzeninin çalışanlarımız üzerinde estirdiği terör de durmaksızın sürüyor. Geçtiğimiz hafta çalışanımız Ekrem YOĞUN, büro çıkışında sivil polisler tarafından gözaltına alınarak bir gün boyunca kötü muameleye maruz kaldı. Yine geçtiğimiz günlerde faşistlerce katledilen belediye işçisi Ali Arslan'ın cenaze törenine giden İbrahim GÜMÜŞ ve Ersoy ŞAHİN adlı çalışanlarımız, bölge girişinde otobüsten indirilerek gözaltına alındı. İbrahim ve son iki hafta içindeki üçüncü gözaltısını yaşayan Ersoy yoldaşlar düşman karargahında başeğmez bir tutum sergilediler.

Zonguldak büromuza yönelik saldırının gerçekleştiği günden beri Ankara büromuz abluka altında tutuluyor. Defalarca düşmanın saldırılarına uğramış olan Ankara büromuz yeni bir düşman saldırısı tehdidi altında. Kuşkusuz düşman, yanıtını Ankara Bürosu çalışanı yoldaşlarımızdan fazlasıyla alacaktır.

İşçi sınıfının ihtilalci partisile aramızdaki mesafe yeni adımlarla kapanmaktadır. Bir büyük davanın, 'yeni Ekimler' yaratma mücadelesinin savunucusu ve neferleri olarak diyoruz ki: Barbarlık ve terör komünistleri yıldıramaz;

Kazanan Sosyalizm Olacak!

Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!

Adı :	
Soyadı :	
Adresi :	
Tel :	

6 Aylık	Yurt içi	2 000 000 TL.	1 Yıllık	Yurt içi	4000 000 TL.
	Yurt Dışı	130 DM.		Yurt Dışı	260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için : 0079219-2

DM için : 3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sosyalizm Yolunda

Abone
Formu

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GENİŞLETİLMİŞ
2. BASKISI
HAZIRLANIYOR!

Kürt Ulusal Sorunu

Teorik

Programatik

Perspektifler

ve

Siyasal

Değerlendirmeler

Sermayenin "eğitim reformu" aldatmacasına karşı Parasız demokratik eğitim!

Haftalardır 8 yıllık eğitim tasarısına karşı İslami gericiliğin eylemliliklerine şahit olmaktadır. İmam hatip liselerinin kapatılmasına ve dini eğitimin Milli Eğitim Bakanlığı ile Diyanet İşleri Bakanlığına bağlanmasına karşı protesto yükseltenler, devlet tarafından demokratik hak ve özgürlüklerine el uzatıldığını, zulüme uğradıklarını ifade etmektedirler. Zaman zaman devlet karşıtı söylemler de kullanan sözkonusu toplumsal hareketliliğin başını RP ve tarikatlar çekmektedir.

Oysa, gerek MNP-MSP geleneğinin devamı olan RP, gerekse de kendilerini büyük ölçüde DP, AP, ANAP ve DYP gibi düzen partilerinin içerisinde ifade eden tarikatlar devletle ve burjuvaziyle köklü bağlara sahiptirler. Dini, kitleleri kendilerine ve kendileri üzerinden devlete bağlamanın bir aracı olarak kullanan dinsel gericilik özellikle 12 Eylül ve sonrası yıllarda devletin açık desteği ile palazlandırıldı. Yine bu aynı dönemde imam hatip liselerinin, Kur'an kurslarının, tarikat dergahlarının açılması teşvik edildi, zorunlu din dersleri gündeme getirildi. Tarikatlara "sivil toplum örgütleri" yaftası asılarak meşrulaştırıldı. Dinsel gericiliğin bu tarz desteklenmesi, ezilen emekçi kitleleri ve özellikle de gençleri "komünizm" tehlikesinden uzak tutmanın, mücadele dinamiklerini uyuşturmanın ve tepkileri saptırmanın sistematik bir politikası olarak uygulandı.

Özellikle '80 sonrası ve '90'lı yıllarda ezilen emekçi kitlelerin taleplerine sahip çıkıyor görünerek ve demagojik anti-emperyalist, anti-tekelci söylemler kullanarak kendi toplumsal tabanını hızla genişleten dinsel gericiliğin sınıfsal yapısında da önemli değişiklikler yaşandı. MNP-MSP geleneğinin dayandığı taşra burjuvazisi adım adım tekelci yapı ve uluslararası sermaye ile bütünleşti. Bunun sonucunda hızla güç kazanan "İslami" sermaye gruplarında büyük bir artış meydana geldi. RP'nin iktidarı sırasında ise "İslami" sermaye daha da büyüdü ve ekonomik alanda da giderek daha fazla söz sahibi olmaya başladı.

Dinsel gericiliği giderek güçlendiren faktörlerin başında tam da üzerinde yükseldiği iktisadi temel gelmektedir. Geline aşamada, hiç de dini esaslara göre değil, basbayağı

uluslararası sömürü sisteminin yasalarına tam bir uyum sağlayarak büyüyen "İslami" sermaye tekelci sermayeyi rahatsız edecek boyutlara ulaşmıştır. Bu rahatsızlığın kökeninde bir yandan değişik sermaye grupları arasındaki çıkar çatışmaları yatmaktadır. Ancak ondan daha da önemli bir rol oynayan, giderek toplumsal tabanını genişleten İslami gericiliğin tekelci sermayede uyandırdığı siyasi iktidar kaygıları olmaktadır. İran, Cezayir, Afganistan vb. gibi ülkelerde yaşanan gelişmeler bu konuda özellikle uyarıcı olmaktadır.

Düne kadar anti-komünist mücadelede etkin bir tarzda kullanılan imam hatip liselerinin, Kuran kurslarının, tarikat dergahlarının bugün burjuvazinin hedef tahtasına oturtulmasının nedeninin başında, bu kurumlar üzerinde sermayenin denetim kurmasında zorlanması gelmektedir. RP'ye ve şeriatçı güçlere karşı atağa geçen ordu ve MGK'nın rapor ve istatistikleri çarpıcı bir tarzda İslami gericiliğin iktisadi gücüne paralel olarak siyasi etkinliğini giderek artırdığını ortaya koymaktadır. Örneğin imam hatip liseleri, tarikatlar ve Kur'an kursları bugün büyük ölçüde İslami gericiliğin kadro ve militan yetiştirme merkezleri olarak çalışmaktadırlar.

Ne var ki laik kemalist düzenin savunusuna soyunan tekelci burjuvazi ve onun sözcüleri, bir çok kesimin sandığı gibi bu

odakların yaydığı karanlık ve gericiliğe karşı değildir. Aksine sermaye devleti, dini eğitim kurumlarını kendine

bağlayarak, esasta bu gericilik odaklarını tam denetimine alarak, kendi ihtiyaçları doğrultusunda etkin bir tarzda kullanmak istemektedir. Dini ezilen emekçi kitleleri uyuşturmanın, sömürüye ve zulme boyun eğdirmenin bir aracı olarak kullanan sermaye, bu noktada dinsel gericiliği her zaman devreye sokmuştur. Bugün tekelci sermayenin ve onun yönlendirici gücü MGK da doğrudan dinsel gericiliği değil, onun kendi denetimi dışına çıkan yönlerini hedef almaktadır. Esas olarak ise dinsel gericiliği ehlileştirmek, sivri uçlarını törpülemek istemektedir.

Sınıfsal doğası gereği hiç bir zaman sermaye ile köklü çelişkilere sahip olmamış, tarihi boyunca sömürgeci sermaye iktidarına hizmet etmekten geri durmamış İslami gericilik bugün devlete karşı yüksek sesle tepkisini dile getiriyorsa, bu herşeyden önce maddi ve siyasi rant alanlarını kaybetmek istememesinden ileri gelmektedir. İslami gericiliğin mevcut sömürü düzeniyle herhangi bir çelişkisi yoktur. Aksine o bu düzenin özüne dokunmadan kendi iktidarının yolunu döşemek istemektedir. Din aracılığıyla kitleleri en karanlık bir ortaçağ gericiliğine mahkum ederek, kendi burjuva iktidarını kurmak istemektedir.

Fakat İslami gericiliğin yükselttiği yaygaranın arkasında bu tarihsel emelin yanısıra daha güncel bir faktör de durmaktadır. RP gerek hükümet olduğu süreçte emek düşmanı icraatlarıyla, gerekse de hükümetten düşürülmesine yol açan yıpratma savaşında derin yaralar alan imajını yeniden onarmak istemektedir. "İmam hatip liselerine dokunma" kampanyası büyük ölçüde emekçi sınıflara dayanan tabanını yeniden parti etrafında kenetlemek hedefini taşımaktadır.

Eğitimde özelleştirme saldırısı bir yanda, giderek derinleşen sefalet ve yoksulluk diğer yanda... işçi ve emekçi ailelerinin çocuklarını okutabilmelerini adeta olanaksızlaştırmaktadır. Dinsel ve feodal değer yargıları istismar edilerek çocuklarını imam hatip liselerine ve Kur'an kurslarına göndermeye sevk edilen işçi ve emekçi aileleri, aynı zamanda bu nedenle de rahat

etmektedir. Zira bu okul ve kursların çoğu parasız olmanın yanısıra yatılı hizmet vermektedirler. Çocuğunu imam hatiplere veya Kur'an kursuna yollayan yoksul işçi-emekçi ailesi böylece hem çocuğunun "eğitim" sorununu çözmüş, hem de geçim sorununu hafifletmiş olmaktadır. Dahası sözkonusu kurumlar yalnızca çocukları ortaçağ gericiliği ile zehirlemekle kalmamakta, çeşitli maddi yardımlarla da çocuğu ve ailesini kendisine bağlamakta, adeta satın almaktadır. Maddi bağımlılık, borçlandırma vb. yöntemlerle tarikatların tuzağına düşürülen bir çok işçi ve emekçi çocuğu/ailesi bulunmaktadır.

Kısacası, 8 yıllık eğitim reformu olduğu gibi, "imam hatip liselerime dokunma" kampanyası da bir aldatmacadan ibarettir. Sözde demokrasi ve özgürlük isteyen İslami gericilik, dini eğitim kurumlarında gerçekte en ilkel, çağdışı ve anti-demokratik görüşlerin savunusunu yapmaktadır. Anti-emperyalist ve batı karşıtı söylemler ile kutsanmak istenen işçi ve emekçilerin hiç bir demokratik hakka sahip olmadığı, söz, basın ve örgütlenme özgürlüğünün tümüyle ortadan kaldırıldığı, 11 yaşındaki çocukların idam edildiği bir ortaçağ karanlığından başka bir şey değildir.

İnsanlığın ahlaki değerlerinden giderek koptuğu ve yozlaştığı üzerine propaganda yürüten İslami gericilik bu dejenerasyonun kaynağı olan kapitalist düzene karşı köklü bir eleştirisi yoktur. Bir hırsızın elinin kesilmesi gerektiğini savunan şeriat sözcüleri milyonlarca işçi ve emekçinin yarattığı değerlere el koyarak sefa süren sermayedarlar için herhangi bir ceza öngörmemektedir. Aksine, bugün İslami gericiliğin başını çekenlerin ezici çoğunluğu sermaye sınıfının bir üyesidir ve zenginlik içerisinde yaşamaktadır. Dini bu zenginliği korumanın, işçi ve emekçileri iliklerine dek sömürmenin bir paravanı olarak kullanmaktadır.

İşçi ve emekçiler bu oyuna kanmamalıdır. İşçi sınıfının çıkarları nasıl ki sermaye ile tamı tamına zıtsa, İslami gericilikle de asla bağdaşmaz. Fakat bu, görünürde şeriatçılarla-laiklerin tarafsızlık anlamına gelmez. Günbegün medyanın pompaladığı tartışma büyük ölçüde sahtedir ve gündemi saptırmaya dönüktür.

İşçi ve emekçiler herşeyden önce kendi bağımsız talepleri etrafında birleşmelidir. Eşit, parasız, bilimsel ve demokratik eğitimin karşısında yer alan sermaye ve İslami gericiliğe karşı tavizsiz bir mücadele yükseltilmelidir!

Parasız, eşit, bilimsel-demokratik eğitim için mücadeleye!

açılması, öğretmen açığının kapatılması, başta ders kitapları olmak üzere eğitim araç ve gereçlerin çağdaş-bilimsel bir düzeye çıkarılması ve tüm bunların bedava olmasını da zorunlu kılmaktadır.

Demokratik eğitimin temel önkoşulu fırsat eşitliğidir

Özelleştirme saldırısı yalnızca eğitimi karlı bir ticari sektör haline getirmekle kalmamaktadır. Bu yolla işçi ve emekçi çocuklarına ilköğretimden başlayarak kaliteli eğitim veren okul kapıları da birer birer kapatılmaktadır.

Çoğunlukla işçi ve emekçi çocuğunu daha ortaokulda, lisede veya üniversitede eleyen, onu çalışmak zorunda bırakan, ailesinin maddi olanaksızlıkları olmaktadır. Sıradan bir emekçi ailesi, tüm bu zorlukları aştığında ise çocuğunu ancak büyük fedakarlıklar pahasına ve parasız devlet okullarında okutabilmektedir. Ancak burada çocuğu bekleyen tümüyle çağ ve bilim dışı bir sözde eğitim olmaktadır. Burjuva çocukları özel okullarda, Avrupa veya ABD standartlarıyla eğitim görürken, işçi ve emekçi çocuğu bilimsel, çağdaş bir eğitim olanağından yoksun kalmaktadır.

İlkokuldan itibaren herkese "eşit" uygulanan sınavlar ve "başarılı" öğrencilere sağlanan "burslar" sözde mevcut eğitim sisteminin fırsat eşitliğine dayandığına kanıt gösterilmektedir. Oysa burjuva çocuğu daha ilkokuldan itibaren özel olanaklarla, özel öğretmen ve derslerle yetiştirilmektedir. Branşında uzman öğretmenler, Avrupa'dan getirilen kitaplar, yabancı dil, fizik, kimya ve biyoloji laboratuvarları, bilgisayarlar, özel kurs ve dershaneler vb. ile sözkonusu sınavlara hazırlanmaktadır. İşçi emekçi çocuğu ise tüm bu olanaklardan yoksun olduğu gibi, çoğu kere boş vakitlerinde derslere vakit ayırmak yerine, ek işlerle okul harçlığını kazanmaktadır. Böylece mevcut sınav sistemi çocukları tümüyle eşitsiz koşullarda yarıştırmaktadır. Elenenler ise herşeyden önce alt sınıflara mensup yoksul çocukları olmaktadır.

Oysa fırsat eşitliği burjuva demokrasinin temel koşullardan biridir. Herkese tanınan haklardan herkesin eşitçe faydalanması ilkesine dayanan fırsat eşitliği açıktır ki ancak özel okulların, dershanelerin kapatılması ve özelleştirme saldırısının durdurulması ile sağlanabilir. Yine tüm okulların bilimsel ve çağdaş bir eğitim düzeyini yakalayabilmesi için gereken koşulların sağlanması gerekmektedir. Parasız

eğitim veren devlet okullarına yeterli bütçe ayrılmadan, bu okullar gereken altyapıyla donatılmadan işçi ve emekçi çocuklarının en temel hakları olan bilimsel eğitimden faydalanmaları da mümkün değildir.

Demokratik-bilimsel eğitimin önkoşulu özerkliktir!

Türkiye'de eğitim sisteminin neredeyse her yeni hükümetle birlikte değiştiği, öğretmen ve iradi personel kadrosunun mevcut siyasi iktidar tarafından sık sık yenilendiği, müfredatın güncel ve dönemsel siyasal ve ideolojik ihtiyaçlar tarafından belirlendiği bilinen bir olgudur. Örneğin 12 Eylül'le birlikte yalnızca din dersleri değil, milli güvenlik dersleri de zorunlu hale getirilmiştir. Yunanistan ile siyasal krizlerin yaşandığı dönemlerde Yunan tarihi müfredattan çıkarılmaktadır. Türk-İslam sentezi ve kemalizm eğitim programının ana eksenini oluşturmaktadır vb. vb.

Tüm bunlar bir yandan eğitim sisteminin bilim dışılığını tanımlamaktadır, diğer yandan bilimsel eğitimin önkoşulunun özerkleştirilmesi olduğunu ortaya koymaktadır. Zira siyasal iktidara bağımlı, onun siyasal ve ideolojik ihtiyaçları tarafından koşullanan okulların düşünce, araştırma ve bilim merkezleri haline gelmesi olanaksızdır.

Bugün sermaye sözcüleri, özelleştirmenin özgür ve bilimsel bir eğitime zemin hazırladığını öne sürmektedirler. Oysa bunun kendisi koca bir yalandan ibarettir. Şurası açıktır ki, özel okullar bilgi ve bilimi metalaştıran ticari bir işletmeden farksızdır. Burada burjuvazinin ihtiyaç duyduğu "bilgi"lerle donatılmış olduğu kadar, resmi ideoloji ile de kuşatılmış bireyler, yöneticiler yetiştirilmektedir.

Özel okullarda daha "akademik", daha "bilimsel" bir eğitimin verildiği doğrudur. Ne var ki büyük holdinglere yönetici, devlet yönetim kademelerine kadro ve burjuva siyasetçisi yetiştiren bu okullarda herşeyden önce "bilimin" ve "bilgi"nin nasıl kullanılacağı öğretilmektedir. Toplumun çok küçük bir azınlığı olan sermayenin ihtiyaçlarını karşılamak üzere kullanılan bir bilim ve bilgi gerçek amacından saptırılmış demektir. Okullara gerçek bilimsel niteliğini verecek olan bilgi ve bilimin toplumun ihtiyaçlarını esas alarak kullanılması olacaktır.

Okul sisteminin özerkleştirilmesi, siyasal iktidardan bağımsızlaştırılması,

polis ve faşist kadroların okullardan çıkarılması, yönetimin öğrenci ve öğretim üyelerinin kendi seçtiği ve yine öğrenci ve öğretim üyelerinden oluşan kurullara devredilmesi bu doğrultuda atılmış bir ilk adım olacaktır.

Zorunlu din ve din kültürü dersleri kaldırılmadan laik eğitim mümkün değildir

8 yıllık eğitim tartışmalarının üzerinde en çok yoğunlaştığı konu eğitimin laikliğidir. Din eğitiminin devletin (Diyanet İşleri Bakanlığı veya Milli Eğitim Bakanlığı üzerinden) denetimine alınması ile laik eğitimin sağlanacağı öne sürülmektedir.

Ne var ki bugün din derslerinin zorunlu olmasını, İslam dininin ve Sünni mezhebinin resmi din olarak öğretilmesini kimse tartışma konusu yapmamaktadır. Oysa, gerek laikliğin en yalın tanımlaması olan din ile devlet işlerin ayrılması, gerekse de bireyin vicdan ve inanç özgürlüğü zorunlu din derslerinin kaldırılmasını zorunlu kılmaktadır.

Eğer Türk eğitim sisteminde olduğu gibi bugün bir Alevi, Hristiyan veya Musevi zorunlu olarak İslama ve Sünni mezhebine dayalı bir eğitimden geçiyorsa, dahası din kültür dersleri diğer inanç ve mezhepleri küçümsüyor ve aşağılıyorsa burada laik bir eğitimden söz edilemez. Zira burjuva anlamda dahi laiklik, hem devletin tüm dinsel ve mezhepsel inançlar karşısında ayrımcılıksız bir tutum almasını zorunlu kılmaktadır. Hem de herhangi bir dinsel inancın devletin resmi dini olarak kabul edilmesini reddetmektedir.

Sermaye iktidarı bugün, dini bir siyasal sömürü aracı olmaktan çıkarmayı değil, onyıllardır kullandığı ve palazlandığı İslami gericiliği denetlemek istemektedir. Dini eğitimi tam denetim altına alarak, herşeyden önce bu aracı kendi çıkarları doğrultusunda en etkin bir tarzda kullanmak amacındadır. 8 yıllık eğitim ve dini eğitimin tarikatların elinden alınarak Milli Eğitim Bakanlığına veya Diyanet İşleri Vakfına bağlanması, din üzerindeki denetimin yalnızca el değiştirmesini tanımlamaktadır.

Oysa dini siyasal bir sömürü aracı olmaktan çıkarılması için devlet ve kamu işleri dinden tümüyle arındırılmalıdır. Devletin resmi dini olmamalı, resmi dine dayanan bir din eğitimine son verilmelidir. Bireyin inanç ve vicdan özgürlüğü dışında dine herhangi bir etkinlik alanı tanınmamalı, inanç ve vicdan özgürlüğünü güvence altına almak için her türlü dinsel ve mezhepsel inanışa karşı ayrımcılık ortadan kaldırılmalıdır.

Tüm bunlar sağlanmadan ve herşeyden önce de zorunlu din kültür dersleri kaldırılmadan laik eğitim de olanaklı değildir.

İrkçı-şoven ve militarist eğitime hayır!

8 yıllık eğitim tartışması, "çağdaş eğitim", "eğitimde büyük atılım", "Avrupa standartı" vb. propagandalar eşliğinde yükseltilmektedir. Oysa, tam

da bu propagandalarla gerçekte eğitimin gerici, bilimsel niteliği karartılmak istenmektedir.

Eğitime çağdaş niteliğini veren, temel eğitimin uzunluğu kısalığından önce onun niteliğidir. Akademik ve bilimsel ilkelere değil, ırkçı, şoven önyargılara dayanan, resmi ideolojinin ihtiyaçları doğrultusunda biçimlenen, Türk-İslam sentezi gibi faşist tezlerle dayanan bir eğitim sistemi asla çağdaş olamaz. Bugün Türkiye eğitiminin içeriğini sermayenin gerici-faşist ideolojisi belirlemekte, biçimi ise askeri bir disiplin ve faşist yönetmeliklerle düzenlenmektedir. Dahası bugün yalnızca üniversiteler ve liseler değil, ilköğretim kurumları dahi polis kuşatması altında tutulmaktadır. Okul idaresi polislerle ve faşistlerle işbirliği içerisinde çalışmakta, öğrenci ve öğretmenlere ajanlık, ihbarcılık dayatılmaktadır.

Öğretim görevlisine ve öğrenciye siyaset yapma ve örgütlenme hakkı tanımayan, istediği kitabı okumasına, düşüncesini söylemesine izin vermeyen baştan sona anti-demokratik bu eğitim ve okul sistemi aydınlanma döneminin çağdaş burjuva değerlerinin dahi çok çok gerisine düşmektedir.

Gerçek demokratik değerleri savunmak her zaman tarihsel olarak toplumun en ileri sınıfını temsil edenlerin misyonu olmuştur. Tam da bu nedenle bugün özgür ve demokratik eğitimin tavizsiz savunusu herşeyden önce işçi sınıfının görevidir.

Anadilde eğitim hakkının tanınması, din derslerinin zorunlu olmaktan çıkarılması, millî güvenlik gibi militarist derslerin kaldırılması, eğitim müfredatının hiç bir bilimsel veriye dayanmayan şoven, faşist ve ırkçı önyargılardan arındırılması ve akademik esaslara göre yeniden oluşturulması, tüm bunlar köklü bir eğitim reformunun temel köşetaşları olarak savunulmalıdır.

Herkese parasız, eşit, bilimsel ve demokratik eğitim hakkı!

Parasız, eşit, bilimsel ve demokratik eğitim temel bir insanlık hakkıdır. Ne var ki bugün ne herkes eşit ve parasız bir tarzda eğitim hizmetinden faydalanabilmektedir. Dahası eğitim giderek parası olanın bir ayrıcalığı haline gelmektedir. Ne de, Türkiye eğitim sistemi bilimsel ve demokratik bir nitelik taşımaktadır.

Tüm bunlar gözardı edilerek ileri sürülen 8 yıllık temel eğitim reformu işçi ve emekçilerin gerçek taleplerini karşılamaktan tümüyle uzaktır. 8 yıllık eğitim tartışması “parası olana eğitim” anlayışını meşrulaştırmakla kalmamakta, aynı zamanda eğitimin anti-demokratik, gerici niteliğini örten bir örtü işlevini de görmektedir.

İşçi ve emekçiler, çocuklarının eğitim hakkına sahip çıkarak bu tartışmada bir taraf olarak ortaya çıkmalıdır. 8 yıllık zorunlu eğitim palavrası, herkese parasız, eşit, bilimsel ve demokratik eğitim hakkı şiarıyla paramparça edilmelidir.

Unutulmamalıdır ki, haklar verilmez alınır! Parasız, eşit ve bilimsel-demokratik eğitim için mücadele bayrağını kaldıralım!

8 Yıldan Kesintisiz Zam Çıktı

Öğrenci har(a)çlarına %100 zam ile Türkiye Cumhuriyet tarihinde en büyük “eğitim reformu” olarak sunulan 8 yıllık kesintisiz eğitim yasa tasarının uygulamaya konulması aynı günlere denk geldi. Tartışmanın iki cephesinde yer alan laik kemalist düzen savunucuları ve dinsel gerici bu saldırı karşısında en ufak bir ses dahi yükseltmedi.

İşçi ve emekçi çocuklarına okul ve eğitim yollarını birer birer kapatan özelleştirme saldırısı da aynı tutumla karşılanmıştır. Bugün, temel haklarına el uzatılıyor yaygarasıyla “imam hatiplerime dokunma” kampanyası yükseltenler, işçi ve emekçi çocuklarının okuma haklarının fiilen ellerinden alınması anlamına gelen eğitimde katkı payı ve özelleştirme uygulaması karşısında tümüyle duyarsız kalmışlardır. Güya eğitimin çağdaşlaştırılması ve demokratikleştirilmesi doğrultusunda radikal bir “reform”un altına imza atanlar ise eğitimde özelleştirmenin hararetili savunucularıdır.

Tüm bunlar 8 yıllık kesintisiz eğitim tartışmasının ikiyüzlülüğüne yeterli kanıttır. Eğitimde çağdaşlaşma, demokratikleşme söylemleri bir gözboyamadan ibarettir. Açıktır ki, MGK’nın öncülüğüne soyunduğu eğitimde laiklik hareketi de büyük ölçüde sahtedir. Anti-komünizmin propaganda merkezleri olarak 12 Eylül’de ardı ardına imam hatip liseleri açanlar, din derslerini zorunlu hale getirenler, dini geniş emekçi yığınları uyuşturmanın aracı olarak en

etkin bir tarzda devreye sokanlar, tahrikatları bu amaç doğrultusunda palazlandıranlar bu aynı generaller değil miydi? Peki kendi gerici, faşist ideolojilerini hakim kılmak için Türk-İslam sentezini eğitim müfredatının başına oturtanlar kimdi?

Bugün Meclis’te parasız eğitim talebini dile getirip pankart açan öğrenciler toplam 96 yıl hapis cezasına çarptırılmıştır. Manisa’da, 14-16 yaşları arasındaki bir grup gencecik insan yalnızca en iğrenç işkencelerden geçmekle kalmadılar. Ağır hapis cezalarına çarptırılmalarının baş gerekçesi halkların kardeşliğine olan inançlarını dile getirmeleri ve faşizmi lanetlemeleri olmuştur. Parasız, demokratik eğitim talebiyle geçtiğimiz yıllarda alanları zapteden öğrencilerin karşısına ise sermaye devleti her zaman terörle çıkmıştır. Sırtında polis jopu kırılan, acımasızca, kan-revan içerisinde kalana dek dövülen öğrencilerin görüntüleri hala hafızalardadır.

Mevcut eğitim sistemi yalnızca gerici, şoven, militarist içeriğiyle değil, öğrenciye ve öğretim görevlisine siyaset yapma yasağı getirmesiyle, örgütlenme özgürlüğünü gaspmesiyle, düşünceye ve bilime düşmanlığıyla da faşist bir nitelik taşımaktadır. Paralı eğitim uygulaması ve özelleştirme saldırısı sonucunda işçi ve emekçi çocuklarının kaliteli eğitim hakkından yoksun bırakılması başlıbaşına eğitim sisteminin anti-demokratik niteliğini kanıtlamaktadır.

Bugün hararetle sürdürülen 8 yıllık

kesintisiz eğitim tartışmaları tüm bu gerçeklerin üzerine örten bir sis perdesinden başka bir şey değildir. Dahası her geçen gün eğitime ayrılan bütçe kısılırken, 8 yıllık temel eğitim uygulaması için gerekli olan kaynaklar da halka kesilen vergilerden tahsil edilmek istenmektedir. Devlet bir yandan işçi ve emekçilerden toplanan vergileri teşvik ve ucuz kredi olarak sermayeye peşkeş çekerken, diğer yandan 8 yıllık kesintisiz eğitim için gerekli olan trilyonları yine emekçi sınıfların sırtına yüklemenin yollarını aramaktadır. 8 yıllık kesintisiz eğitim için hazırlanan ek madde önergesinde bir çok tüketim maddesinin yanısıra, spor ve sağlık hizmetleri, tütün ve tütün mamülleri ile her türlü içkilerden yüzde 10 oranında katkı payı alınması öngörülmektedir. Yine aynı maddede, hükümete sözkonusu oranı gerekli gördüğünde 3 katına artırma hakkı tanınmaktadır.

Kısacası 8 yıllık eğitim reformunun ardında gerçekte işçi ve emekçi kitlelere dönük yeni bir saldırı gizlidir. “Parası olana eğitim” mantığına dayanan özelleştirme saldırısı sonucunda adım adım okuma ve eğitim görme hakları ellerinden alınan işçi ve emekçiler, şimdi bir de çocuklarının yüzlerine kapanan okullar için vergi ve katkı payı ödeme yükümlülüğü ile yüzyüzedirler.

Eğitimde özelleştirme gibi bu saldırı da rededilmeli, herkese parasız, eşit, demokratik eğitim hakkı için mücadele yükseltmelidir.

Burjuva medyanın sahte gündemleri değil, GÜNDEMİMİZ SOSYALİZM OLMALI

Bugün sermaye yıllardır aşamadığı yapısal krizini, Kürt halkına karşı yürüttüğü sömürgeci kirli savaşın tüm faturasını işçi ve emekçilere yüklemek için uyguladığı saldırılarını artırmaktadır. Kuşkusuz bu cüretini kitle hareketinde yaşanan gerilemeden alıyor. Sosyal güvenlik haklarının gaspı, eğitim ve sağlığın özelleştirilmesi, temel gıda ve zorunlu ihtiyaçlara getirilen zamlar günden güne yaşama geçmektedir. Tüm bunlar işçi ve emekçilere azgın bir terör eşliğinde sunulmaktadır. Son dönem grevler ve direnişlerdeki basın açıklaması gibi pasif eylemlere bile tahammül edilmemektedir. İşçi ve emekçiler, düzen yasaları ile, gözaltı ve polis terörü ile yıldırılmaya çalışılmakta, sefalet ücretine ve koşullarına mahkum bırakılmaktadır.

Kuşkusuz tüm bunlar, sermaye düzeninin sadık uşağı ve zor dönemlerde özel bir rol üstlenen sermaye medyasının desteği ile sürdürülüyor. Özellikle haftalardır ülkenin içine itildiği “8 yıllık kesintisiz eğitim” tartışmaları sermaye sınıfının medyayı kullanımı ve medyanın saldırıları gizleyici rolü için önemli bir örnek teşkil ediyor.

Burjuvazi, ordu ile Refah Partisi arasındaki gerginliği körükleyen ve kitlelerin tüm gündemini kaplayan 8 yıllık kesintisiz eğitim tartışmalarını, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yaptığı saldırıların üzerine örtmek için bizzat gündeme getirmiştir. Sermaye sınıfı, şeriatçı-laik yapay kampaşması ile toplumsal tepkileri farklı ve gerçekte düzen dışına çıkmayan bir kanalda göstermek sans bulmuş, dahası laikliğin ve çağdaş değerlerin

savunusu adı altında toplumsal muhalefetin içerisinden belli güçleri arkasına yedeklemiş durumdadır.

Sermaye medyası günlerce RP milletvekillerinin çeşitli yerlerde yaptığı konuşmalarda orduya yönelik hakaretleri ve kahraman Türk ordusunun kurmaylarının onlara verdikleri cevapları işlediler. İmam Hatip liselerinin orta kısımlarının kapatılmasını da sağlayan, hatta salt bu yüzden gündeme getirilen 8 yıllık kesintisiz eğitime tepkiler sokağa taşıtığında ise sermaye medyası için “görev” artık abartılı bir hal almıştır.

Ankara’nın göbeğinde yapılan şeriatçı gösteri sırasında, polis tarafından medya mensuplarına yapılan saldırıya birkaç gün cam ekranlardan ve günlük gazetelerden tepki gösterilmiş, daha sonra bu saldırı da bir şekilde “polis içindeki RP’li kadrolaşmaya” dayandırılarak tepkiler yönlendirilmeye çalışılmıştır.

Dayak yiyen kameraman görüntüleri, yerini yürüyüş kolunun hemen yanında elinde bir Atatürk resmiyle duran modern giyimli bir kadının görüntüsüne bıraktı ve günlerce o kadının cüreti ve cesareti konuşuldu burjuva medyada. Ertesi günlerde Kütahya’daki gerici gösteride “Yaşasın laiklik” sloganı atan üniversiteli genç kız bu cesaret hikayelerine tuz biber oldu. Bu iki kadın günlerce azize mertebesine çıkartılarak gündemi dolduracak birer malzeme oldular. Onlardan “cesur yürek”ler olarak bahsedildi. Raporajlar, parti ve gazete merkezlerine ziyaretler organize edildi. 8 yıllık kesintisiz eğitim v.s. ile

günlerce meşgul edildi kitleler.

Medya kitleleri bunlarla oylarken, sermaye, işçi sınıfı ve emekçilere saldırılarını boyutlandırarak sürdürmeye devam etti. Eğitim kaç yıllık olması tartışmaları, üniversite harç zamlarını ve aynı günlerde tüketim mallarına yapılan yüksek zamları perde arkasında bıraktı. Asgari ücretin sermayedarların çıkarlarına uygun olarak belirlenmesi, öldürülen 2 gerillanın Hakkari caddelerinde özel timin oluşturduğu konvoy eşliğinde arabaya bağlanarak sürüklenmesi ve bizzat Vali tarafından bu olayın savunulması, hücre tipi cezaevlerinin tekrar dayatılmaya çalışılması, Adana cezaevinde bir tutuklunun öldürülmesi gibi sermaye düzenine ve devletine karşı tepki duyulmasına neden olacak birçok gelişme bu tartışmalarla boğuldu ve sümen altı edildi. Sermaye medyası, her zamanki rolünü yine başarılı bir şekilde oynamıştı.

Sermaye düzeninin medyayla yarattığı yapay gündemler işçi sınıfı ve emekçileri yanıltmamalı, sermaye saldırılarına karşı gösterecekleri tepki ve mücadelenin önünde bir engel oluşturmamalıdır. Çünkü işçi sınıfı ve emekçilerin, yapay tartışmalarla, zorlama kahramanlarla uğraşmaya ne vakti ne de gereksinimi yoktur. İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin sermaye sultasına karşı savaştan başka bir gündemi olamaz.

Sermayenin medyasıyla bize dayattığı gündemlere karşı sosyalizmin gündemini yükseltmek zorundayız.

**Kahrolsun Kapitalizm!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!**

Asgari ücret tespit edildi, Sefalet ücretine karşı mücadeleyi yükselt!

Asgari ücret, işçilerin emek gücünün, emek pazarında fiyatının belirlenmesinde bir ölçüt olarak kullanılmaktadır. Tanımı gereği, işçinin üretim sürecinde tükettiği işgücünün (çalışmaya devam edebilmesi için) yerine konması, ailesinin geçimi, çocuklarının beslenmesi ve taze emek gücü olarak kapitalist tarafından satın alınıp sömürülme üzere emek pazarına sürülmesi için ihtiyaç duyulan asgari fiyattır. Türkiye gerçekliğinde düşünüldüğünde, işçi sınıfına asgari ücret belirlenmeleriyle dayatılan, yaşam standartının en alt sınırı olmak bir yana sefaletin ta kendisidir.

Her yıl Ağustos ayında Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun belirlediği asgari ücret üzerine muhalifmiş gibi gözükten görüşler ortaya atılır. Ama bunun tek bir anlamı vardır: Devletin belirlemiş olduğu bu sefalet ücretini sınıfa kabul ettirebilmek.

Resmi kayıtlara göre 4 milyon, gerçekte ise işçi sınıfının büyük çoğunluğunu ilgilendiren asgari ücret 1 Ağustos 97'de yürürlüğe girmek üzere resmi gazetede yayınlandı. Brüt asgari ücret 35.347.500TL, %35 kesintiye uğrayan asgari ücretin neti 22.785.144TL. olarak açıklandı.

Devlet İstatistik Enstitüsünün (DİE) asgari ücret tespit komisyonuna sunduğu aylık 11.388.270TL.ya denk gelen bir kişinin gıda harcaması tutarı esas alındığında, 22.785.144 liralık net asgari ücret alan bir kişi gıda harcamaları dışındaki barınma, sağlık, giyim, ısınma v.s. ihtiyaçları için elindeki 11.396.874 lirayı harcamak durumunda kalıyor. Bu trajikomik bir tablodur. Bir işçinin kendisi dışında başkasına bakmak zorunda kalmadığı bir durumda bile bir aylık geçimini sağlayamayacağı çok açıktır. Başka bir deyişle asgari ücret iki kişinin gıda harcamalarına eşit bir düzeydedir. Bu durum; barınma, sağlık, giyecek, vb. hiç bir zorunlu ihtiyacı karşılayamamak anlamına gelmektedir.

Bir taraftan asgari ücretle çalışmak zorunda kalan işçileri açlık ve sefaletin içinde boğmaya çalışan sermaye devleti, bir taraftan da bu sefalet üzerinden yeni gelir kapıları açma yolunda gitmektedir. Maliye Bakanlığı bu yıl, asgari ücretle çalışan 4 milyon sigortalıdan; ayda 16 trilyon, bir yılda da 192 trilyon lira vergi geliri elde etmeyi de hesaplamaktadır.

Sefalet ücretini bu hali ile kabul eden sözde işçi temsilcilerinin açıklamaları ise, gerçekte sendika bürokrasisinin kimi temsil ettiğini

göstermektedir. Türk İş, asgari ücret miktarını yetersiz görmesine karşın, bir an önce yürürlüğe girmesi için olumlu oy kullandığını belirtiyor. Bir yandan da; 15. derecenin 1. kademesindeki memurun brüt 51 milyon 487 bin liralık (net 38 milyon 397 bin lira) maaşıyla, asgari ücret arasındaki farklığın giderilmesi gerektiğini açıklıyor. Sefalet ücretine evet dedikten sonra yapılan bu açıklamanın bir kıymeti yok elbette. Asgari ücretin iyileştirilmesi adına istedikleri "memur" ücretinin de sefalet koşullarını değiştirmeyeceği ayrı bir gerçeklik.

DISK Genel Başkanı Rıdvan Budak ise yaptığı açıklamada; "Bu kez işveren tamamen kayıt dışına yönelebilir. Bu durumda devlet kayıt içindeki veriyi de kaybederken, işçi de sosyal güvenlikle uzak tutulacaktır ... Yapılması gereken, kayıt dışı ekonomiyi kayıt altına almaktır. Vergi oranları düşürülerek, yaygınlaştırılmalıdır. Herkes kurallı çalışmaya rıza göstermelidir" diyor. Asgari ücrete yapılan %108 zammın bugünün koşullarında işçiler için sefalet içinde yaşamak anlamına gelmesini çok da önemsemeden, bunun sermaye için ne anlama geldiğini iyi kavrayarak onlara getireceği yük açısından değerlendirebilmektedir. Bununla da yetinmeyerek sermaye iktidarına akıl hocalığına soyunmaktadır. Böylesi bir artış karşısında, işveren açısından katlanılamayacak ağır bir yük olduğunu bu yükün hafifletilmediği takdirde çalışanların çok az bir kısmını oluşturan sigortalı işçi sayısının düşeceğini söylemek bile, sınıf düşmanı tavrını gizlemeye yetmiyor. İşçilerden kesilen gelir vergisinin 6 milyonun üzerine çıkmasından daha öncelikli, patronlara getireceği yük üzerinde durarak gerçekte faturanın işçilere kesileceğini işten atılmaların, sendikasılaştırmanın

çalıştıkları başka bir olgu da, yeni açıklanan asgari ücretin bir buçuk yıl geçerli olacaktır. Belirlenmiş olan net 22.785.144 TL. olan asgari ücret 1 Ağustos 1998'e kadar geçerli olacak. Bu tarihten sonra 31 Aralık 1998'e kadar da yeni bir ücret belirlenmeden eski ücret üzerine %35 eklenek devam edecektir.

MGK-TÜSİAD saldırı hükümeti Anasol-D, asgari ücreti vergi dışı bırakmak bir tarafa %35 vergilendirerek "asgari ücret vergi dışı bırakılacak" söylemlerinin nasıl bir yalan olduğunu da böylece kanıtlamıştır. Sermaye iktidarının asgari ücret politikası işçi sınıfına dönük saldırı politikasının ana öğelerindendir. Sermaye iktidarı sendika bürokratlarıyla işbirliği içerisinde, işçi sınıfına daha dün nasıl eşel mobil sistemini dayatmış ve kabul ettirmişse bugün de yine aynı bürokratlarla beraber sefalet ücretini dayatmıştır.

Bu kokuşmuş, soysuzlaşan ve çürüten düzenin işçilere dayattığı sefalet ücreti, kendi krizini derinleştirmekten başka bir işe yaramayacaktır.

Aşağıdaki tablo 12/08/1997 tarihinde geçerli olan fiatlar üzerinden yapılan küçük bir değerlendirmedir.

Böylesi bir tablodan çıkartabildiğimiz sonuç; İnsanca yaşama koşulları bir yana insanca beslenebilme koşullarından çok uzak olduğu öyle uzun araştırmalar gerektirmeyen bir açıklıkla ortaya koymaktadır. Değil bir aileyi geçindirmek kendisinin bile yaşamını devam ettirmesi mucizedir.

beraberinde geleceğini görmezden gelen bir tavır sergilenmektedir.

İşçilerin gündemini karartarak onları saldırıya açık hale getiren hain sendika bürokratları, sermayenin ekmeğine nasıl yağ süreriz hesapları yapmaktadırlar. İhanette sınır tanımayan işbirlikçi sendika bürokratlarının gizlemeye

Günlük ücret: 759.504 TL.

İşçinin bir saatlik ücreti: 94.938 TL.

Çalışılan zaman dilimi	Bir günde alabileceği metalar	Meta fiatları
44 dakika	1 paket samsun ve kibrit	70.000 TL.
38 dakika	2 ekme	60.000 TL.
1 saat 29 dakika	200 gr. beyaz peynir	140.000 TL.
1 saat 3 dakika	1 Kg. domates	100.000 TL.
1 saat 10 dakika	100 gr kuru çay	110.000 TL.
44 dakika	yarım kg. toz şeker	70.000 TL.
38 dakika	4 tane yumurta	60.000 TL.
44 dakika	100 gr. zeytin	70.000 TL.
1 saat 16 dakika	yol (2 kez otobüse binilirse)	120.000 TL.

Toplam 1 günlük çalışma saati 8 saat.

TOPLAM:

800.000 TL.

Sınıfa saldırınının adı: Özelleştirme

Anasol-D hükümeti özelleştirme programına bazı değişikliklere giderek hız verdi. Anasol-D hükümetinden önce kurulan Refahiyol hükümeti içerisinde özellikle Refah Partisi “özelleştirmeye karşıyız”, “devlet mallarını yabancı ülkelere peşkeş çekmeyeceğiz” demeçleri ile kitlelere seslenip; iktidar olduktan sonra ise son sürat özelleştirmelere başlaması, özelleştirmenin nasıl bir “devlet politikası” olduğu gerçeğini açığa çıkarmıştır. Ve yeni kurulan Anasol-D hükümeti ise bütçe açığını kapatmak için IMF’nin de istekleri üzerine MGK’nın direktifleriyle özelleştirmeleri hızlandırma kararı aldı. Özelleştirme İdaresi Başkanlığı’ndan alınan bilgilere göre, özelleştirmede daha önce belirlenen hedeflere ulaşması şu an için mümkün olmadığından bu yıl özellikle enerji santralleri ve GMS lisanslarının satışına yüklenilecek.

Hükümet ortağı “halkçı Ecevit” özelleştirmede mesafe alınmasında önemli bir rol üstlendi. Ecevit’in “Bundan sonra özelleştirmeye ağırlığımızı koyacağız” diye yaptığı açıklamaları ve hükümetin 4 milyar dolarlık özelleştirme geliri hedeflemesiyle, özelleştirmede uygulanacak yöntemler de değişti. Bundan sonra yapılacak ihalelerde blok satış yönteminin asgariye indirilerek, “sermayenin tabana yayılması” olarak nitelendirilen “halka arz” yönteminin benimseneceği açıklandı. Sermayenin akıl hocası Ecevit’in “halkçı”lığı bu olsa gerek.

Anasol-D’nin 4 milyar dolarlık özelleştirme hedefinde önemli bir yeri olan Ereğli Demir Çelik’in (Erdemir) hisselerinin büyük bir bölümünün, Ecevit’in isteği doğrultusunda “halka satış” yoluyla özelleştireceği sermaye sözcüleri tarafından beyan edildi. Peki bunun anlamı nedir? “Halka satış” ya da “sermayeyi tabana yayma”da burjuvazinin gerçekleştirmeye çalıştığı nedir?

Devlet, satışları işçilere ve halka açarak birincisi bunun üzerinden kitlelerin bilincinde özelleştirmeye meşruluk zemini yaratmaya çalışıyor. “Bakın işte sadece zenginler değil, işçiler de fabrikalara, işletmelere ortak olabiliyor” propagandasını yayıyor. %49’luk hisselerin işçilere %1’lik paylarla dağıtılmasıyla, yaratılan sonuçlara ve zararlara işçiler ve emekçiler de ortak edilmeye çalışılıyor. Ve bu noktada şu da çok önemlidir: Özelleştirmenin temel hedeflerinden biri sendikal mücadele ve sendikalar olmasına rağmen, özelleştirmeye karşı cepheden bir duruşu sergilememeleri bir yana, hain sendika bürokratlarının “işçiler adına” şirketler kurarak burjuvazinin bu saldırısına meşruluk kazandırıcı bir rol oynuyorlar.

Sendikalar tarafından satın alınan işletme, sözde işçinin malıymış gibi propaganda edilerek, işçilerde “işinin patronu” yanılsaması yaratılarak, sınıf mücadelesinin gereksiz olduğu bilinci verilmeye çalışılmaktadır. Kendi kendinin patronu olan işçinin böylece sendika ve toplu sözleşme sorunu kendiliğinden çözülmüş(!) olacaktır. Henüz genelleşmemiş bir uygulama dahi olsa bunun sınıf içerisindeki propagandasını yapmak dahi sınıfa ihanettir.

Kapitalistlerin, saldırı programlarını rahatça hayata geçirebilmeleri için öncelikle varolan bütün sınıf örgütlülüklerini hedef aldıkları çok açıktır. Sendikaların bu saldırıyı cepheden göğüslemek yerine, özelleştirmelere ortak olması, sınıfın sermaye karşısında elini kolunu bağlayan bir zincir durumundadır. Özelleştirme saldırısının sınıf için nasıl bir yıkım anlamına geldiğine en iyi örnek HAVAŞ’tır. Grev sırasında özelleştirilen HAVAŞ’ta 2300 işçiden 1600’ü işten atıldı ve yerine taşeron işçiler alındı. Şu anda orada sendikalı işçi sayısı 200’e inmiş oldu.

Özelleştirmenin sosyal ve siyasal yıkımlarından biri de işçilerin özelleştirmelerle beraber, işten atılmalarıdır. Petrol-İş sendikasının 1995-1996 yıllığında yayınladığına göre özelleştirmenin ardından kamu kuruluşlarından toplam 8111 işçi atılırken, sendikasızlaştırma oranı da ortalama %36 olarak gerçekleşti. Özelleştirilen Çitosan’a bağlı 19 çimento fabrikasında çalışan işçilerin %56.1’i özelleştirmenin hemen ardından işten atıldı. Özelleştirilen EBK kombinalarının birçoğunda üretimin de durması sonucunda bütün işçiler işten atılıyor. Böylesi bir durum hararetle “özelleştirme savunucularının özelleştirmeler üretimi artıracak” söyleminin de koca bir yalan olduğunu ortaya çıkartmıştır. Özelleştirmenin ardından Petrol-İş yıllığına göre sendikasızlaştırma oranı ise tablodaki gibidir;

Gerçekten de sermayedarların ve devletin propaganda ettiği gibi özelleştirme işçi ve emekçilerin yaşamında bir refah yaratmıyor. Aksine onlar için tam bir yıkım oluyor.

İdeolojik bir saldırı olarak özelleştirme

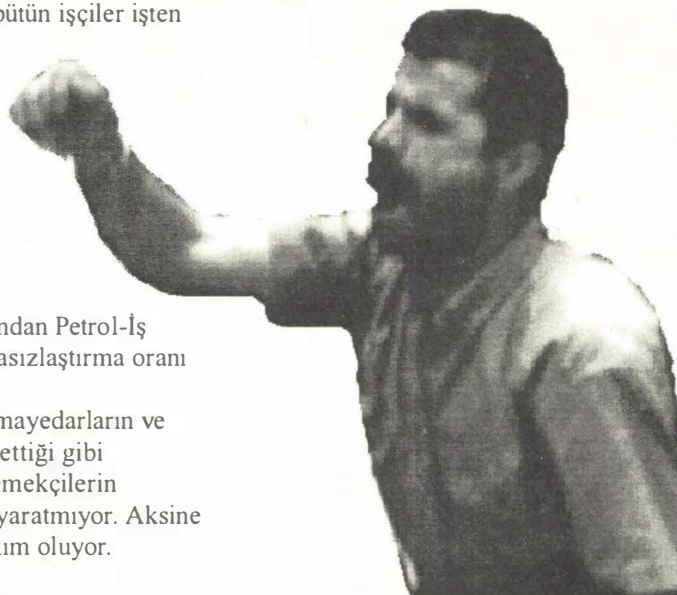
Özelleştirmenin zararları sadece işçilerin ve emekçilerin yaşamında ekonomik ve sosyal yıkımlarla sınırlı

değildir. Bunun başka sonuçları ve boyutları da var. Özelleştirme emperyalizmin yeni dünya düzeni ile beraber ortaya koyduğu, IMF ile dayattığı ideolojik bir saldırdır da. Özelleştirmelerle beraber, Tansu Çiller’in “dünyanın son sosyalist ülkesini de yıktık demesi” boşuna değildir. Serbest piyasa ekonomisinin tek seçenek olduğunu kitlelere sürekli propaganda eden burjuvazi, bunu sosyalizm öldü masallarıyla da birleştirerek ideolojik bir saldırı yürütmektedir.

Bugünden bile sonuçları itibarı ile bu kadar ekonomik-sosyal yıkımlara yol açan bir saldırıya karşı işçi sınıfı ve emekçiler seslerini daha fazla yükseltmek zorundadırlar. Özelleştirmeye karşı olmak için sadece KİT’lerde çalışmak gerekmiyor. Bu mücadeleyi özel sektörlerdeki işçileri de içine alan bir tarzda birleşik-militan bir hatta yürütmek zorundayız.

İşçi sınıfını örgütsüzleştiren, ekonomik olarak bütün haklarını yok eden, işini elinden alan bu kapsamlı saldırıya karşı daha fazla örgütlenmeliyiz. Özelleştirmeye karşı olan işçi ve emekçileri içine alan platformlar yaratmalı, eylemli bir hat oluşturmamızdır. Bize bir bütün olarak her cepheden saldıran sermaye devletine karşı, sadece özelleştirmeye karşı değil eşel mobile, Ekonomik Sosyal Konseyle, taşeronlaştırmaya, düşük ücretlere, kardeş Kürt halkına yapılan soykırımlara vb. gibi pek çok baskı ve zulme karşı tek bir ağızdan; sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm diye haykırmalıyız!

İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!

İşyeri	Sendikasızlaştırma Oranı
ORÜS	% 43.5
ÇEAŞ	% 64
AKTAŞ	% 15
KAYSERİ ELEKTRİK	% 34
HAVAŞ	% 9.6

Bursa Belediyesi’nin İşçiye Layık Gördüğü İlkel Köleliktir

Bursa Belediyesi’ndeki çalışma koşullarına kabaca göz atmak bile, işçi sınıfına nasıl bir ilkel köleliğin dayatıldığını görmeye yeter.

Belediye işçileri, çöpçü kardeşlerinin mücadelesinden ve sınıf mücadelesinin tüm deneyimlerinden öğrenerek ilerlemektedirler. Gintem işçilerinin çoğu, birbirini ad olarak bile tanıımıyordu direnişten önce. Çalışma dağınıklığı birbirleriyle tanışmalarına olanak vermiyordu çünkü. Bu durum yabancılaşma, güvensizlik, tahammülsüzlük tohumları ekiyordu sürekli. Fakat direniş günlerinde saatlerce birlikte oldular. Birlikte fikir ve eylem ürettir. Kuru ekmeği ve polis copunu birlikte paylaşarak kardeşleştirdiler. Mücadelenin yarattığı tek olumluluk kuşkusuz bu yakınlaşma değildi. Her işçi, tek tek kendi zayıflıklarını tanıdı. Ve örgütlü mücadele içerisinde bu zayıflıkları yenme olanağı buldu. Kabul edilmelidir ki, korkularımızın çoğunu cehaletimiz beslemektedir. Mücadele öğretir ve bilgi korkuyu yener. Gintem işçisi de örgütsüzlükten ve bilgisizlikten kaynaklanan pek çok korkusunu direniş sırasında yenmeyi öğrenmiştir. Gintem direnişi hem direnişçi işçilere, hem de sınıf hareketine çok şey kazandırmıştır. Sendikası, sigortası, tam bir kölelik altında çalıştırılan taşeron işçisi bile böyle bir direnişi göğüsleyebiliyorsa, diğer işçiler, daha örgütlü, daha bütünlüklü çalışma ortamına sahip işletmelerde daha fazlasını yapabilir, yapmak zorundadır. Eğer bugünkü olanaklar değerlendirilip bu saldırılar göğüslenmezse yarın daha aşağılık bir köleliğe boyun eğmek zorunda kalınacağı açıktır.

TİS süreci ve görevler

Bugün Bursa Belediyesi bir toplu sözleşme süreci yaşamaktadır. Fakat ne yazık ki taraflardan birisi, belediye işçileri, bu sürecin tamamıyla dışında duruyorlar. Görüşmelere katılmak bir yana, TİS taleplerinden bile habersizler. Sendikayla üyesi arasında bu uzaklık kabul edilebilir bir durum değildir. Sendikanın işçilere doldurduğu bir formla TİS görüşmeleri yürütülemez. Ki bu formlarda bireysel olarak doldurulmuştur. Oysa adı üzerinde bu bir toplu sözleşmedir. Sonuçta bir hak alınacaksa, bu herkese eşit uygulanacaktır. TİS talepleri mutlaka birlikte tespit edilmeli, tartışma günlerce bile sürse, işçiler ne isteyeceklerine birlikte karar vermelidirler. Sendikanın bu konudaki tek görevi işçilerin isteklerini işverene iletmede aracılık olmaktadır. Ki bu aracılıkta bile sendikanın masaya gelmesi oturması gerekir. Görüşme masasında sendikacılarla birlikte işçilerden seçilmiş temsilciler bulunması mutlaka gerekmektedir. Belediye işçileri, TİS sürecine karşı bugünkü duyarsızlığını kırmak, bir TİS komitesi oluşturarak sürece müdahale etmelidirler. Bu bekle-gör tavrından zararlı çıkacak olan ne işveren, ne de sendika olmayacak, belediye işçisi olacaktır. TİS sonrasında ertelenen kimi “umut”ların yeşerebilmesi de, böyle bir “örgütlü” mücadeleyi bugünden başlatmakla olanaklı olacaktır. Bugünden hazırlanmazsa eğer “yarın” kurulamaz. Unutmayalım ki, işçi sınıfı ya örgütlüdür ya da hiç bir şey...

Mutlu Akü Grev bitti! Mücadele sürüyor!

800'ün üzerinde işçinin çalıştığı Mutlu Akü'de TİS görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine 3 Haziran'da greve çıkılmıştı. Grev kararı tamamen ücretlerdeki anlaşmazlık üzerine alındı. Bunu, sendika yönetimi daha ilk günden, bu grev

"ekonomik taleplere dayalı" bir grev diye ifade ediyordu zaten. İşçi sınıfı mücadelesinin genel durumuna bakıldığında, grevin salt ekonomik talep üzerinden belirmesi beklenmeyen bir şey değildir. Ücret artışıyla sınırlı, kendiliğinden bir sınıf ufkü başlangıçta grevin içeriğini belirliyordu. İşçilerin çok büyük bir bölümünün ve sendika yönetiminin bu kavrayışı daha başından, greve sınıf mücadelesinin silahı olmaktan uzak bir anlam yükliyordu.

İşçi sınıfı devrimcileri, Mutlu Akü grevindeki bu tehlikeyi daha başından gördü. Bu grev hangi talepler etrafında olursa olsun, nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın işçiler buradan sınıf bilincini güçlendirerek çıkmalıydılar. Patron da bir o kadar sınıf çıkarlarını düşünüyor, kendi sınıfının süreklileştirdiği tensikat, özelleştirme, sefalet ücreti vb. saldırılarına ek olarak grevin içeriğini işçiler açısından nasıl anlamsızlaştırabileceğinin hesaplarını yapıyordu. Örneğin, grevdeki işçilere fabrikadan yemek verilmesi, grev gözcülerinin bekçi kulübelerinde kalması, ziyarete gelenlerin hemen jandarmaya haber verilmesi, eski-yeni işçi ayrımının körüklenmesi vb. sağlanıyordu. Sendika yönetimi ve grev komitesinin sessiz kalmasıyla bu uygulamalarını rahatça hayata geçirebiliyordu. Biz komünistler, baştan bu imkanların sağlanmasının boşuna olmadığını, grevi pasifize etmeye yönelik bir davranış olduğunu sendika yönetimine ve işçi arkadaşlara söyledik. Basınımızda ve çıkardığımız bildiride işledik. Patronun bu taktiğine karşı redci bir tutum takınıp, grev çadırı kurulmalıydı. Sınıfın bağımsız tavrı ve grevin gerçek içeriği böyle sağlanabilirdi. Her hafta belli bir katılımla toplantı yapan sınıf bilinçli ve grevi gerçek içeriğiyle sahiplenmek isteyen işçiler, bu söylenenleri ellerine düzenli ulaşan yayınıımızdan ve Mutlu Akü İşçileri Bülteni'nden de okuyarak haklı buldular. Bu basınla gözcülerin bekçi kulübelerinde değil, fabrikanın önüne çıkarılan grev şemsiyelerinin altında kalmaları sağlandı. Bu, gelen ziyaretçilerle sınıf dayanışmasını sağlamak noktasında patronun denetimini zayıflattı. Grev çadırı kurulması bunu dahi ileri taşıyabilecekti fakat sendika yönetimi yasaları engel göstererek buna yanaşmadı. Oysa ki, işçi sınıfının mücadelesi yasalara bağlı olamaz. Sermaye sınıfının ve onun devletinin yasalarının işçiden yana olmasını hiçbir tarih kitabı yazmaz. İşçi sınıfı mücadelesi ancak kendi meşruluğuna dayanarak yürüdüğünde

yolalabilmiş ve başarılı olmuştur. Ayrıca işçi sınıfı 12 Eylül sonrasında bile örgütlü hareket ettiği her zaman sermaye devletinin yasalarını defalarca delmiştir. Grev çadırı kurmuş, işyeri işgal etmiş, izinsiz gösteri yapmış, devletin polisi, askeriyle karşı karşıya gelmiş onların hangi sınıfın çanağından beslendiğini yaşayarak öğrenmiştir.

Sendika grevdeki işçilere ayda 7.5 milyon ödeme yapıyordu. Grevin salt ekonomik talebe dayalı olmasından ve bunun siyasal taleplerle birleştirilmesini sağlayacak bir öncülüğün sağlanamamış olmasından dolayı bu ödeme bile grevi zayıflatan bir etkene bürünüyordu. 11 milyon net asgari ücret alan sınıf bilimsiz işçiler, farklı bir işte de çalışıp aldığı toplam miktar 11 milyonu geçince grevin pasif devam etmesini umursamıyordu bile. Kuşkusuz bu tür durumlar birlikteliğin ve hareketliliğin olmayışından kaynaklanıyordu. Grev boyunca sendika yönetimi ve grev komitesi birliktelik ve hareketlilik konusunda üzerine düşeni yapmadı. Fakat bunun için sınıf devrimcileri ve öncü işçiler büyük çaba harcadılar.

Başta eski-yeni işçi ayrımını kırmak, patronun bu konudaki ayak oyunlarını boşa çıkartmak gerekiyordu. Grev ilerledikçe bu sorunun aşılmasında epeyce mesafe alındı. Fakat birliktelikteki bu ilerleme greve aktif öncülüğü sıratamadı. Tabi bunda komünistlerle beraber hareket eden işçilerin işten atılacağı söylentisinin yayılması da etkili oldu. Fakat bu etki işçilerin öfkelerinin artması anlamında zayıflıyordu. Grev komitesinin, greve yön verecek, aktif, sınıf bilinçli öncü işçilerden oluşmaması büyük bir eksiklikti. Bu hem Mutlu Akü İşçi Bülteni'nde hem Kızıl Bayrak'ta vurgulanmasına rağmen öncü işçilerin birlikte hareket etmesi sağlanamadığı için grevin sonuna kadar bir eksiklik olarak kaldı.

Aslında grevin temel sorunu; işçilerin greve motivasyonunun sağlanıp yapılacak eylemlerle, ekonomik taleplerle sınırlılığın ortadan kaldırılıp siyasal taleplerle birleşmesinin sağlanmasıydı. Bunu sendika yönetimi ve grev komitesinin yapamayacağı açıktı. Çünkü; grev bitinceye kadar bir kez olsun basın açıklaması bile yapılmadı. Üstelik buna "biz grevi basın açıklamasıyla daraltmak istemiyoruz" gibi bir gerekçe bile sunuldu. Sendika, hiçbir biçimde işçi-emekçilere duyurulmayan greve, sınıf dayanışmasını örgütlemek için de uğraşmayacaktı.

Komünistler ise işçi-emekçileri

dayanışmaya çağırarak "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!" başlıklı bildiriye fabrikalara ve işçilerin yoğunluklu oturduğu semtlere dağıttı. Bir süre sonra da greve desteği genişleterek, Mutlu Akü dayanışma kartı dağıtımını yaptı. Grevin beklenenden erken bitmesi sebebiyle

kısa bir süre satışı yapılabilen kartın geliri Mutlu Akü grevine aktarılamadı. Biz grev boyunca ortak direniş, ortak komite şiarıyla Albayrak direnişi, Mutlu Akü grevi, Tuzla Deri direnişinin birleştirilmesinin önemini vurgulamıştık. O nedenle Mutlu Akü grevi için toplanan kart satışının gelirinin Albayrak direnişine aktarılmasının çok anlamlı olacağını düşünüyoruz. Eminiz ki Mutlu Akü işçilerinin hiçbirisinden buna bir itiraz gelmeyecektir. Sınıfın her parçasının direnişi hepimizin direnişidir. Albayrak direnişi bugün böyle algılanmak zorundadır.

Greve politik bir içerik kazandırmak amacıyla 2 aylık grev sürecinde içeriden ve dışarıdan elimizdeki türlü araç ve yöntemleri kullanarak yaptığımız müdahalenin yeterli olduğunu söyleyemeyiz. Grev süresince yoğun bir çalışma içerisinde bulunduğumuz gözönündedir. Fakat bizler sınıf devrimcileri olarak her türlü olumlu-olumsuz koşulları düşünerek reflekslerimizi ona göre ayarlamak ve güçlendirmek zorundayız.

Sınıfın öncülerini kendi politikalarını etrafında birleştirmeyi başarabilmek; işçi sınıfının gerçekliğini, müdahale edilen yerin özgünlükleriyle iyi tanımaya ve sınıf içerisinde kendimizi nasıl üretebileceğimizin araçları ve yöntemi üzerinde daha çok kafa yormamıza bağlı. Bu yoğunlaşma aslında illegal-ihtilalci işçi sınıfı partimize ulaşmanın, onun kadrolarını oluşturmanın da ana çözücü halkasıdır. Mutlu Akü grevine müdahalemizdeki eksiklik ve olumsuzluklarımızı ancak bu bilinçle bakarsak kavrayabiliriz ve dersler çıkarabiliriz.

Bugün Mutlu Akü için önümüzde duran görev; işçilerin "ücrete biraz iyileştirme yapıldı, bu beni bir süre idare eder" gibi kırıntılarla yetinen kavrayışını kırmak olmalıdır. Mutlu Akü işçisi şimdiden her TİS'ten sonra yapılan tensikatlara karşı kenetlenmelidir. Hiçbir arkadaşının işten atılmasına göz yummamalı, ücret talebi için nasıl üretimi durduruyorsa, böyle bir durumda da üretimi durdurmaya hazır olmalıdır. Eli şaltere kendi sınıf kardeşinin işten atılmasını önlemek için giden bir işçi har zamankinden daha güçlü olacaktır. İşçilerin geneline bu bilinci vermek görevi ise öncü işçiler ve sınıf devrimcilerinin omuzunda yükseliyor.

Güç Örgütlülüktedir!
Gerçek Örgütlülük İse
İşçi Sınıfının Partisindedir!

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı 175 000 TL.
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim 400 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları 550 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) 250 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi 450 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tükendi) (Roman: O. İyiler) 1 400 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 700 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL.
13. İş Yazışmalar/İş Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 400 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 550 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler (Genişletilmiş 2. Baskısı Hazırlanıyor) 650 000 TL.
16. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar 450 000 TL.
17. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. 550 000 TL.
18. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
19. 20 Temmuz Dersleri 175 000 TL.
20. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı 175 000 TL.
21. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
22. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 650 000 TL.
23. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap) 450 000 TL.
24. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
25. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.

Dünyada ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı

Albayrak işçilerinin dayanışma gecesi yapıldı!

Sendikasılaştırma ve insanlık dışı yaşam koşullarına karşı DİSK/Nakliyat-İş'te örgütlü Albayrak işçilerinin 9 Haziran'da başlattığı direniş sürerken, 1 Ağustos'ta dayanışma gecesi yapıldı.

Sunuculuğunu Orhan AYDIN'ın yaptığı dayanışma gecesi, işçilerin ve ailelerin yoğun katılımıyla oldukça coşkulu başladı. Gecede Gintem işçileri adına ve Albayrak işçileri adına işçiler konuşma yapıp, direnişlerini anlattılar.

İşçilerin konuşmaları sık sık atılan "Albayrak işçisi yalnız değildir!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarıyla kesildi. İşçiler okunan mesajlara ve müzik gruplarına oldukça ilgi gösterdiler.

Bu, sermaye karşıtı direnişlerin sınıf kültürü ve devrimci kültürü nasıl özümsettirdiğinin bir göstergesidir. Geçmişte düzen partilerine oy veren işçiler, grevlerde, direnişlerde sermayenin gerçek yüzünü daha iyi görebilmektedir. Bu anlamıyla grevler sınıfın mücadele okuludur. Grevdeki bir işçi yıllarca sağlayamadığı bilinç dönüşümünü çok kısa bir sürede gerçeklerle sert bir şekilde yüzyüze kalınca sağlayabilmektedir.

Geceye katılanlar zılgıtlar eşliğinde halaylar çektiler patronların çanak yalayıcısı polisine inat. Salonda DİSK/Nakliyat-İş pankartlarının yanında bir de "Ortak direniş, ortak komite" yazılı, "Kartal'dan devrimci işçiler" imzalı

pankart vardı. Müzik gruplarının da coşkulu bir ortam sağlamasıyla sık sık: "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Albayrak işçisi yalnız değildir", "İşçi kıyımına son", "Yaşasın DİSK yaşasın Nakliyat-İş" sloganları atıldı. Komünistler de yerinde müdahalelerle "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz", "İşçiler birlik halklar kardeş olmalı", "İşçi sınıfı savaştık sosyalizm kazanacak", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Yaşasın Albayrak direnişimiz", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganlarıyla, ortak direniş ortak komite şiarını yükseltti.

Gazetemiz ve eşel mobil broşürümüzle standta yerimizi alırken, yoğun bir şekilde eşel mobil broşürü dağıttık. Tekstil İşçileri Bülteni ise yaygın bir bülten dağıtımı gerçekleştirdi. Gecede katılımımız, disiplinimiz ve coşkuyla olumlu bir hava yarattık. Gecenin sonlarına doğru

DİSK/Nakliyat-İş başkanı A. Rıza Küçükosmanoğlu da bir konuşma yaparak mücadelenin sonuna kadar devam edeceğini vurguladı.

09.06.1997 tarihinden beri işten atılmış durumda olan Albayrak işçileri 6 Ağustos'ta İstanbul valiliğinin önünde bir basın açıklaması yaparak, Kartal Belediye başkanı Mehmet Sekmen ve Albayrak A.Ş.'yi valiliğe şikayet etti. Basın açıklamasını okuyan DİSK/Nakliyat-İş başkanı A. Rıza

Küçükosmanoğlu şunları söyledi: "Görüşmeye giden 70 yaşındaki analar babalar, 5 yaşında çocuklar Belediye başkanı Mehmet Sekmen ve korumaları tarafından darp edilerek dışarı atıldı. Belediye Temizlik İşleri Müdürleri ve Albayrak A.Ş yöneticilerinin emirleriyle Albayrak'ların silahlı adamları üye işçilere saldırdılar. Saldırganlara anında gerekli cevap verildikten ve Kartal Kaymakamlığı ve Savcılığı'na yapılan şikayetlerden sonra, şikayetlerimizi bugün de sayın valiye iletiyoruz."

Grevde geline nokta ise TİS için kesin yetki belgesini almış olan sendikanın görüşme çağrısına Kartursas A.Ş. uyarken, Albayrak A.Ş. görüşmeye yanaşmıyor. Fakat silahlı korumalar ve polis eşliğinde toplatılan köpler de engellenebilir ve direniş kararlılıkla sürerse er geç işçilerin taleplerini kabul etmek üzere masaya oturmak zorunda kalacaktır.

Sofist direnişi Emeğimizin hakkını almak istiyoruz!

Lüleburgaz'da kurulu bulunan Sofist Tekstil'de işçiler bir süre önce sendikal hakları için, insanca yaşam ve çalışma koşullarını elde etmek için direnişe geçtiler. Büyük oranda kendiliğinden gelişen direniş 49 gün sürdü. Geçtiğimiz günlerde sonlanan direnişin 45. günü bir Sofist işçisi ile yaptığımız röportajı aşağıda yayınlıyoruz.

KB: Direnişi başlatan nedenler nelerdi?

İşçi: Ücretlerin düşük olması, çalışma koşullarının kötülüğü (eldiven olmamasından dolayı cildimizde yaralar açılıyordu), ücretlerin zamanında ödenmemesi, ne zaman biteceği bilinmeyen mesailer, yemeklerin sağlıksız ve kötü olması, bozuk makinalar yüzünden insan kuvvetinin daha fazla kullanılması. Kostik bidonunun patlaması yüzünden 5 işçi yaralandı, sigortasız çalışan işçiler özel hastanede tedavi gördü. Asit gözlerine kaçtığı halde tedavisi yapılmadı.

KB: Direnişte kaç işçi var? Direniş fabrikadaki üretimi nasıl etkiledi?

İşçi: Direnişte 60 kişiye. Ama işçiler genelde çiftçilik yaptığı için çadırda sayılı işçi kalıyor. Fabrikada toplam 200 kadar işçi çalışıyor. Kalanların çoğu acemi işçilerden oluşuyor. Bu yüzden üretim %70 düşmüş durumda.

KB: Karşılaştığınız zorluklar nelerdir?

İşçi: Jandarma ve polis baskısı ile karşılaştık. Kurulan direniş çadırını kaldırmak istediler. İmza atan işçilerin bir süre sonra direnişi bırakması, fabrikada çalışmaya devam eden işçilerin direnişteki işçilere saldırması, jandarmanın müdahalesi vb. etkiler direnişi olumsuz etkiledi.

KB: Direnişi sonuçlayacak talepleriniz nelerdir?

İşçi: Başta sendikal olmak, emeğimizin karşılığını almak, sağlıklı ortamda çalışmak ve sigortalı olmak ...

KB: Diğer tekstil işçileriyle veya daha farklı işçilerle görüşmeleriniz oldu mu? Sınıf kardeşlerinizden destek alabildiniz mi?

İşçi: Şu ana kadar sendikal olan işyerleri bize her zaman uzak kalmayı tercih ettiler. Çevre halkı da çok duyarsız. Bu da bizi manevi olarak olumsuz etkiliyor. Gelen destekler oldukça sınırlı.

KB: Nasıl destekler geldi?

İşçi: Sun Tekstil'den gelen oldu. Petrol-İş, Genel-İş destek verdi. Bazı siyasi partilerden geldiler. Ve Tekstil İşçileri Bülteni geldi. Alınları bizleri ziyaret ederek eylemimize destek verdi. Bize sınıf dayanışması amacıyla sahip çıkılması oldukça sevindirdi. Bu anlamda KB'li ve TİB'li dostlara teşekkür ediyoruz bizlerin sorunlarına sahip çıktıkları için.

Bursa DKÖ'lerden Deri İşçilerine Destek

Soğanlı işçilerinin mücadelesi toplumun çeşitli kesimlerinin desteğini de örgütleyerek ilerliyor. Deri işçisi örgütlenme ve köleliğe karşı mücadele haklarını kendi tekelinde görmüyor. Taleplerini haklı bulan, destekleyen herkesi mücadeleye çağırıyor.

Bu çağrıyla bir araya gelen Bursa DKÖ'leri, 9 Ağustos Cumartesi günü Soğanlı'da yaptıkları bir basın toplantısı ile, deri işçilerinin mücadelesini desteklediklerini kamuoyuna açıkladılar. Bu açıklamada DKÖ'ler ayrıca deri işçilerinin bu haklı mücadelesinin polis terörüyle bastırılma çabasını da kınayarak, Soğanlı'daki polis ablukasının son bulmasını istediler. Bu açıklama için, saat 12.30'da, direnişteki SAYDERSAN Deri fabrikası önünde toplanma çağrısı yapılmıştı. Bu saatten itibaren toplanmaya başlayan kitle, saat 13.00'te "Deri işçileri yalnız değildir!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Birlik, mücadele, zafer!" sloganlarıyla eylemi

başlattı.

Destekçi DKÖ'ler adına İnsan Hakları Derneği Bursa Şubesi tarafından okunan basın açıklamasından sonra, yine sloganlarla süren eylem, Munzur Pekgüleç'in konuşmasıyla sona erdirildi. Eyleme direnişçi deri işçilerinin yanı sıra, çalışmakta olan işçiler de ögle paydosunu kullanarak katıldılar. Toplu katılım gerçekleştiren kesimlerin başında Gintem direnişçileri geliyordu. Direnişe başladıkları günden bu yana geçen dört ayı aşkın bir süredir her eyleme katılan, her kıpırdanışı, her hak arayışını desteklemeye çalışan Gintem direnişçilerinin "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganı kitleyi daha da coşturuyordu. Kamu çalışanları ve İnşaat İşçileri Derneği de kitlesel destek sundular.

Her işçi emekçi hareketinde olduğu gibi, deri işçilerinin mücadelesi karşısında da deri patronlarının kiralık koruması rolüne soyunan devlet, bu eylem sırasında çevreye yığılan otobüsler dolusu polisi ile tehdit

savurmayı sürdürdü. Ne var ki, deri işçisi Soğanlı'daki fiili sıkıyönetimle, sürekli tehdit ve tacizden yılmayarak, haklı mücadelesini sürdürüyor. Devletin bu tür eylemleri, olsa olsa sermayenin kolluk gücü olma, uğursuz rolünü daha fazla açığa çıkarmaya yarıyor. Ve bu para koruyuculuğu ne kadar açığa çıkarsa, devlet o kadar yalnızlaşıyor. Önüne geleni bölücülükle suçlayan sermaye devleti, işçilerin birleşmesini engelleyebilmek için her yolu deniyor. İşçi sınıfı birliğini daha da güçlendirip, mücadeleyi daha fazla yükseltip yaygınlaştırdıkça, devletin yalnızlığı da artacaktır. Bugün için devletin iç yüzünü, sermayeyle ilişkisini görmeyenler de, mücadele ateşinin aydınlığında görecekler ve tek tek patronlarına karşı mücadelelerini, patronların örgütlü gücü olan sermaye devletine karşı mücadeleyi yükselteceklerdir.

Korunan çeteler, yokedilen geleceğindir!

Sermaye devleti Susurluk süreci boyunca görevini kötüye kullanan, denetimden çıkmış koruculardan sık sık bahsetti. Yine aynı süreçte bu hain-katillerden oluşan devlet örgütlenmesinin işlediği binlerce suç (adli, siyasi) itiraf edilmek zorunda kaldı. Devletin aklanması, temize çıkarılması için bu gerekiyordu. Faili meçhullerden haraç toplamaya, köy-orman-mahsul yakmalardan uyuşturucu-silah kaçakçılığına kadar tüm devlet suçları “denetimden çıkmış” korucular ve özel tim elemanları üzerinden açıklanmaya çalışıldı. Tüm bu vahşet, “münferit olaylar” silsilesine bağlandı.

Koruculuk sisteminin ve özel timin, Kürdistan'daki kirli savaş içerisinde temel bir rol oynadıkları açıktır. Ancak yaşanan vahşet “münferit olaylar”ın değil, başlıbaşına bir devlet politikasının sonucudur. Örneğin, Türkiye uyuşturucu kaçakçılığında dünya sıralamasında başa geçmektedir. Rant ekonomisinin en büyük dayanaklarından biri uyuşturucu ve silah kaçakçılığıdır. TC bu ranttan dünya ölçeğinde %70 gibi büyük bir pay almaktadır. Bu ise üç-beş ipini koparmış korucunun ya da özel timin başarabileceği birşey değildir.

Susurluk sürecinde toplumsal muhalefeti tıkayan sermaye devleti, eskimiş tedbir paketlerini birer birer açmakta gecikmedi. İşçi-emekçi sınıflar ve Kürt halkına yönelik saldırılar

dizginsizce hayata geçirilmeye başlandı. İşte bu saldırılardan birini de OHAL'in kaldırılması yalanıyla, aslında OHAL'in yaygınlaştırılması oluşturuyor. Bu kapsamda ele alınan ilk proje köy-kent projesidir. Köy-kent projesiyle Kürt ulusu toplama kamplarına hapsedilmek istenmektedir.

Şovenizmin “sol”cusu Ecevit, Terörle Mücadele Yüksek Kurulu toplantısına ilişkin yaptığı açıklamada; 10 ilde OHAL'e güvenlik açısından gerek kalmadığı, bu yıl sonunda sona erdirilmesi gerektiği, özel tim ve koruculuğun **daha yararlı hale** getirileceği yönünde karar alındığını ve bu kararların yasalaştırılması amacıyla Bakanlar Kurulu ve milletvekillerine getirileceğini belirtmiştir.

Bu, tam da “Susurluk'un çeteleri”ni aklamaya yönelik bir çabadır. “Çeteler”in sivil(!) ayaklarını sahte mahkemelerde aklayan devlet, şimdi de askeri ayaklarını aklamaya çalışmaktadır. Nedir ki bu aklama, daha sistematik bir kan ve imha politikası ve daha yaygın askeri çeteleşme adımlarıyla birleştirilmektedir. Bundan kısa bir süre önce dile getirilen koruculuk sisteminin Karadeniz'e de taşınması kapsamında fiilen ilk adımları atılmaya başlanmıştır. OHAL'in yeni biçimler altında yaygınlaştırılması, koruculuk sisteminin genişletilmesi vb. saldırıların yanı sıra, devletin kimliksizleştirme çabaları da yoğunlaşmaktadır. Köy-kent projesi, YOBİ (yatılı bölge okulları) vb. adımlar

Asimilasyon saldırısının yeni adımları olarak hazırlanmaktadır. Böylelikle özel tim ve koruculuk sistemi **daha yararlı hale** getirilmiş olacaktır.

Kana doymayan sermaye devleti son MGK toplantısıyla (25 Temmuz) hareketli ordulara ihtiyaç duyduğunu da belirtmektedir. Bu kararın amaçladıklarından birisi kontr-gerilla tarzını meşrulaştırmak ve özel savaş aygıtına hareket alanı açmaksa eğer, diğeri de işçi-emekçi sınıflara, Kürt halkına ve önderlerine yönelik imha politikalarıdır.

Koruculuğun yaygınlaştırılması, OHAL'in kaldırılması(!), hareketli ordular vb. vb... tüm bunlar sömürgeci sermayenin, Susurluk sonrası faşist devleti tahkim etmeye dönük adımlarıdır. Sermaye devleti Susurluk sonrası süreci kendi adına yeni bir dönem olarak görmekte ve bu süreci topyekün saldırılarıyla karşılamak istemektedir. İşçi sınıfı, emekçiler ve Kürt ulusu bu saldırıyı topyekün direnişle karşılamalı, devrimci mücadeleye omuz vererek ve yükselterek dayanışmayı ön plana çıkarmalıdır. Devletin şoven saldırı ve imha politikaları cepheden karşı saldırı örgütlenerek boşa çıkartılmalıdır. Güç örgütlülükte, çözüm devrimdedir.

**Yaşasın İşçilerin Birliği
Halkların Kardeşliği!**

Boğulmak istenen senin sesindir! SEYRETME YANIT VER!

Kontrgerilla devleti devrimci sosyalist yurtsever basına yönelik özel bir saldırıya geçmiş durumda. Günlerdir üstüste muhabirler- okurlar gözaltına alınıyor, kültür ve sanat evleri basılıyor, dergi ve gazete binaları basılıyor, yayınlar toplanıyor, matbaalarda yayınlara çıkar çıkmaz el konuluyor. Son olarak **Kızıl Bayrak** Zonguldak bürosu bu saldırılardan payını almıştır. Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada Zonguldak büromuzun “faili meçhul” bir şekilde kundaklandığı haberini aldık. Yine aynı saatlerde Ankara büromuz ise kuşatma altındaydı.

Devrimci basından **Özgür Gelecek**'e 13 Ağustos'ta yapılan keyfi baskınla çalışanlar ve okurlar saatlerce gözaltında tutulmuşlardır. **Özgür Gelecek**'in yaptığı basın açıklamasına göre; “*Baskın öncesi ajansın bulunduğu sokağı trafiğe kapatan polis, arama izni olmadan binaya girdi...ajans sahibi Sema Gül'e "Hakkınızda bomba ihbarı var" diyerek arama yapacaklarını belirtti. Arama izinleri olup olmadığını soran Gül'e cevap vermeyen ve avukat talebini geri çeviren polisler; "ne izni burası Türkiye" diyerek yasadışı bir biçimde binayı aradılar...Umut Yayıncılık'a ait kitap ve gazeteleri, yasak olabilecekleri bahane edilerek basın masasını çağırıldılar...Binada bulunan Nehirler ajans ve Özgür*

Gelecek çalışanı toplam 16 akadaşımız kimlikleri alınarak ve üst aramasına tabi tutularak bina içerisinde 8 saat boyunca gözaltında tutuldu.” Bunun dışında **Yapı Sanat Evi** ablukaya alınmış, **Nazım Kültür Evi** ve **İdil Kültür Merkezi** tamamen keyfi olarak basılmıştır. Yine **HÖP Sözcüsü Oya Gökbayrak** ve **Grup YORUM** elemanları tamamen keyfi bir şekilde gözaltına alınmışlardır.

Sermayenin faşist diktatörlüğü Susurluk sürecini başarıyla atlatmanın atılmalıyla “yeni dönemi” azgınlaşan bir saldırıya çevirmeye çalışıyor. İşçi sınıfı, emekçiler ve yurtsever Kürt ulusunu kirli savaşa, zam furyalarına alıştırmaya çalışan devletin bu kapsamda yine ilk hedeflerinden biri, onların sesi ve örgütlü gücü olma iddiasındaki, devrimci açık alan çalışmalarıdır. Devletin kendi yasalarını dahi çiğneme pahasına yayın durdurma, kapatma, toplatma terörüne ek olarak fiziksel-psikolojik işkencenin her türlü yolu deniyor. Yetmiyor, binalarımız bombalanıyor. Yetmiyor bölge çalışanlarımız, gazete satışı yapan kadrolarımız kurşunlanıyor. (Alibeyköy'de **KURTULUŞ** gazetesi sattığı için sokak ortasında, güpegündüz vurulan İrfan Ağdaş'ın soluğu henüz soğumamıştır.) Gözaltında kaybediyor, yokediyor. Devrimci, sosyalist,

yurtsever basın çalışanları sistematik olarak gözaltına alınıyor, işkencelerden geçiriliyor, tehdit ediliyor. Bu bir devlet politikasıdır ve böyle bilinegelmiştir. Ancak bu noktada “alışılması” gibi bir sorun vardır. Bu mücadelenin sahipleri de dahil olmak üzere hiç kimsenin böylesine baskı ve zulme alışma lüksü olamaz. Buna izin verilmemeli, cepheden bir direniş ve karşı saldırı örgütlenmelidir. Platformlar aracılığıyla, tek tek, her türlü yola başvurarak kontrgerilla devletinin teşhiri ısrarla yapılmalı, kitleler harekete geçirilmelidir. İşçi sınıfı, emekçiler ve kardeş Kürt halkına, devrimci-sosyalist ve yurtsever basının kendi sesleri olduğu kavratılmak ve tepkileri örgütlenmek zorundadır. Devletin kendi yasalarını göz göre göre ihlal etmesine izin vermek demek yarın yasal olanakları kullanarak bu faaliyetin devamını getiremememiz, bu alanı terketmemiz demek olacaktır. Bu bilinçle tüm devrimci-sosyalist-yurtsever basının yapması gereken “devrimci dayanışma” ve “saldırılara karşı tek yumruk tek barikat” şiarlarını yükselterek cepheden karşı duruşu örmektir.

**Yaşasın Devrimci Dayanışma!
Faşizme Karşı Tek Yumruk
Tek Barikat!**

Gazi Anması

5 Ağustos 1997'de Ordu-Fatsa Tepeüstü mevkii Çötel Köyünde kontr-gerilla ile girilen çatışmada, DHKP/C savaşçılarından Bülent PAK ve Ali Haydar ÇAKMAK şehit düştüler. Katliamı gerçekleştiren devlet güçleri, bununla da yetinmeyip Ali Haydar Çakmak'ın cansız vücudu üzerinde bomba patlatarak, devrimcilerin ölümlerinden bile nasıl korktuklarını bir kez daha kanıtlamış oldular.

Ali Haydar ÇAKMAK'ın cenazesi, 08.08.1997 tarihinde Gazi Cemevi'nden kalabalık bir kitle tarafından önce evine götürüldü. Evine, devrim şehidinin ailesi dışında hiç kimse alınmadı. Yaklaşık 1500 kişilik kitle daha sonra Gazi Şehitliğine doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca ve mezarlıkta “Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!”, “Ali Haydar Yoldaş Ölümsüzdür!”, “Kurtuluş Kavga Zafer Cephede!” sloganları atıldı ve zılgıtlar çekildi. Cenaze törenine Gazi mahallesi esnafı da Kepenk kapatıp törene katılarak destek verdi. Mezarlıkta saygı duruşu ve cenazenin defninden, Grup Yorum'un söylediği marşların ardından kitle dağıldı.

Katliamcı çete devletinin kolluk güçleri ise Gazi mahallesinin girişinde ve mezarlık çevresinde yığınak yaparak kitle üzerinde psikolojik baskı oluşturmaya ve bir saldırı havası yaratmaya çalıştı fakat bunda başarılı olamadı.

“Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!”

Kızıl Bayrak/İSTANBUL

Adana E tipi cezaevinde isyan

Kısa bir süre önce devrimci ve yurtsever tutsakların da yerleştirilmeye başlandığı Adana E tipi cezaevinde devlet katliamcı yüzünü gösterdi. Devletin burada gerçekleştirdiği saldırı sonucu bir adli tutuklu öldü.

Katliamcı devletin cezaevlerine yönelik saldırıları gün be gün artıyor. Sermaye devleti bir yandan işçi ve emekçilere dönük ekonomik/siyasal saldırı paketlerini bir bir uygulamaya koyarken; bir yandan da gözaltılar, işkenceler ve “faili belli” cinayetlerle devrimcilere saldırıyor. Devrimcilere dönük saldırının temel bir ayağını da zindanlar oluşturuyor. Devlet, devrimci tutsakları tecrit ve imha politikalarını her fırsatta hayata geçirmeye çalışıyor.

Cezaevlerinde tutsaklara dayatılan vahşi yaşam koşulları, kişiliksizleştirme politikaları, tecrit ve imha uygulamaları artık herkes tarafından bilinmektedir. Yaşanan vahşet devletin resmi politikasıdır. Bu politika sadece devrimci tutsakları değil, cezaevlerinde kalan tüm tutuklu ve mahkumları da kapsamaktadır. Bu çerçevesi ile yaşananlar, sermaye sınıfının insanlık dışı kimliğini yansıtmaktadır.

Bu saldırıların, baskıların yıllardır sürdüğü cezaevlerinden biri de Adana Küpçüler cezaevidir. Bu cezaevinde yaklaşık 500 kadar tutuklu kalıyor. Bunlardan çoğu adli tutuklular olmakla beraber, son dönemde Konya cezaevindeki siyasi tutsakların dağıtılmasıyla (Adana DGM açılınca) devrimci-yurtsever tutsakların sayısı da artmaktadır.

Küpçüler cezaevindeki insanlık dışı yaşam koşulları kısaca şöyledir:

-Askerlerin ailelere karşı tutunduğu sert tavrı.

-Ailelerin götürdüğü eşyaların arama bahanesiyle kullanılmayacak hale getirilmesi; çoğu yiyecek ve giyeceği almamak

-Sabah saat 7.00'den öğleden sonra 15.00-16.00'ya kadar bekleyen ailelerin tutsaklarla yalnızca ve yalnızca 10 dakika görüşebilmeleri.

-İdarenin; müdürtü, gardiyanı, askeri ile tüm görevlilerinin tutsaklar üzerindeki baskıları (tutsakları aşağılama, hakaret etme; hatta tutsaklara keyfi bir biçimde dayak atmaya kadar gidebilmekte) bunlardan bazılarıdır.

Tüm bu baskıya, zulme karşı öfke biriktiren adli tutuklular, bir tutsağın gardiyanlar tarafından dövülmesi üzerine direnişe geçtiler. Tutuklular, devletin tüm saldırılarına, ölü verme pahasına “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!” diyerek cevap verdiler.

Açıktır ki, kısa bir süre önce, Metris cezaevinde 5 kişiyi katlederek diğer cezaevlerine gözdağı vermeye çalışan faşist devlet bunda başarılı olamamıştır. Küpçüler cezaevindeki tutuklular, zulme karşı direniş gerçeğini bir kez daha ortaya koymuşlardır.

Burjuva basın bu isyanı, mahkumların rahatlıklarından dolayı çıktığını söylerken; adalet bakanı Oltan Sungurlu'da cezaevlerindeki koşulları iyileştirme meselesi adı altında tutsakları sindirme, kişiliksizleştirme ve yoketme politikalarına yenilerini de ekleyerek hız vermektedir.

Tutsak ailelerinin, işçi ve emekçilerin bu oyunlara gelmeyecek şimdiden tüm tutsaklarla ve devrimcilerle birleşip kenetlenerek bu faşist zorbaların saldırılarına karşı set oluşturmaları gerekmektedir.

BASINA VE KAMUOYUNA

12 yiğit devrimcinin şehit düşmesi pahasına; devrimci tutsaklar olarak zaferle sonuçlandırdığımız 1996 Zindan Direnişi'nin üzerinden henüz bir yıl geçti.

Bugün, sömürgeci sermaye devletinin kanlı gözleri bir kez daha zindanlardaki devrimci tutsakların üzerine çevrilmiş durumda. Yeni kurulan MGK-TÜSİAD patentli ANASOL-D hükümetinin, daha önceden de tutsaklara yönelik saldırıların mimarı olarak tanıdığımız Adalet Bakanı Oltan Sungurlu, henüz koltuğunu dahi ısıtmadan, sermayenin tutsaklara yönelik bildik saldırı politikalarını gündeme getirmeye başladı. Görüyoruz ki; Adalet Bakanlığı'nın genelge ve talimatları doğrultusunda, tadilat ve inşaatları süren birçok cezaevinde “hücre tipi” olarak adlandırılan tabutluk sistemine geçiş için son rötuşlar yapılıyor.

Bu gayretli çabaların nedenini anlamak zor değildir. Yeni hükümet birçok bakımdan kendini sermaye sınıfına ve onun egemenlik aracı olan MGK'ya kanıtlamak, rüşünü ispatlamak zorunda. Bunun yolu ise, sermaye sınıfının içinde debelendiği krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yükleyebilecek politikaları yaşama geçirebilmede göstereceği başarıdır.

Hükümetin bugüne kadar ortaya koyduğu icraatlar bu konuda kararlı olduğunu da gösteriyor. Ard arda gündeme getirilen zamlar, özelleştirmenin hızlanacağına ilişkin açıklamalar, başta KDV olmak üzere birçok vergide oranların artırılması girişilecek topyekün saldırının ilk adımları. Tüm bunların yanında Kürt halkına karşı kirli savaşın yükseltilmesi ve Kıbrıs'a yönelik ilhak politikalarının yeniden ısıtılması bundan sonra saldırının kazanacağı kapsamı gösteriyor.

Sömürgeci sermaye devletinin işçi sınıfı ve emekçilere yönelik topyekün saldırısının

önünde duran en önemli engellerden biri olan devrimci tutsakları gözardı etmesi beklenemezdi. Zira daha önceki DYP-RP hükümetinin saldırı politikalarını, ortaya koydukları direnişle boşa çıkartan ve tersine çeviren devrimci tutsaklar, işçi sınıfı ve emekçilere saldırılara karşı direnmenin yolunu gösterdiler; onların nezdinde umudun sembolü oldular.

Bunu bilen sermaye devleti devrimci tutsaklara boyun eğdirmeden, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik politikalarını rahatlıkla yaşama geçiremeyeceğinin bilincindedir. Bugün gündeme getirilen saldırılar da bunun göstergesidir.

Devrimci tutsaklar da en az sermaye sınıfı kadar bu saldırıların hangi politikalara hizmet edeceğinin bilincindedir. Daha önceki saldırılarda bu bilinçle direnilmiş ve sermayenin politikaları her seferinde yenilgiye uğratılmıştır. Bu kez de farklı olmayacaktır. Sicilî kabarık Adalet Bakanı Oltan Sungurlu tarafından yaşama geçirilmeye çalışılan saldırı politikaları bu kez de devrimci iradenin duvarına çarpacak, boşa çıkartılacaktır.

Bedel ödeyerek kazandığımız haklarımızı bu kez de bedel ödeyerek ve gerekirse bedel ödeterek bir kez daha savunacağız. Sermaye devletini bir kez daha yenilgiye uğratacak, direniş bayrağını daha da yükselteceğiz.

Tüm cezaevlerindeki EKİM davası tutukluları olarak, sadece bir uyarı olarak 3 Ağustos 1997 tarihinden itibaren 3 günlük açlık grevine başlıyoruz. Gelişecek saldırılara karşı tutumumuz bellidir; saldırıya karşı saldırı!

01.08.1997

Tüm Cezaevlerindeki EKİM Davası

Tutsakları Adına

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Habip GUL

MHP'li KatliamÇetesi Kana Doymuyor

Cumartesi akşamı saat 17.00 sıralarında Fatih belediyesinde işçi olarak çalışan 35 yaşındaki Ali Arslan yaklaşık olarak 15 kişiden oluşan MHP'li katiller tarafından katledildi.

Devrimci yurtsever bir kimliğe sahip olan Ali Arslan'ın, Altınşehir/Bayramtepe'de bir çok kez faşistler tarafından yolu kesilmiş, tehdit edilmiş, tartaklanmış fakat yıldıramamıştı. Katliamcı çete devletin faşist uşakları, bugüne kadar tekeline aldığı, sindirdiği Bayramtepe emekçilerinin arasında devrimci yurtsever bir kimliğin kendilerine karşı duruşuna tahammül edemediler ve katliamlarına bir yenisini daha eklediler.

Saldırıdan bir gün önce (Cuma günü) MHP üyesi olan komşusu, Ali'ye gözdağı vermek için üyesi olduğu MHP ve Ülkü ocaklarından 45-50 kadar iti de yanına alarak Ali'ye ve ailesine saldırmış, mahalle halkının araya girmesiyle geri çekilmek zorunda kalmıştı. Cumartesi günü ise 15 kadar eli silahlı, bıçaklı katil sürüsü akşam saat 17.00 sıralarında Ali'ye evinin önünde puslu kurarak ailesinin gözü önünde önce öldüresiye dövmüş ardından da bıçaklamışlardır. Hastaneye kaldırılan Ali Arslan ölmeden önce polis sorgusunda kendisine saldıranların “Hakkı Akkuş, Talip Akkuş, Ahmet Akkuş, İzzet Aceksi, Hüseyin Aceksi, Bahattin Can, Yaşar Bostancı, Serhat Çiftçi, Murat Akyüz, Ferhat Akyüz, Tarık ve Kemal” adlı kişiler olduğunu söylemiştir.

Fakat katliamcı çete devletin kolluk güçleri bu olayı örtbas edebilmek için ve “şerefli çetelerini” bu katliamdan dolayı ödüllendirircesine sadece 1 kişiyi gözaltına almış; isimleri ile tespit edilmiş olan bu katil sürüsüne de dokunmamıştır bile.

Cenazeye katılan kitlenin tepkisini çekmemek içinde önce faşistlerin yaptığı yazılımaları kendi elleriyle silmiş, kitlenin öfkesini dizginleyemeyeceğini anlayınca da Bayramtepe'yi ablukaya alarak insanlar üzerinde terör estirmiştir. Cumartesi gününden itibaren yoğun bir ablukanın olduğu Bayramtepe'de aralarında muhabirlerimiz Ersoy Şahin, İbrahim Gümüş ve belediye işçilerinin de bulunduğu yaklaşık 222 kişiyi gözaltına almıştır. Bununla da yetinmeyen emniyet güçleri, cenazeyi Gazi'ye götürmek isteyen ailesini de “Eğer cenazeyi Gazi'ye götürmeyi düşünüyorsanız aklınızdan çıkarın öyle bir durumda cenazeyi kaçırır size vermeyiz. Cenazeyi Alibeyköy mezarlığına götürmeniz şartıyla alabilirsiniz” diyerek tehdit

etmiş ve bunda da başarılı olmuştu. Cenaze evin önüne getirildiğinde; cenazeyi 250-300 kişilik bir kitle zılgıtlar ve “Ali Arslan ölümsüzdür!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Bayramtepe faşizme mezar olacak!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!” sloganları eşliğinde karşıladı.

Evin önünde Hadep İl Başkanı ve Küçükçekmece İlçe Başkanı, Ali Arslan'ın ailesine başsağlığı diledikten sonra “Ali Arslan partimizin 166. şehididir. Cinayeti işleyen çeteler bellidir. Katillerin derhal yakalanmasını talep ediyoruz.” açıklamasını yaptılar. Ardından sırasıyla Ailesi ve Altınşehir-Bayramtepe halkı adına bir basın açıklaması yapıldıktan sonra DİSK Genel-İş Örgütlenme Daire Başkanı Erol Ekici de bir basın açıklaması yaparak katliamcı faşist çeteleri lanetleyerek “Mücadelemiz sadece ekonomik değil, insan hak ve özgürlüklerine ve yaşamına yönelen saldırılara karşı da mücadele edeceğiz.” dedikten sonra yürüyüşe geçildi.

Kitle Bayramtepe meydanına kadar yürüme kararı alarak, “Bayramtepe faşizme mezar olacak” pankartını açtığı sırada kolluk güçleri pankarta el koymaya çalıştı. Ancak kitlenin direnişiyle karşılaştı ve geri adım atmak zorunda kaldı. Yolum sonunda barikat kuran polis, kitleyi terörize etmeye çalıştıysa da kitlenin kararlı tutumu karşısında başarılı olamadı. Otobüslerle Alibeyköy Cemevi'ne geldiğinde; Cemevinde cenaze yaklaşık 300 kişilik bir kitle tarafından alkışlar ve zılgıtlarla karşılandı. Sermaye devletinin kolluk güçleri, değil eylemlerimizden, ölülerimizden bile nasıl korktuğunu dışa vururcasına Cemevinin çevresini abluka altına almıştı. Cemevinden “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Ali Arslan ölümsüzdür!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız” sloganları ve zılgıtlar eşliğinde yürüyüşe geçtiğimizde kitle 500 kişinin üzerindeydi. Yaklaşık 300 metre kadar yürüdükten sonra tekrar polis barikatı ile karşı karşıya kaldık. Mezarlığa kadar yürümeye izin vermeyen kolluk güçlerini kontrol eden çete başı “Eğer yürümek isterseniz hiç çekinmeden sizi de katlederiz” diyerek katliamcı yüzünü gizlemeye bile gerek duymadan ortalığa tehditler savurmayı ihmal etmiyordu. Bunun üzerine otobüslere binerek mezarlığa ulaştık. Ali Arslan'ı son yolculuğuna saygı duruşu, sloganlar ve marşlarla uğurladık.

**Ali Arslan Ölümsüzdür!
Faşizmi Döktüğü Kanda
Boğacağız!**

15 Ağustos Atılımının 13. yıldönümündeyiz. 15 Ağustos 1984 çıkışı, Kürt halkının özgürlük mücadelesinde yeni bir dönemin başlangıcıdır. Tarihsel önemdeki bu çıkışın 10. yılında kaleme alınan aşağıdaki değerlendirme, bugün de tüm temel noktalarda önemini ve güncelliğini korumaktadır. Zamanında Ekim’de “Özgürlük Mücadelesinin 10. Yılı” başlığı altında ve başyazı olarak yayınlanan bu metni okurlarımıza yeniden sunuyoruz.

15 Ağustos Atılımı

15 Ağustos 1984, Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesinde tarihsel bir dönüm noktasıdır. 15 Ağustos 1984, sermaye iktidarının her türlü muhalefeti uzun yıllar için ezdiğini sandığı bir sırada, bir avuç gerillanın şahsında Kürt halkının özgürlük mücadelesinin başladığı tarihtir. Bugün bu mücadelenin 10. yılındayız. Katedilen mesafe gerçekten olağanüstüdür. 15 Ağustos 1984’te sömürgeci egemenliğe başkaldıran bir grup gerillaydı, bugün sömürgeci egemenlik ulusal özgürlük isteminde kararlı bir halkla karşı karşıya. Yaşanan gelişmenin muazzam boyutlarını anlayabilmek için çatışan güçlerin ilişkilerindeki bu değişime bakmak bile yeterlidir.

Kuşkusuz bu mesafe kolay alınmadı. Kürt halkının en iyi evlatlarından binlercesi bu mücadelede şehit düştü. Kürt halk kitleleri kirli savaşın görülmedik zulmüyle karşı karşıya kaldılar, büyük acılar çektiler. Kürdistan 10 yıllık bir savaş alanı olarak sömürgeciler tarafından yakıldı, yıkıldı, viraneye çevrildi. Ama Kürt halkı bu barbarlığa ve zulme karşı mücadele içinde büyüdü, kimlik ve kişilik kazandı, ilerici insanlığın mücadelesini saygı ve sempatiyle izlediği onurlu bir halk mertebesine ulaştı. Bugün Kürtler henüz özgür değil, hala sömürgeci egemenliğin ve zulmün koyu karanlığı içindeler. Fakat artık çaresiz değiller, özgürlüklerini kazanmada ısrarlılar ve bunun için savaşıyorlar. Gerçek ulusal özgürlüğü elde etmek için henüz önlerinde uzun ve acılı bir yol var. Fakat Kürt halkı işin zor yanını çoktan başarmıştır, o tarih sahnesine tüm varlığıyla çıkmıştır.

Kürt halkının bugünkü mücadelesi onlarca yıllık bir birikimin ürünüdür. Gücü, derinliği, yenilmezliği bu birikimden kök alıyor. Cumhuriyetin ilk döneminden farklı olarak, yeni dönemde bu birikim Kürt emekçi sınıfları içinde oluştu ve mayalandı. Kürt halkının özgürlük isteminin taşıyıcıları bu sınıflar oldular. Modern Kürt ulusal akımları bu sınıflara yakın aydınların önderliğinde şekillendi. PKK de bu akımlardan biriydi. Bugün artık tarihin bir parçası haline gelmiş 10 yıllık mücadele göstermiştir ki, PKK, yeni dönem Kürt ulusal akımları içinde, Kürt halkının ulusal özgürlük bilincini en iyi değerlendiren, onu açığa çıkarmak ve bir özgürlük hareketine dönüştürmek için büyük bir yiğitlik ve tartışmasız bir ustalık gösteren tek hareket olmuştur. PKK’nin muazzam başarısı askeri olmaktan önce

politiktedir. 15 Ağustos bir askeri çıkıştır; fakat politik bir perspektifin ürünüdür. Politik bir çalışmanın üzerinde yükselmiş, Kürdistan’daki köklü politik altüst oluşun yolunu açmıştır.

15 Ağustos’la başlayan büyük özgürlük yürüyüşünün Kürt halk kitlelerinde ve Kürdistan’daki toplumsal ilişkilerde yarattığı büyük sarsıntı ve değişimi değerlendirmek bir güçlük taşımamaktadır. Dün Kürt feodalleri, feodal-burjuvaları, aşiret reisleri ve şeyhleri tarafından kontrol edilen ve sömürgeci köleliğe uysallıkla razı edilen bir halk vardı. Bugün modern kimliğe sahip, devrimci bir parti tarafından ulusal özgürlük mücadelesine yöneltilmiş, eşitsizliği ve köleliği reddeden onurlu bir halk var. 10 yıllık mücadelenin Kürt halkında yarattığı muazzam değişimin özeti budur.

Fakat aynı mücadele Türk burjuva egemenlik sistemini ve bir bütün olarak Türk toplumunu da derinden sarsmış ve ondan büyük değişimlere yolaçmıştır. ‘60’lı ve ‘70’li yılların toplumsal çalkantıları ve devrimci mücadeleleri devletin resmi ideolojisi olan kemalizmde büyük gedikler açmış, bu ideoloji artık mevcut haliyle rejimi taşıyamaz hale gelmişti. Ne var ki 10 yıllık özgürlük mücadelesi, Kürt halkının inkarına dayalı resmi ideolojiye asıl öldürücü darbeyi vurdu ve rejimi bu alanda büyük bir karışıklığa itti. Kürt halkının özgürlük mücadelesi içindeki görkemli doğumu, aynı zamanda 70 yıllık resmi ideolojinin çöküşü anlamına geldi.

Öte yandan, ulusal özgürlük mücadelesinin burjuva egemenlik sisteminin iç yapısında ve işleyişinde yarattığı değişim çok daha dikkate değerdir. Devlet bugün her alanda ve her anlamda tam bir özel savaş aygıtı haline gelmiştir. Özel savaşın karakterine ve gereklerine uygun olarak, kumanda merkezleri mutlak anlamda militarist odakların eline geçmiştir. Hükümet, parlamento, partiler resmi planda MGK eliyle Genelkurmay, MİT ve siyasal polis merkezlerinin tam denetiminde ve hizmetinde hareket etmektedirler. Kontr-gerilla bu yapının beyni ve ruhudur. Son bir kaç yılda Türkiye’de zulüm makinasının işleyişi ve icraatı en koyu askeri rejim dönemlerini aratır hale gelmiştir. Kirli bir yoketme savaşı içinde olmuş ve günden güne gelişen bu özel aygıt, son on yılın Türkiye’deki sınıflar mücadelesinin seyrini ve geleceğini yakından ilgilendiren en önemli sonuçlarından biri oldu.

Fakat burjuva egemenlik sistemindeki değişim dar anlamıyla devlet aygıtının bu tür bir biçimlenmesiyle sınırlı kalmadı. Basını, üniversiteleri, kısmen sendikaları devlet aygıtının uyumlu ve organik bir parçası haline getirmek planı ve pratiği, 12 Eylül’ün en önemli icraatlarından biriydi. Kürt halkının özgürlük başkaldırısı bu süreci kolaylaştırdı ve hızlandırdı. Kirli savaş aygıtı bu kurumları da kapsayarak büyüüp genişledi. Genel anlamda burjuva egemenlik sistemi değil fakat dar anlamda devlet, şimdi bütün bunların organik bir toplamı haline gelmiştir.

Son olarak düzen cephesindeki iç bölünme ve çatışmaların Kürt özgürlük mücadelesine karşıtlık söz konusu olduğunda tüm anlamını yitirdiğini, sosyal-demokratından faşistine, sol kemalistinden şeriatçısına tüm düzen kuvvetlerinin özel savaş aygıtı etrafında ve kirli savaş politikası temelinde bütünleştiklerini de bunlara eklememiz gerekiyor.

10 yıllık özgürlük mücadelesinin Türk halk kitleleri üzerindeki etkisi daha karmaşık bir görünüm taşımaktadır. 70 yıldır inkar edilen bir ulusun varlığını haykırarak ve ulusal eşitlik ve özgürlük talep ederek ayağa dikilmesinin Türk halk kitleleri üzerindeki etkisi çok yönlü oldu. Bir yandan resmi ideoloji ve iddiaların katı gerçeklik karşısında çöküşü, öte yandan misak-ı milli şovenizminin derin tarihsel etkisi, Türk halk kitlelerini Kürt özgürlük mücadelesi karşısında karmaşık bir ruh hali içine soktu. Kuşkusuz devletin güçlü ve etkili bir aygıtla sürdürdüğü “terör” propagandası, kitlelerin edilgenleşmesinde ve devletin kirli savaş uygulamalarına karşı hayırhah bir tavır içine girmesinde önemli bir rol oynadı. Fakat tüm çabalarına ve bu doğrultuda MHP’li faşist çeteleri etkin biçimde kullanmasına rağmen, devlet henüz aktif bir kitlesel şoven akım yaratamadı. Yine de, sermaye düzeni tarafından açlığa ve sefalete mahkum edilen emekçi kitlelerin edilgen tarafsızlığı, kardeş bir halka karşı yürütülen kirli savaşı boş gözlerle izlemesi, sermaye iktidarı payına önemli bir başarı sayılmalıdır.

Şunu da kaydedelim ki, kitleler nezdinde çöken yalnızca resmi ideolojinin Kürt ulusal gerçekliğine ilişkin yalanları olmamıştır. En az bunun kadar önemli bir başka olgu, kitleler nezdindeki geleneksel devlet ve ordu imajlarının Kürt halkının yiğit

özgürlük mücadelesi karşısında aldığı büyük darbelerdir. Yüzbinlerce mevcudu ve en modern donanımıyla “yenilmez” sayılan sermaye ordusu, 10-15 bin silahlı gerilla karşısında çaresiz kalmış, iflas etmiştir. Bunun kitlelerin bilincinde yarattığı izler gelecekteki mücadeleleri açısından ayrı bir önem taşımaktadır.

Ulusal özgürlük mücadelesinin bugüne kadarki yükünü başta köylülük olmak üzere Kürt alt sınıfları taşıdı ve halen de onlar taşıyor. Bu haklı ve meşru mücadelede işçi sınıfından ve Türk emekçi sınıflarından gerekli desteği hemen hiç alamaması, alt sınıflara dayalı Kürt özgürlük mücadelesinin en temel sorunu olageldi. Kürt mülk sahibi sınıflarıyla günden güne artan yakınlaşma ile uluslararası diplamosiye verilen çok özel ağırlık, aynı zamanda bu temel sorunun yarattığı zaafı dengeleme çabası olarak anlaşılmalıdır.

Özgürlük mücadelesi 10 yıllık bir sürecin ardından bugün bir denge durumunu zorluyor. Fakat bu denge bir tür kilitlenme anlamına da geliyor. Sömürgeci devlet mücadeleyi ezemiyor. Fakat Kürt hareketi de kendi güçleriyle kendi çözümüne gidemiyor. Bu kilitlenmeyi bozacak iki temel kuvvetler alanı, Türk emekçi sınıfları ile emperyalist dünyadır. Birincisi hareketi bir toplumsal devrim doğrultusunda derinleşmeye götürür, ikincisi ise “siyasal çözüm” adı altında Kürt sorununun sistem içi bir çözümü için yolu açar.

10. yılını geride bırakan Kürt hareketi hala da son bir kaç yıldır vardığı yol ayrımında duruyor. Taraflar karşılıklı yükleniyorlar, ama durum değişmiyor. Türkiye işçi sınıfı belirgin bir politik kıpırdanış göstermediği takdirde, bugüne kadar kendi gücüyle çok büyük bir mesafe katetmiş olan Kürt özgürlük mücadelesi bundan sonra ancak sistem içi bir kısmi çözüm başarısına ulaşabilir. Soruna sınıf ilişkilerinden ve mantığından bakıldığı sürece bundan öte bir başarıyı ummak gerçeklikten kopmaktır.

Şunu da ekleyelim ki, sistem içi çözüm gibi arzu edilmeyecek bir durumun tüm tarihsel sorumluluğu Türkiye işçi sınıfının ve onun temsilcileri olmak iddiasındakilerin omuzlarında olacaktır. Zira on yıllık mücadele Kürt halkının ve özgürlük hareketinin üzerine düşeni fazlasıyla yaptığının da tartışmasız bir göstergesi olmuştur.

Bariş sosyalizmle gelecek!

“Musa Anter Bariş Treni” geliyor. Bir grup yazar, aydın, sendikacı ve politikacının bu “barış” girişimi, daha şimdiden belli bir yankı ve HADEP nezdinde ciddi bir sahiplenişle karşılanmış durumda.

Bir yanda sömürgeci sermaye devletinin onyıllardır süren inkar ve imha politikalarına dayanan kirli savaş gerçeği, diğer yanda Kürt halkının özgürlük şiarı ile yükselttiği devrimci mücadele. Bir yanda faili meçhul cinayetler, köy-orman yakmalar, yargılı-yargısız infazlar, katliamlar, köy boşaltmalar; diğer yanda Kürt halkının yiğit evlatlarının direnişi. Bir yanda

ordu, özel tim, koruculuk, kontrgerilla; diğer yanda yoksul Kürt halkı ve öncüsü PKK.

İşte bu tablo, Kürt sorunun iki tarafının güncel görünümleridir. Sömürücü sermaye iktidarı ve Kürt halkı. Biri sömürgeci egemenliğini sürdürmek için baskı ve terörle hükmetmekte, diğeri en insani hakları için, özgürlüğü için mücadeleyi yükseltmektedir.

“Musa Anter Bariş Treni” sömürgeci kirli savaşın sürdüğü topraklara bir grup aydınının girişi ile geliyor. TC'nin bir sınır ötesi operasyondan daha hezimette döndüğü; OHAL'i kaldırıyoruz yalanlarıyla kamuoyunu yanıltmaya çalıştığı; korucu sistemini ve özel timi “iyileştireceğiz” masalları ile yaygınlaştırmaya başladığı bir evrede geliyor. Susurluk'la kontrgerilla devletinin tüm çıplaklığı ile gözler önüne serildiği, M. Ağar'ın “1000 operasyon yaptık” diye açıklama yaptığı bir dönemin ardından geliyor. “Bariş Treni”, ABD-Türkiye-İsrail sömürgeci ittifakının Ortadoğu üzerine yeni anlaşmalara gittikleri, Filistin halkının yeni katliam saldırıları ile karşı karşıya kaldığı bir dönemde geliyor.

Peki ne getiriyor barış treni? Sadece bir grup aydınının onurlu tavrını mı sembolize ediyor? Ya da ulusal hareket saflarında yıllardır “taktik manevra” olarak adlandırılan bir çok girişim gibi, iç ve dış kamuoyunda basınç oluşturmaya, Kürt sorununu gündeme tüm boyutlarıyla sokmaya mı geliyor? Hem evet, hem hayır!

“Bariş Treni” girişimi Kürt sorununu ulusal ve uluslararası kamuoyuna taşımak, sömürgeci devletin teşhirini hızlandırmak için etkin bir biçim olarak ortaya çıkmış durumdadır. 1 Eylül Dünya Bariş Günü, bu etkiyi artıran en önemli etkidir.

Araç ve biçimlerin politikaya hizmet ettiğini, “iyi niyetin” doğru bir politik rehberle buluşmadığı oranda doğru sonuç vermeyeceği gerçeğini de aklımızda tutalım. Girişimi başlatan yazar, sendikacı, sanatçı bir dizi aydının, aydın olma sorumluluklarıyla öne çıkarak attıkları bu adıma bir de, katılımcılarının ve destekçilerinin politik duruşlarıyla, bu gerçekliğin ışığı altında bakmak gerekir.

Girişim, ilan edildiği günden bu yana “barış” talebini yükseltiyor. Girişimin yürütme görevini üstlenen Koordinasyon Kurulu, Kürt sorununa demokratik yollardan barışçıl bir çözüm bulunması, akan kanın bir an önce durdurulmasını istiyor. Kurul'un 8 Ağustos tarihli basın açıklamasından bir

cümle aktaralım: “Bu ülke hepimizin. Sağcısı, solcusu, emekçisi, işvereni ile bu ülke hepimizin.”

Barış! Ama kimin için ve nasıl? “Bariş Treni”nin barışı yukarıdaki cümle ile tanımlanıyor. Sınıflardan ve sınıf savaşımından soyut, hümanist ve anti-militarist.

Türkiye gibi Kürt sorunundan bahsetmenin dahi yıllarca hapis cezası ile yasaklandığı bir ülkede, devletin katliamcı kimliğini teşhire dönük bu girişim önemli ve anlamlıdır. Ancak, teşhirin yanı sıra çözüm olarak sunulan alternatifin de, en az diğeri kadar belirleyici olduğunu unutmamak gerekir. Kürdistan'da süren savaş sermaye sınıfının sömürgeci egemenliğinin bir sonucudur. Kapitalist barbarlık düzeninin emekçi halklara dönük yüzüdür. Aslında ortada bir savaş değil, fiili bir işgal ve buna karşı yükselen bir mücadele var. Sermaye sınıfının iktidarı koşullarının yarattığı bu vahşet tablosu, bu gerçekliği yok sayan bir “barış” ile ortadan kaldırılamaz. Kürt sorununun

gerçek çözümü, bu düzenin ve devletin ortadan kaldırılması ile mümkündür.

Yükseltilmesi gereken doğru şiar tek başına “Barış” değildir. “Kardeş Kürt halkına özgürlük! Eşitlik, Gönüllü birlik!” ve “TC Kürdistan'dan defol!” şiarları, barış talebini anlamlandıran ve yerli yerine oturan şiarlardır. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını gözetmeyen hiçbir çözüm barışı temsil edemez.

Dahası, “Bariş Treni”

girişiminin, bir süredir ulusal hareket saflarında izlenen “siyasal çözüm” arayışlarına denk düşen bir çerçeveye sahip olduğu açıktır. Keza, girişimin başından beri ulusal hareket içerisinde aldıkları büyük destek de bunun bir göstergesidir. “Barış” talebi üzerine söylediklerimiz, sadece bu girişim çerçevesinde değildir ve sadece aydınlarla dönük bir uyarı anlamına gelmemektedir. Asıl tehlike, soruna bu tarz çözüm arayışın ulusal hareket saflarında güçlü bir yer bulmuş olmasındadır. “Siyasal çözüm” olarak ifade edilen arayışlar aslında “Bariş Treni” girişiminin politik arka planını oluşturmaktadır.

Komünistler, Kürt ulusal hareketinde yaşanan tüm gelişmeler gibi, “Bariş Treni” girişimine de ilgi göstereceklerdir. Ancak bu ilgi, Kürt sorununa ilişkin fikirlerimizin ve politik platformumuzun kitlelere ulaştırılması görevi ile belirlenmektedir.

Çözüm Devrimde, Bariş Sosyalizmde!

Bir grup öncü, komünist işçi ve emekçinin başlattığı imza kampanyasının metnini aşağıda yayınlıyoruz.

İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği İçin 29 Ağustos'ta “Bariş Treni”ni Karşılıyoruz!

En temel demokratik hak ve özelemleri için mücadele eden kardeş Kürt halkı yıllardır dizginsiz bir kirli savaşla karşı karşıyadır. Faili belli cinayetlerden, köy yakmalara kadar hepimizin gözleri önünde gerçekleşen bu vahşet, bizleri de insanlığımızdan çıkarmaktadır. Kendi kaderini tayin hakkı, kardeş Kürt halkının temel ve meşru bir hakkıdır. Halklarımız arasında kardeşliği tesis edebilmek bu hakkın koşulsuz kabulünden geçmektedir.

Diğer taraftan her türlü baskı ve sömürünün ardındaki temel neden sömürücü sermaye iktidarındır. Gerek sömürüyü bir parça sınırlamak, gerekse sınıfsız, sömürsüz özgür bir dünya kurabilmek, bütün milliyetlerden işçilerin birliğini şart koşar. Kürt, Türk, Laz, Arap, Çerkes vb. bütün milliyetlerden işçilerin birliği yaşadığımız topraklarda özgürlük, barış kurtuluşun temel aracıdır. Gerçek ve kalıcı bir özgürlük ve barış, sömürüye son verecek işçilerle gelecektir.

Bizler, **İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği** şiarıyla, 1 Eylül Dünya Bariş Günü'nde Diyarbakır'da olacak şekilde Almanya'dan hareket eden ve 29 Ağustos'ta İstanbul'da olacak “Bariş Treni”ni karşılamaya bütün işçi, emekçi ve

Program sorunları üzerine konferanslar: Anti-emperya

Farklı sorunlar

1950'lerden beri Türkiye'de hızlı bir kapitalist gelişme ve bu temel üzerinde emperyalizmin pekişen egemenliği var.
Bu hızlı gelişme beraberinde modern sınıfların oluşmasını, sosyal çelişkilerin keskinleşmesini ve doğal olarak da kitle hareketlerini, alt sınıfların mücadelelerini getiriyor.
Bu mücadeleler demokratik ve yurtsever bir siyasal potansiyel oluşturuyor. Aynı gelişmenin geleneksel orta burjuvaziye de köklü bir biçimde etkilediğini, onu çözdüğünü, tasfiye ettiğini, yeni bir temel üzerinde varolmak üzere dönüşüme zorladığını, bunun özellikle bu aynı dönemde, '60'lı yıllarda kendini gösterdiğini ise biliyoruz. İşte modern Türkiye'nin tarihinde, burjuva siyaset sahnesinin sol kanadı olarak kendini gösteren bir burjuva sol siyasal akımın tam da bu dönemin, bu sosyo-politik ortamın ürünü olması hiçbir biçimde rastlantı değildir.

Orta burjuvazinin politik temsili sorunu

Türkiye'nin yakın tarihi üzerinden orta burjuvazinin politik eğilim ve davranışları üzerine açıklamalı sorular...

Eğer bu ülkede 1960'ların ortasından itibaren düzen içi bir orta sol akım varsa, bunun gerisinde mutlaka bir toplumsal mantık da var demektir. Nedir bu? 1950'lerden beri Türkiye'de hızlı bir kapitalist gelişme ve bu temel üzerinde emperyalizmin pekişen egemenliği var. Bu hızlı gelişme beraberinde modern sınıfların oluşmasını, sosyal çelişkilerin keskinleşmesini ve doğal olarak da kitle hareketlerini, alt sınıfların mücadelelerini getiriyor. Bu mücadeleler demokratik ve yurtsever bir siyasal potansiyel oluşturuyor. Aynı gelişmenin geleneksel orta burjuvaziye de köklü bir biçimde etkilediğini, onu çözdüğünü, tasfiye ettiğini, yeni bir temel üzerinde varolmak üzere dönüşüme zorladığını, bunun özellikle bu aynı dönemde, '60'lı yıllarda kendini gösterdiğini ise biliyoruz. İşte modern Türkiye'nin tarihinde, burjuva siyaset sahnesinin sol kanadı olarak kendini gösteren bir burjuva sol siyasal akımın tam da bu dönemin, bu sosyo-politik ortamın ürünü olması hiçbir biçimde rastlantı değildir.

Alt sınıfların büyüyen hoşnutsuzluğunu ve geleneksel burjuva partilerden kopma eğilimini sosyal demagojiye dayalı sol bir söylemle bloke etmeye çalışan bu akım, böylece orta burjuvazinin toplumsal konumuna uygun düşen ikili bir rol oynuyordu. Bir yandan toplumsal muhalefetin aldatılarak dizginlenmesi yoluyla kurulu düzen devrimci aşırılıklardan korunuyordu. Öte yandan ise, bu muhalefet üzerinde kurulan denetimle elde edilen politik güce dayanılarak hızlı kapitalist gelişmenin

aşırılıklarından orta burjuvazi bir parça olsun korunmaya çalışılıyordu. Başka ifadelerle, orta burjuvazi, sosyal muhalefete demagojik bir söylemle tercüman olarak, bunu kendisi için politik bir güce dönüştürmek, bununla düzenin aşırılıklarını dengelemek istiyordu. Ecevit'in '60'lı yıllardaki "su işleyen, toprak kullanan", '70'li yıllardaki "ne ezilen ne ezen, insanca hakça bir düzen" türünden şiarları, MHP şahsında uç faşist eğilimlere ya da 12 Mart türünden faşist kurumlaşmalara tepkisi bu çerçevede bir anlam taşıyor. Tüm bunların gerisinde, orta sınıfların halk muhalefetine demokratik eğilimlerini de arkasına alarak iktisadi zayıflığını belli bir politik güçle dengeleme çabası var. Enine boyuna irdelediğimiz gibi, geleneksel ya da modern biçimiyle orta burjuvazi, düzene temelden itirazı olan bir sınıf değil. Emperyalizmin sınırsız hakimiyetine, tekellerin sınırsız sömürüsüne, onu tamamlayan sınırsız egemenliğine belli itirazları var, o dönemde. Onun reformculuğu işte bu aşırılıkların sınırlandırılması sınırları içinde kendini gösteren, bunda ifadesini ve anlamını bulan bir reformculuk.

'80'lerde durum bir çok açıdan bir hayli değişti. Zira geleneksel orta burjuvazinin tasfiyesi ve yeni türden bir orta burjuvazinin oluşumu bu dönemde yeni boyutlar kazandı. O klasik türden burjuvazinin ağırlığı belirgin biçimde azaldı, bu yeni türden orta burjuvazinin ağırlığı aynı ölçüde arttı. Doğal olarak bu değişim, orta burjuvazinin politik tutum ve davranışlarında da yansımaları buldu. Öylesine ki, '70'li yıllarda belirgin biçimde CHP'yi destekleyen, modern burjuva değerlere yatkın kent orta burjuvazisi, '80'li yıllar boyunca büyük ölçüde ANAP'a destek verdi. Geleneksel değerlere, kültüre bağlı muhafazakar kesimler ise RP'de kendini ifade etti. Kendini CHP şahsında gösteren düzen solunun, yeni isimlendirmeye sosyal-demokrasinin hala da aşılamaayan bunalımının temel nedenlerinden biri de budur.

Elbette bunun başka nedenleri de var. Siyaset sahnesine sol kisveyle çıkışından itibaren burjuva sol akımın gücünün alt sınıfların sosyal-siyasal muhalefetine kendi denetimine almaktan geldiğini biliyoruz. Oysa yeni dönemde yığınların eyleminde ve sol politizasyonunda yıllardır aşılamaayan bir zayıflık var. Öte yandan, düzenin sıkışmışlığından dolayı burjuva sol partiler alt sınıfları kendi çabalarıyla politize etmekten de çok özel bir tarzda, çok bilinçli bir biçimde kaçınıyorlar. Tam tersine, alt sınıfların bu zayıflığı, aktif politik yaşamdan uzaklığı düzenin genel çıkarları çerçevesinde onların da işine geliyor. Ekonomik bunalım var; bu, yığınların üzerine sürekli yeni yüklerin bindirilmesini gerektiriyor. Sosyal-demokrasinin IMF kaynaklı bu politikaya en ufak bir itirazı yok. Bu politikalar 12 Eylül'le yaratılan siyasal-hukuksal çerçevede içinde daha kolay uygulanıyor; bu nedenle, sosyal-demokrasinin buna da bir itirazı yok. Tam tersine, koalisyon hükümetleri deneyimlerinin de gösterdiği gibi, tam desteği var. Ve en önemlisi, Cumhuriyet düzeninin 70 yıllık dengeleri Kürt ulusal hareketi üzerinden sarsıntılar geçiriyor. Kemalist geleneğe bağlı, onun Kürt ulusuna yönelik inkar ve imha politikasının mirasçısı bir akımın böyle bir dönemde MGK merkezli politikalara dört elle sarılması da anlaşılır bir durum. Bu onun ilerici demokratik muhalefetin sahte sözcüsü olarak ortaya çıkmasını ayrıca zora sokan bir açmaz. İşte böyle bir dönem, yani kendi geleneksel toplumsal tabanını kaybettiği, alt sınıfların demokratik muhalefetine yaslanamadığı, yığınların karşısına öteki düzen partilerinden farklı bir politikayla çıkamadığı bu özel dönem, sosyal-demokrasi nin bunalımı ya da çıkamazı ile belirleniyor.

Elbette burjuva siyaset sahnesinin sol kanadı olarak kendini pazarlayan sosyal-demokrat partiler bugün

yine solculuk taşıyorlar; ama dikkat edin çok gerekmedikçe sosyal sorunları kurcalamıyorlar. Somutta sosyal demagojiyi fazla kullanmıyorlar, üstelik bu konuda meydanı RP'ye bırakmak pahasına. Çünkü sermayenin bu konudaki hassasiyetini biliyorlar ve bunu özenle gözetiyorlar. Demagojik de olsa anti-emperyalizm yapmıyorlar. Bugün toplumsal muhalefete sol kanal olarak özel bir çabayla öne itilen Baykal; bu çağdaş dünyanın gerçeklerinden kopmuş bir üçüncü dünya solculuğudur, çoktan geride kaldı, geçmişte bunu öğrenciler ve dernekçiler yapardı, diyor du düne kadar. Şimdi demiyor, kitle muhalefetine oynadığı için daha dikkatli davranıyor. Avrupa Gümrük Birliği'ne giriş Baykal'ın dışişleri bakanlığı esnasında kesinleşti ve o kendini bu adımın onurunu taşıyan biri sayıyor. '70'lerdeki "milli" söylemleri çoktan geride bıraktılar, artık, globalizm, küreselleşme, onların da ideolojisi. "Çağdaş dünya" dedikleri emperyalist sistemle tam bütünleşme onların da programı. Ne yapıyorlar peki, bunların solculuğu neyde ifadesini buluyor? Şu dönem seriata karşı laiklik var, çağdaş yaşamı savunma, cumhuriyetin kazanımlarını koruma vb. şeylerle idare ediyorlar. Generallerin planlı çıkışlarının yarattığı özel atmosfer, bu temalara dayalı bir muhalefete görelili bir başarı sağlıyor şu dönem. Aslında herhangi bir şeye muhalefet ettikleri de yok; bugünkü alternatif yokluğunun yarattığı boşluk üzerlerine yığılıyor bir bakıma.

Orta burjuvazinin siyasal eğilimlerine uygun düşen burjuva partiler olarak CHP, DSP vb. diyoruz da, bu elbette orta burjuvazinin bütün kesimlerinin kendisini bu partilerde ifade ettiği biçiminde anlaşılmamalıdır. Ne geçmişte, ne de bugün, hiçbir zaman böyle olmadı. Tam tersine, orta burjuvazinin asıl ağırlığını oluşturan ve genellikle muhafazakar değerlere bağlı olan kesimler tüm öteki burjuva partiler içinde kendilerini şu veya bu ölçüde ifade etme yoluna gittiler. Bir sınıf ya da tabakının kendisine özgü sosyal çıkarlarını en iyi biçimde yansıtan bir siyasal akım ile onun temsil ettiği sınıf ve tabakayı birbirine karıştırmamak gerekir. Dün de bugün de, tekelci burjuvaziye düşün, hiçbir sınıf kendi öz temsilcisi durumundaki siyasal akımlar etrafında kenetlenmiş değildir. Bugün orta sınıflar bütün partilerde politika yapıyorlar. Örneğin Refah Partisi'nde de özel bir ağırlıkları var, hatta denebilir ki daha belirgin bir ağırlıkları var. Geleneksel ideolojiye, değerlere, kültüre bağlı orta sınıfları kastediyorum. Yani modern ekonomik koşullar içinde yer alan, ama buna rağmen düşüncenin en gerisini temsil eden orta sınıf katmanları da var ve bunların Refah'da belirgin bir ağırlığı var. Orta sınıf katmanları aynı şekilde öteki partilerde de varlar. Orta burjuvazinin farklı katmanlarının doğrudan büyük-burjuvazinin temsilcisi konumundaki partilerde kendisini ifade etme yoluna gitmesinin gerisinde, bilinçsizlik değil, fakat orta burjuvazi ile büyük burjuvazi arasındaki bir çıkar bağı var. Orta burjuva kesimlerin kendine özgü çıkarlarının kurulu düzenin genel çıkarlarının temsilcisi olan büyük burjuvazi ile uyumlulaştırma eğilimi var. Çıkar farklılıkları ise kendini bu partilerin iç çelişki ve çatışmalarında yeri geldikçe yansıtabilmektedir. Burjuva siyaset sahnesine karmaşık bir görüntü kazandıran bu durum bir olgu olmakla birlikte, orta burjuvazinin kendine özgü, konumuna en uygun düşen tutumun, herşeye rağmen, bugünün sosyal-demokrat denilen partileri tarafından, daha çok da CHP tarafından gösterildiği de bir gerçektir. Orta sınıfın CHP'nin etrafında ne kadar kenetlendiği ise tümüyle ayrı bir sorun. Ve CHP bugün öne çıkarılıyorsa, bu hiç de şu dönem orta sınıfın ağırlığını koymasından gelmiyor. CHP'yi bizzat tekelci burjuvazi, bizzat ordu, sola akacak toplumsal muhalefeti dizginleyici bir kanal olsun diye bilinçli olarak öne çıkarıyor. İlimli ve

Anti-emperyalizm/bağımsızlık sorunu-8

r üzerine tartışmalar

uzlaşmacı, ezilen sınıfların bir takım dertlerini dile getiren, sosyal demagojiyi kullanan, bu arada ilerici değerler, çağdaş yaşam, laiklik, insan hakları vb. üzerine politika yapan bir sosyal-demokrasi, düzen için özellikle şu dönem yığın hareketini oyalama odağı olma işlevini yerine getirecektir. Dinsel gericiliğin ölçüsü kaçmış etkinliğini dizginleme dönemi bunun tam zamanı olarak değerlendiriliyor ve RP'nin gücünü kırma operasyonun yan sonuçlarından biri CHP'yi güçlendirme olarak kendini gösteriyor.

Bir ara not olarak eklemekte yarar var. Orta sınıf denildiğinde bazıları bunu küçük-burjuvazi olarak algılıyor, oysa bu yanlış. Küçük burjuvazi orta sınıf değil, ara bir sınıftır. Bu ikisi farklı şeylerdir ve bu farkın gözetilmemesi önemli politik sonuçları olan teorik bir karışıklık yaratır. Marksist terminolojide küçük-burjuvaziye ara sınıf deniliyor; bu, iki temel sınıf arasında, burjuvazi ile proletarya arasındaki bir ara sınıf konumu anlamına geliyor. Oysa orta burjuvazi dediğimiz katman egemen burjuva sınıfının bir parçası, onun alt bir katmanı. İşçi sınıfı, küçük-burjuvazi ve burjuvazi; kapitalist toplumun üç temel sınıfıdır bunlar. Bunların her birisi tarımsal alanda da kendi izdüşümlerini bulabiliyorlar.

Bütün modern toplumlarda, özellikle kapitalist gelişmenin biraz mesafa katettiği toplumlarda, orta burjuvazi, artı-değer bölüşümünün yarattığı sorunlara rağmen, kurulu düzenin en geniş, o noktada da en sağlam toplumsal tabanıdır. Düzen bu orta sınıf sayesinde ayakta duruyor. Çünkü bu orta sınıf gündelik sosyal-kültürel ve politik yaşamda alt sınıflarla, özellikle de küçük-burjuva katmanlarla nispeten yakın bir ilişki içindedir. Bu dolaysız ilişkiler sayesinde onları nispeten kolay bir biçimde etkilemekte, denetim altında tutabilmektedir. Yerine göre solculuk, ilerici taslayarak ya da muhalefet ederek yığınları ayrıca düzene bağlıyor. Büyük-burjuvazinin yığınlarla ilişkisi düzen kurumları ve bu arada medya vb. araçlarla kurduğu türden bir ilişkidir, bunun ötesinde toplumsal sınıf olarak yığınların gündelik yaşamının çok uzağındadır. Orta burjuvaziyi oluşturan katmanlar ise geniş emekçi yığınlarla nispeten yakın ve çoğu durumda dolaysız ilişki içindedir. Düzenin gücü öteki şeyler yanında büyük burjuvaziye göre daha geniş ve yaygın bir tabaka oluşturan bu burjuva katmanın bu konumundan gelir.

Bu orta sınıf üzerine kurulan her türlü hayal, devrimi bir yana bırakıyorum, devrimci-siyasal mücadele için büyük bir tehliktir. '70'li yıllarda CHP ile ilgili hayallerin devrimci hareketi nasıl güçten düşürdüğü, açmazlara ve yanlışlara ittiği bilinmektedir. Bu sınıf üzerine hiçbir hesap yapılamaz. Türkiye'de dün ya da bugün hala bazı devrimci akımların oturup anti-emperyalist mücadelenin kapsamını ve karakterini orta-burjuvazinin emperyalizme karşı muhtemel tavrı üzerinden gerekçelendirmesi teori ve tarih alanında belirgin bir bilinç zayıflığının göstergesidir. Bu kendi tarihi hakkında büyük bir bilinçsizliği anlatır. Son 30 yılın ortaya çıkardığı tarihsel-toplumsal gerçekler hakkında açık bir fikirden yoksunluğu anlatır. CHP'ye bağlanan umutlar Türkiye devrimci hareketini ideolojik ve politik cephede ciddi zaafiyetlere düşürmüştür. Türkiye devrimci hareketinin bir kesimi çok geniş yığınları harekete geçirebildiği halde, mülk sahibi sınıflarla, istikrarlı bir biçimde kapitalizmin tabanı üzerinde duran orta burjuvaziyle arasına belirgin ideolojik-politik ayırım çizgileri çizemediği için belli noktalarda onlarla kesişmiştir. Bu ise halk hareketini,

Devrimci bir program çerçevesinde ulusal-burjuvaziyi sürüklenmek zorunda bırakmak başka bir şeydir, ulusal-burjuvaziyle ittifakı korumak adı altında alt sınıfların sosyal istemlerini, sınıfsal çıkarlarını bir yana bırakmak, ulusal mücadelenin öteki yüzü olması gereken toprak devrimi programını bir yana bırakmak tümüyle başka bir şeydir. Burjuvaziyi kazanıyorsunuz, ama devrimi kaybediyorsunuz. PKK Kürdistan'da ciddi bir köylü-toprak devrimi çizgisi izlesin, emperyalizme karşı açık, kararlı ve tutarlı bir politik çizgi izlesin, diplomasi adı altında bu ilkeli tavra gölge düşürmesin, bu durumda o ulusal hareket yandaşı ve destekçisi ulusal burjuvazinin nasıl davrandığını göreceğiz.

orta sınıflar üzerinden, CHP'ye ilişkin hayaller üzerinden sonuçta düzene bağlamıştır.

Kürt ulusal hareketi ve orta burjuvazi

Bugün aynı tutarsızlığı Kürt hareketi üzerinden görüyoruz. Buradaki yoldaşlardan biri Kürt sorunu hakkında ve konunun açılmasını kolaylaştırmak amacıyla bir takım "ters" sorular hazırlamış. Bu sorulardan birinden giderek bu tutarsızlığa kısaca değinmekte yarar var. Sözkonusu soru şöyle: *"Mülk sahibi sınıflar diyorsunuz ama, biz Kürt büyük burjuvazisinin ve büyük toprak sahiplerinin Kürt ulusal hareketini desteklemediğini biliyoruz. Kürt hareketini destekleyenler daha çok orta-burjuva sınıflar. Peki orta-burjuvazinin, ortada bir de ulusal ezilmişlik sorunu varsa eğer, ulusal özgürlük uğruna savaşması ya da bir tavır göstermesi olmayacak bir şey midir? Eğer olacak bir şeyse, bundan yararlanmak doğru bir davranış değil midir?"*

Eğer bir sınıf, bu orta sınıf da olabilir, ulusal sorun çerçevesinde haklı demokratik bir hassasiyet gösteriyorsa, bu hassasiyeti değerlendirmek elbetteki devrimci önderliğin görevidir. Ama bir onu yedeklemek, kendi politikasının basit uzantısı haline getirmek vardır, bir de "aman orta burjuvaziyle ilişkileri hoş tutalım, ürkütmeyelim, TC'nin kucağına itmeyelim (bu sonuçta büyük burjuvazinin kucağına itmeyelim anlamına geliyor)" adı altında, ulusal hareketin devrimci içeriğini belirgin biçimde zayıflatmak vardır.

Sorunun ele alınışı bu iki temelden farklı durumdan ve tutumdan soyutlanarak tartışılmaz. Geleneksel milli burjuvazinin sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki kurtuluş mücadeleleri içindeki yerini ele alırken önemle altını çizdiğim temel bir nokta vardı. Sorun asla kendi başına ele alındığında, yani soyutta, milli burjuvazinin ulusal kurtuluş davasına yakınlık gösterip gösteremeyeceği sorunu değil. O zaman da vurguladığım gibi, 20. yüzyıl tarihi, yakınlık göstermenin ötesinde, milli burjuvazinin ulusal kurtuluş mücadelelerine bizzat önderlik ettiğine bir çok örnek üzerinden tanıklık ediyor. Asıl kritik sorun, milli burjuvazinin buna hangi çerçevede yanaşabildiği, daha açık bir ifadeyle, proletaryanın devrimci önderliği altında yürüyen, köylü-toprak devrimi ekseninde gelişen bir harekete karşı nasıl davrandığıdır.

Daha önce yine Çin Devrimi üzerinden örnekler verdim. Kuomintang'la ittifakı korumak adı altında Komünist Partisi'nin bizzat kendisi toprak devrimini dizginliyor; köylülüğün toprak devrimi talebini dizginliyor, bir diğersinde öldürüyor. Neden sırası değilmiş? Sırası değilmiş, zira milli burjuvazi buna

kesin bir biçimde karşıymış, köylülüğün toprak devrimine yönelmesi, milli burjuvaziye ittifakı terketmeye götürürmüş. Burjuvaziyle ittifakı sürdürmek adına köylülüğün devrimci enerjisini sınırlayacağınız, tam tersini yapın, burjuvaziye bir yana bırakın, köylülüğün devrimci enerjisini en ileri düzeyde açığa çıkarın, sonuca daha rahat ve daha kesin biçimde ulaşsınız. Evet, Kürt burjuvazisinin orta katmanları ulusal harekete destek veriyorlar. Ama bu destek nasıl sağlanıyor? Orta sınıfların suyundan gidilerek ya da daha uygun bir ifade ile, "ulusal birliğin" gerekleri bu çerçevede belli bir hassasiyetle gözetilerek... Ortada toprak devrimi yok, ortada ezilen sınıfların sınıfsal-sosyal istemlerini dile getiren açık ve net herhangi bir tutum yok, ortada emperyalizme karşı açık, kararlı ve ilkeli bir tavır yok. Kürt halkının ulusal hakları

isteniyor sadece. O kadarını orta burjuva katmanlar da istiyorlar, içtenlikle de istiyorlar ayrı. Ne ulusal ezilmişlik ve ne de ulusal duygu, hiç de salt işçi sınıfına, köylülüğe ya da küçük burjuvaziye özgüdür.

Devrimci bir program çerçevesinde ulusal-burjuvaziye sürüklenmek zorunda bırakmak başka bir şeydir, ulusal-burjuvaziyle ittifakı korumak adı altında alt sınıfların sosyal istemlerini, sınıfsal çıkarlarını bir yana bırakmak, ulusal mücadelenin öteki yüzü olması gereken toprak devrimi programını bir yana bırakmak tümüyle başka bir şeydir. Burjuvaziye kazanıyorsunuz, ama devrimi kaybediyorsunuz. PKK Kürdistan'da ciddi bir köylü-toprak devrimi çizgisi izlesin, emperyalizme karşı açık, kararlı ve tutarlı bir politik çizgi izlesin, diplomasi adı altında bu ilkeli tavra gölge düşürmesin, bu durumda o ulusal hareket yandaşı ve destekçisi ulusal burjuvazinin nasıl davrandığını göreceğiz.

Köylü-toprak devrimi her gerçek devrimci ulusal hareketin ilk koşuludur. Nedir ulusal kurtuluş? Elbette temelde bir burjuva demokratik kurtuluştur. Peki ama burjuva demokratik kurtuluşun özü nedir? Köylülüğün toprak köleliğinden kurtulması, toprağa ve özgürlüğe kavuşmasıdır. Ama bugün Kürdistan'da toprak devrimi mücadelesi yok, köylülüğün bu doğrultudaki devrimci sosyal hareketliliğini geliştirme çabası yok. Olmadığı için de köylülük pasif destekçi konumundan bir türlü kurtulamıyor. Daha çok ulusal özgürleşme heyecanı içindeki gençlik savaşıyor. Mücadele zamanla daha geniş halk kesimlerinin sempati ve desteğini kazandığı halde, süreç tüm çabalara rağmen bir köylü ayaklanması ya da daha genel planda bir halk ayaklanması çizgisinde geliştiremedi. Bunun elbetteki çok farklı nedenleri var. Ama bunlardan birinin de mücadelenin salt ulusal istemler ekseninde tutulması, başta köylülük olmak üzere alt sınıfların sosyal çıkarları ile ulusal mücadele arasında açık bir köprü kurulamamasıdır. Sosyal içeriğinden koparılmış, salt ulusal istemler çerçevesine, bu anlamda burjuva bir siyasal içeriğe oturtulmuş bir ulusal özgürlük mücadelesi alt sınıfların devrimci sosyal enerjisini açığa çıkaramıyor. Kürdistan deneyiminden daha şimdiden çıkarılması gereken temel derslerden biri budur. PKK zamanında bunu gereğince gözetmedi. Gelinek yerde ise, Kürt mülk sahibi sınıfların ulusal hareket içinde kazandığı konum ve bundan ayrı düşünülemeyecek "siyasal çözüm" çizgisi, bu tür bir yönelimi iyice zora sokmuş bir durumda. Oysa Kürt ulusal hareketi için devrimci açıdan tek gerçek çıkış yolu budur. Kürdistan devriminin yeni bir güç ve soluk kazanması, mevzilerini koruyarak ilerleyebilmesi ancak bununla mümkündür. Ulusal mücadelenin böyle bir devrimci sosyal yönelime ve içeriğe kavuşması,

Kürt alt sınıflarıyla Türk emekçileri arasındaki bugünkü kopukluğun giderilmesini de görülmemiş ölçüde kolaylaştıracaktır.

Sorunun bir de dış cephesi, emperyalizmle ilişkiler cephesi var. Devrimci konuma sahip her gerçek ulusal özgürlük mücadelesi, emperyalizmle kesin bir hesaplaşmayı gerektirir. Siz sömürgecilğe vurmak istiyorsunuz, ama sömürgeciliğin gerisinde emperyalizm var. Türk sömürgeciliğinin etkisini kırmak için Amerikan emperyalizmiyle, Alman emperyalizmiyle ya da başka emperyalist devletlerle flört edebilir misiniz?

Diplomatik dille de olsa onları dostluğa davet edebilir misiniz? Çağdaş emperyalizm her türden ulusal baskı ve eşitsizliğin gerçek temeli, asıl dayanağıdır. Bu durumda dünyaya hükmeden, ülkeleri ve ulusları köleleştiren, günümüzde bu çerçevede işi klasik sömürgeci haydutluğu aratacak düzeylere vardırıan emperyalistlerden, ezilen mazlum bir ulus ne bekleyebilir? Emperyalist haydutlar halkların dostları olabilirler mi? Onların kurtuluşuna bir nebze olsun katkıda bulunabilirler mi? Kürtler gibi mazlum bir ulusun ezilen emekçi yığınları içinde böyle temelsiz hayaller yaratacak politikalar izlemek devrimci bir ulusal kurtuluş hareketinin işi olabilir mi? Bunun adına “çelişkilerden yararlanmak” denebilir mi?

Bu Ortadoğu pragmatizmi gerçekte PKK’yi büyük sıkıntılara sokuyor. Şimdilerde, Türk devletinin son müdahalesinin ardından, PKK’li sözcüler yazıp-çiziyorlar: “KDP feodal gericiliğin temsilcisidir, bu feodal savaş ağaları Kürt halkının sırtında bir kenedir, bu bir feodal sınıftır, bunun kökü kurutulmadıkça ulusal ihanetin üstesinden gelinemez”. Güzel! Peki ama bunları yazmak için her seferinde Güney Kürdistan’a bir hareket olması ve KDP’nin Türk devletiyle birlikte size saldırması mı gerekiyor? Bugün KDP’nin sınıfsal kimliği üzerinden yazılıp-çizilenler dün de geçerliydi. Çünkü sözü edilen tarihsel ve toplumsal bir gerçekliktir, konjonktürel bir gelişme değil ki. KDP’nin varlığı ve politikası konjonktürel bir olay değil ki. KDP Kürt toplumunun gelişmesinin ve Kürt halkının ulusal özgürleşmesinin önünde bir gerici-feodal engelse eğer, neden temel önemdeki bu gerçekler ancak KDP Türk devletiyle ortak bir hareket yaptığı zaman bu kadar net bir biçimde hatırlanıyor? Yarın konjonktürel bir değişim yaşandığında, dönüp yeniden KDP ile ulusal birlik politikası çizgisinin izlenmeyeceğinin bu durumda bir güvencesi var mıdır? Devrimci bir ulusal hareketin ilkelere dayalı politikası bu olamaz. Devrimciler böyle kaba pragmatizm yapmazlar. Bu Ortadoğu politikasının hiçbir geleceği yoktur. “Reel politika” denilen bu politikada ilke yoktur, ölçü yoktur. Bu tarihsel olarak kalıcı birşey doğurmayacağı gibi, hareketi de zaman içinde içinden çıkamayacağı çıkınazlara sürükler. PKK bunu anlamak zorundadır. Eğer anlayamazsa yalnızca kendi kimliğine gölge, düşürür. PKK bugün artık gerçekte hangi sınıfı temsil ediyor tartışmasının önü açıılır. Çünkü şu veya bu sınıfın çıkarlarını temsil etmek soyut iddiadan değil, somut politikadan yansır. Bu noktada ne soyut iddialara ne de iyiniyete dayalı teminatlara bakılır.

Tarihe bakıyoruz, Bolşevikler Almanlarla zorunlu bir anlaşma, Brest antlaşmasını yapıyorlar. Devrimin ve partinin lideri Lenin’dir, yine hükümetin başkanı da resmi olarak Lenin’dir; “Biz Alman emperyalist haydutlarıyla bu utanç verici antlaşmayı elimizde olmayarak yapmak zorunda kaldık” diyor. Yığınların önünde sözkonusu antlaşmanın ne anlama geldiğini dosdoğru söylüyor, gerçekleri tüm açıklığı ile ortaya koyarak yığınları uyarıyor.En umutsuz koşullarda bile devrimci politikanın nasıl yapılacağına, yapılması gerektiğine çarpıcı bir örnek sunuyor. Devrimci politika böyle yapılır. Kitlelerin önünde ve hiçbir hayal yaymadan.

PKK keyfi, ağır ve isyan ettirici saldırılarla yüzyüze geldiğinde, Alman emperyalizmine verip veriştiyor; ama arada bir yumuşama yaşıyor, hemen kitleler içinde hayaller yayılmaya başlanıyor: “Kürt halkı Almanya’nın dostudur”! Almanya dediğin nedir? Kürt halkı neye göre Alman tekerci burjuvazisinin dostu olabilir? Kürt halkı olsa olsa Alman işçi sınıfının, Alman ilerici halkının, Alman

Tartışmanın özü ve bu çerçevede Lenin’in temel fikri kısaca şudur. En tam bir siyasal bağımsızlık bile, kendi başına alındığında, mali sermayenin bu siyasal açıdan bağımsız devlete yayılmasına, onu iktisadi ve mali yönden kendi denetimine almasına engel değildir. Böyle olduğu içindir ki, emperyalizm çağında mali sermayenin iktisadi ve mali hakimiyet gücünü gerekçe göstererek, bu ekonomik etkene dayanarak, ezilen ya da sömürge ulusların sosyalizm olmaksızın siyasal açıdan bağımsızlıklarını kazanamayacaklarını iddia etmek, teorik açıdan yanlıştır.

ilerici tarihinin ve kültürün dostu olabilir. Alman tekerci burjuvazisi Kürt halkının yeminli düşmanıdır. Devrimci bir politika bunu apaçık dile getirmek zorundadır. “Ama diplomasi bunu gerektiriyor”, deniliyor. Siz neyin diplomasisini yapıyorsunuz? Hangi devrim o tür diplomasislerle sonuca gidebilmiştir? Devrimciler her zaman dostdoğru konuşmuşlardır. Tarihte hiçbir ciddi devrim, bu tür bir diplomasiye gitmek yolunu seçmemiştir. Bunun adı Ortadoğu pragmatizmidir; son 30-40 yılda Ortadoğu’da oluşmuş politikanın kendine özgü bir türüdür. Bu politikanın sonu yoktur. Filistin deneyimi bunun en yakın örneği, en taze kanıtıdır. Bir zamanların heyecan verici Filistin Devrimi’nden, “Zafere kadar devrim!”den bugün geriye ne kalmıştır?

Kürt hareketinin anti-emperyalist mücadele konusundaki tutarsızlığını görmek gerekiyor. Emperyalizmi doğrudan karşısına almayan hiç bir ulusal özgürlük mücadelesi devrimci değildir. “Ben halkımın ulusal özgürlüğünü sömürgecilere ve onların karşısındaki emperyalistlere karşı savaşarak elde ederim” demeyen ve buna uygun davranmayan hiçbir akım devrimci değildir. Çağdaş dünyada, emperyalizmi karşısına almayan bir devrimci akım düşünülemez, bu eşyanın tabiatına, çağdaş dünyanın temel gerçeklerine aykırıdır.

Kuşkusuz bu söylenenler PKK’nin emperyalizme teslim olduğu anlamına gelmiyor. Komünistler hiçbir zaman sorunu bu kadar basitleştirmediler. Yalnızca girilen yeni yolda ısrar edilirse, uzun vadede kaçınılmaz olan akibete işaret ettiler. Emperyalizmi açık bir düşman olarak tanımlamayan bir ulusal hareketin devrimci bir geleceği olamayacağını görmek gerekiyor. Bu tarihin de, teorinin de ortaya koyduğu apaçık bir gerçektir. Kimsenin iyi niyetine güvenemeyiz, politikada iyi niyet cehenneme götürür. Yapılan politikanın nesnel mantığı neyse gerçek de odur. Gerisi kendini ve başkalarını aldatmaktır.

Özellikle ‘89 çöküşü sonrasında, emperyalistlerle girilen ilişkileri ilke planında meşrulaştırmaya çalışan eski marksist yeni liberal Kürt aydınlarının gerekçesi pek pratik: “Bizim de bağımsız bir ulusal devletimiz olsun”! Elbette! Bu, bütün ulusların hakkıdır. Her ulus gibi Kürtlerin de devlet kurma hakkı vardır. Biz bu hakkı savunur, Kürt halkı iradesini bu yönde kullanırsa buna sonuna kadar saygı duyarız. Ama öte yandan marksist devrimciler olarak biz deriz ki, ezilen sınıflar kendi ulusal ezilmişliklerini sınıfsal bir zeminde kavramalı, ulusal kurtuluş sorununu sosyal kurtuluş mücadelesiyle birleştirerek çözmelidirler. Ulusal ezilmişliği sınıfsal ezilmişlikle birlikte ele almalı, o tabana oturmalı, ulusal kurtuluşu sosyal kurtuluşu bağlayacak bir strateji izlemelidirler. Emperyalizme, sömürgecilğe ve Kürt gericiliğine karşı genel devrimci-demokratik bir çizgide ilerlemelidirler. Sorunu salt ulusal istemlere, ne pahasına olursa olsun devlet olarak var olmaya indirgeyen tutumun gerçekte ulusal soruna ilişkin burjuva milliyetçi bir konumun ifadesi olduğunu unutmazınlar.

Anti-emperyalizm, bağımsızlık ve siyasal bağımsızlık

Önümde bir başka yoldaşın hazırladığı bir dizi soru var. Bu sorular da ulusal soruna ilişkin deminki sorular gibi, ideolojik karşıtlarımızın mantığı ya da itiraz tarzları gözetilerek hazırlanmış. Deyim uygunsa yoldaş kendisinin PDF’i kitap Arşivi’nde <https://trantev.org/uncensiz-pdf-kitap-arşivi/> linkiyle paylaşmış. Bu sorulardan birincisini okuyorum:

“Emperyalizm, kapitalizmin bir üst aşaması, tekelci kapitalizm demektir. EKİM, bu yeni egemenlik biçimini, bu çağdaş gerçekliği soyut bir kapitalizm tanımıyla özleştirmektedir. Yani anti-emperyalist mücadeleyi somut siyasal içeriğinden kopartıp, soyut ve genel bir anti-kapitalist mücadele olarak ele almaktadır. Bu açıdan bakıldığında gerçekte EKİM’in bir anti-emperyalist mücadele sorunu yoktur.

Sorunun bu şekli, birilerinin; EKİM için anti-emperyalist mücaoele diye bir sorun yoktur ya da olduğu kadariyle kapitalizme karşı mücadelenin küçük ve önemsiz bir eki durumundadır sözlerinde ifadesini bulan iddiasının iyi bir özetidir.

Bu iddia sık sık tekrarlandığına göre soru üzerinde bazı tekrarlarla düşme pahasına durmaya değer.

Demokrasi meselesini tartışırken üzerinde çok durduğumuz bazı noktalar var. Bir ülkenin kapitalist gelişmede, modern sınıflaşmada ileri bir mesafe katetmesi, demokrasi sorununun ne kendisini, ne de önemini ortadan kaldırıyor. Sadece toplumun ulaştığı yeni tarihsel gelişme düzeyinden dolayı, ulaştığı yeni toplumsal ve iktisadi gerçeklik düzeyinden dolayı, bu sorunun ele alınışında bir perspektif sorunu ortaya çıkıyor. Bu demokrasi sorunu üzerine tartışmalarda genişçe ortaya konuldu. Demokrasi mücadelesinin, sadece az gelişmiş toplumların ya da burjuva demokratik devrimini tarihsel olarak tamamlayamamış toplumların değil, aynı zamanda en gelişmiş kapitalist ülkelerin de temel bir sorunu olduğu vurgulandı. Bu ülkelerde de kapitalizmin döne döne yeniden ürettiği demokratik siyasal sorunlardan hareketle yığınların devrimci bilincini ve muhalefetini geliştirmek ve bunu sermayenin sınıf egemenliğini yıkmaya mücadelesine bağlamak gibi temel önemde bir devrimci göreve işaret edildi.

Dolayısıyla, kapitalist gelişmenin belli bir düzeyine işaret etmek, bir toplumun ulaştığı belli bir gelişme düzeyinde proleter devrimin artık bir zorunluluk olduğunu ortaya koymak, demokrasi sorununu, onun genel devrimci mücadele içindeki kendine özgü önemini herhangi bir biçimde ortadan kaldırmıyor. Sadece sorun yeni bir temel üzerinde ve yeni bir perspektif içinde kendini gösteriyor. Demokratik sorunların çözümüne bu yeni temelle bağlantılı olarak bakmak zorunlu hale geliyor. Bunlar yayınlanmış şeyler, bu nedenle üzerinde durmuyorum.

İşte bu bakış açısı, aynen anti-emperyalist mücadele çerçevesinde de geçerlidir. Emperyalizm kapitalizmin bir üst aşaması, tekelci kapitalizm demektir; dolayısıyla emperyalizme karşı mücadele zaten kapitalizme karşı mücadeledir, bundan ibarettir, bu durumda anti-emperyalizm adına tartışılacak bir şey yoktur demek, ancak konunun kapsamını ve çok yönlülüğünü anlayamayanların, onu basitleştirenlerin işi olabilir. İyi ama bugünün Türkiye’sinde bunu diyen var mıdır? Belki de. Ama en azından biz bilmiyoruz. EKİM’in soruna böyle yaklaştığını, onun sorunu ortaya koyuş tarzının bu anlama geldiğini iddia etmek ise kastın ya da konuya ilişkin bilgisizliğin bir göstergesi olabilir.

Devrimin sorunları her zaman stratejik bir perspektif içinde ortaya konulur. Stratejik perspektifler ise, verili bir toplumun içinde bulunduğu sosyo-ekonomik gelişme düzeyi, topluma egemen temel sınıf ilişkileri, toplumun karşı karşıya bulunduğu temel devrimci adımların iktisadi ve sosyo-politik içeriği vb. temelinde belirlenir. Bugün eğer emperyalizmin bizim toplumumuzdaki egemenliği kapitalist ilişkiler temeli üzerine oturmuşsa, iktisadi ve sosyal ilişkiler planında emperyalizmin iç dayanağı artık bir burjuva sınıfısa, dolayısıyla ülkenin bağımlılığı bu modern ilişkiler temeli üzerinde anlamını buluyorsa, burada, bu toplumdaki emperyalizmin çok yönlü egemenliğini söküp atmak, bu ülkeyi her açıdan emperyalist egemenlik ilişkilerinin dışına çıkarabilmek, ancak anti-kapitalist bir perspektife oturan bir anti-emperyalist mücadeleyle olanaklı olabilir. Emperyalizmin ülkedeki egemenliğinin kapitalist ilişkiler temeli üzerine oturduğunu, emperyalist köleliğin bu nesnel iktisadi-toplumsal temel üzerinde kök saldıgını gözden kaçırınlar, anti-emperyalist mücadelenin genel stratejik perspektiflerini doğru devrimci bir açıdan ortaya

koymayı başaramazlar. Burada devrim stratejisi, bir toplumun önünde ki temel tarihsel görevlerin devrimci çözümünü tartışıldığı için, konu karşımıza, doğru bir devrim perspektifi sorunu olarak ortaya çıkıyor. Sorunun stratejik çözüm şeklini net bir şekilde belirlemek olarak çıkıyor. Perspektifin doğru belirlenmesi bu çerçevede anlamını bulur. Bir kez bu belirleme doğru yapıldıktan sonra, önümüzde anti-emperyalist mücadelenin geniş bir siyasal istemler alanı çıkar. Ve genel devrimci perspektif içinde bu siyasal istemleri en iyi, amaca en uygun biçimde değerlendirebilmek de olanaklı hale gelir.

Bu, kapsam yönünden farklılıkları saklı kalmak kaydıyla, tıpkı demokrasi sorunu gibidir. Demokrasi sorununda ne diyoruz? Bu sorunun temeldeki çözümünü sermayenin sınıf egemenliğini devirmekten geçmektedir. Ama bu, gerek gündelik mücadele, gerekse genel devrim mücadelesi çerçevesinde tüm temel demokratik-siyasal istemleri (kısa ya da uzun vadeli) formüle etmek ve yığınları bunlar uğruna kararlı bir mücadele içerisine sokmak görevini hiç bir biçimde ortadan kaldırmaz, tam tersine, özellikle gerektirir. Bu aynı yaklaşımı emperyalizme karşı mücadelenin, bağımsızlık mücadelesinin siyasal sorunları çerçevesinde de böyle düşünmek gerekir. Bir sorunun temeldeki çözüm şeklini bilmek, buna ilişkin devrimci stratejik perspektifi açıklıkla saptamak ile bu temel sorunun bir parçası olan bütün alt sorunlardan yararlanarak mücadele yürütmek, birbirini bütünleyen iki farklı şeydir. Sorunu genel planda doğru devrimci bir perspektif içinde ele alacaksınız. Gerçek ve kalıcı çözümü toplumun nesnel ilişkilerinden kalkarak doğru bir biçimde ortaya koyacaksınız. Sonra da emperyalist bağımlılığın yarattığı her türlü sorunu gündelik siyasal çalışmada, ajitasyonda, teşhirde, propagandada, yığınların memnuniyetsizliğini, duyarlılığını değerlendirmede sistematik bir tarzda kullanacaksınız.

Bu anlamıyla, yalnızca bu yöntemsel sınırlar içinde, bir ülkede burjuva siyasal gericiliğin egemenliliğinin yarattığı sorunlara yaklaşım ile, emperyalist egemenliğin yarattığı sorunlara yaklaşım arasında genel ilkesel planda bir fark yoktur.

Bu konudaki genel kafa karışıklığının gerisinde, genel bağımsızlık sorunu ile onun özel ve dar bir biçimi olan siyasal bağımsızlığı birbirine karıştırmak, bu ikisini özdeşleştirmek vardır. Bu karışıklığı yaşayanlar için emperyalist egemenlikten kurtulmak demek siyasal bağımsızlığı kazanmak demektir. Böyleleri en tam gibi görünen bir siyasal bağımsızlığın bile gerçekte emperyalizmin iktisadi ve mali egemenliği ile pekala bağdaşabileceği teorik gerçeği üzerine hiç düşünmemişlerdir. Zira onlar belirli bir nesnel durum ya da ilişkinin düşünsel ifadesi olan bilimsel kavramlar üzerine doğru-dürüst düşünmemişlerdir. Siyasal bağımsızlık kavramı bunlardan biridir. Bu kavramın içeriği ve sınırları doğru anlaşılmadığı sürece de emperyalizme karşı mücadelenin sorunları doğru bir biçimde anlaşılamaz ve ortaya konulamaz. Bazılarının anti-emperyalist mücadeleyi her durumda burjuva-demokratik bir içerikte görmelerinin gerisinde, anti emperyalist mücadeleyi her durumda siyasal bağımsızlık sorununa indirgemek biçimindeki teorik yanlış vardır. Bu yanlış esas alındığında, gerçekten de anti-emperyalist mücadele her durumda burjuva-demokratik bir içerik taşır. Neden? Zira salt siyasal bağımsızlık, kendi başına henüz kapitalizmin sınırları içinde bir durumu anlatır. Siyasal demokrasi de, siyasal bağımsızlık da, bu düzenin temelleriyle, ya da daha genel planda kapitalist dünya sisteminin temelleriyle bağdaşabilir, bu temellerle sınırlanmış bir demokrasiyi ve bağımsızlığı anlatırlar Bu temelle bağdaşabilen en ileri demokrasi siyasal/burjuva demokrasisidir. En ileri bağımsızlık ise siyasal-bağımsızlıktır; özünde burjuva ilişkiler temeli üzerinde bir bağımsızlıktır bu. Anti-emperyalizm/bağımsızlık sorununa ilişkin bir konferansın tüm seyri boyunca, üzerinde özellikle durulan temel fikirlerden biri zaten budur. Yeri geldikçe döne döne vurgulanan fikir şu oldu: Anti-emperyalist mücadele siyasal bağımsızlık mücadelesine indirgenemez. Adı üzerinde, siyasal bağımsızlık. Yani sorunun iktisadi ve mali yönü teorik soyutlama planında bu tanımın dışında tutuluyor. Bunu anlamak çok mu zor? 30 yılın burjuva demokratik önyargılarıyla hareket edenler için elbette. Ama bu aynı kimselerin, Lenin'in örneğin "emperyalist ekonomizm" üzerine kitabını döne döne okumaları,

olur olmaz başkalarını emperyalist ekonomizmle suçlamaları, buna rağmen bu sorunu kavramayı başaramamaları yine de şaşırtıcıdır. Lenin tam da demokrasi sorunu üzerine tartıştığı temel eserlerinde, siyasal demokrasi sorununa, benzer bir biçimde, siyasal bağımsızlık sorununu örnek veriyor. Nasıl ki kapitalizmin temelleri üzerinde en tam bir siyasal demokrasinin kurulabileceğini biz teorik olarak inkar edemezsek, bu aynı şey, aynen siyasal bağımsızlık için de geçerlidir, diyor. Ve hemen tamamlayıcı bir düşünce olarak ekliyor: Kendi başına en tam bir siyasal bağımsızlık bile, emperyalizmin bu konuma sahip bir ülke üzerinde iktisadi ve mali egemenlik kurmasına hiçbir biçimde engel değildir, teorik açıdan böyle bir şey iddia edilemez.

Bu temel önemdeki sorunun anlaşılmasını kolaylaştırmak için Lenin'in emperyalist ekonomistlerle tartışmasının bu konuya ilişkin bölümünü paragraf paragraf ele almakta yarar var. (Lenin'in bu konudaki polemiğinin ilgili bölümü tam metin olarak, "Siyasal Bağımsızlığın Anlamı ve Sınırları Üzerine" başlıklı 4. bölüme ek olarak yayımlandı. Bkz. Kızıl Bayrak, sayı: 48, 12 Temmuz '97 -Red.)

Tartışmanın özü ve bu çerçevede Lenin'in temel fikri kısaca şudur. En tam bir siyasal bağımsızlık bile, kendi başına alındığında, mali sermayenin bu siyasal açıdan bağımsız devlete yayılmasına, onu iktisadi ve mali yönden kendi denetimine almasına engel değildir. Böyle olduğu içindir ki, emperyalizm çağında mali sermayenin iktisadi ve mali hakimiyet gücünü gerekçe göstererek, bu ekonomik etkene dayanarak, ezilen ya da sömürge ulusların sosyalizm olmaksızın siyasal açıdan bağımsızlıklarını kazanamayacaklarını iddia etmek, teorik açıdan yanlıştır.

Lenin, emperyalist ekonomistlerin bir ulusun siyasal köleleştirilmesi sorunu ile mali sermayenin ekonomik yayılmasını birbirine karıştırdığını, bunun teorik sorunlara darkafalica yaklaşmak anlamına geldiğini belirttikten sonra, birbirine karıştırılan şeyleri ayırtırmak üzere, açıklamalarına şöyle başlıyor: "Ekonomik yönden emperyalizm tekelci kapitalizmdir. Tam tekele ulaşmak için, yalnızca (belli bir devletin) iç pazarında değil, ama aynı zamanda dış pazarlarda, tüm dünyada her türlü rekabet saf dışı edilmiş olmalıdır. 'Mali sermaye çağında' yabancı bir ülkede rekabetin saf dışı edilmesi ekonomik bakımdan olanaklı mıdır? Elbette olanaklıdır. Bu, rakibin mali bakımdan bağımlı hale getirilmesiyle, hammadde kaynaklarının ve sonunda bütün işletmelerin ele geçirilmesiyle yapılır."

Siyasal bakımdan bağımsız bir ülkeye pekala

ekonomik bakımdan boyun eğdirilebilir. Bu aynen, bir ülkede en tam bir siyasal demokrasi olsa bile, sermayenin buna rağmen bu ülkede kendi egemenliğini tam olarak kurabilme olanağı gibidir.

Devam ediyor Lenin: "Amerikan tröstleri, emperyalizm ya da tekelci kapitalizm ekonomisinin en üst ifadesidir. Bunlar, hasımları saf dışı bırakmak için yalnızca ekonomik araçlara baş vurmakla yetinmezler, sürekli olarak siyasal, hatta suç sayılan yöntemlere baş vururlar. Ne var ki, tröstlerin, salt ekonomik yöntemlerle kendi tekellerini kuramayacaklarına inanmak çok büyük bir hata olur."

Gerçeklikte, emperyalizm, elbette salt ekonomik araçlarla iş görmüyor. Ama Lenin burada sorunu soyut teorik mantık çerçevesinde, bir teorik soyutlama düzeyinde ele alıp tartışıyor. Siz, emperyalizmin kullanmaktan elbette geri durmayacağı her türlü ekonomi-dışı yönetime, sahip bulunduğunuz siyasal bağımsızlığınızı kullanarak engel olabilirsiniz. Ama bu, salt ekonomik ve mali yöntemler kullanarak ekonominize yayılmasını yine de engelleyemez. Çünkü kapitalizmin iktisadi mantığı içerisinde bunun hiçbir engeli yoktur.

Yeterince açık sanıyorum. Tröstler, gerçek yaşamda, her türlü başka yöntemi kullansalar bile, bu onların salt ekonomik yöntemlerle hareket etmeleri durumunda, kendi tam egemenliklerini kuramayacakları anlamına gelmez. Bu ekonomik bakımdan olanaklıdır, ama yaşam içerisinde ekonomi kendi saflığı içerisinde hükmünü yürütmüyor, ekonomi beraberinde politikayı, beraberinde kültürü, beraberinde diplomasiyi, beraberinde donanmayı, militarizmi ve savaşı kaçınılmaz olarak getiriyor. Gerçek yaşamda bunlar hep iç içe gidiyor, egemenlik araçları olarak. Ama bir an için diyelim ki en tam bir siyasal bağımsızlık elde ettiniz ve hiçbir yabancı devlet benim iç siyasal-hukuksal düzenime karışamaz, benim belirlediğim yasa ve kuralları çiğneyemez dediniz. Eğer kapitalist dünya ilişkileri içerisinde iseniz, ve eğer iktisadi ve mali bakımdan zayıfsanız, çok geçmeden sizden iktisadi, mali, teknik ve benzer açılardan güçlü olan emperyalistlerin iktisadi ve mali egemenliği altına yeniden girmeye başlarsınız. O egemenliğin altına bir kez girdiniz mi, elbetteki çok geçmeden hayat hükmüne icra eder, bu beraberinde başka egemenlik biçimleri getirir.

Devam ediyorum: "Ne var ki, tröstlerin, salt ekonomik yöntemlerle kendi tekellerini kuramayacaklarına inanmak çok büyük bir hata olur. Gerçek, bunun 'elde edilebilirliği'ni gösteren bir çok kanıt sağlıyor: Tröstler, hasımlarının kredisini bankalar aracılığıyla baltalarlar (tröstlerin sahipleri,

Orta katmanlar: Düzenle tam bütünleşme

24 Ocak politikaları geleneksel orta burjuvazinin belli kesimlerini tasfiye ederken, tekelci ekonomiye yan sanayiler ya da ticaret-pazarlama kanallarıyla çok sıkı bağlarla bağlı yeni bir orta burjuva sınıfın gelişmesini hızlandırdı. Öte yandan, ekonominin rantıye karakterinin alabildiğine güçlenmesine bağlı olarak, neredeyse tümünden rantıye yeni tür bir orta sınıf yarattı. Büyük kentlerde önemli bir güç kazanan ve piyasa değerlerinin hararetili destekçisi ve kozmopolit kültürün taşıyıcısı olan bu rantçı orta katmanlar nezdinde düzen önemli bir sosyal dayanak yarattı kendine. Oysa kent orta sınıflarının, özellikle onların aydın temsilcilerinin, '60'lı yıllardaki sosyal uyanışın sol kemalist bir düşünsel-politik içerikle şekillenmesinde önemli rolleri olmuştu. Aynı katmanlar, '70'li yıllarda, solun ve sosyal demokrasinin genel popülist ve anti-faşist söylemi temelinde, alt sınıflarla, CHP şahsında politik bir "birlik" içinde olmuşlardı. Kuşkusuz bu yolla, emekçi sınıfları düzene bağlama kayışı olarak, "ilerici" görünüm içinde özünde gerici bir rol oynuyorlardı. Fakat yine de düzen içi bir "sol" ideolojik-politik konumu tutuyorlar ve genel sol politizasyonda belli bir rol oynuyorlardı.

'80'li yıllar bu konumda önemli değişimlere yol açtı. 24 Ocak politikaları organik iktisadi bağlarla, 12 Eylül karşı-devrim ise, gerek "gücünü göstererek"

gerekse de devrime ve sosyalizme düşmanlık temelinde ideolojik açıdan bütünüyle kazanarak, bu katmanları düzene en sıkı şekilde bağladı. Sol kemalist ideolojinin Kürt halkının ulusal uyanışı karşısında en şoven bir karakter kazanması ise, şu son yıllarda bu katmanları düzene perçinleyen yeni bir etken olarak rol oynadı. Bu katmanlardaki tutum değişikliğinin politik aynası yalnızca Özalci politik akımın büyük kentlerde belirgin bir güç kazanması değildir. Fakat aynı zamanda, sosyal-demokrasinin 12 Eylül sonrasında düzen içinde üstlendiği yeni politik roldür de. Bunu muhalefetteki ve son dört yıldır koalisiyondaki SHP kadar, ismi artık Türkes ile birlikte anılan Ecevit'in yeni politik kişiliği üzerinden de izlemek mümkündür.

Orta burjuva katmanların bu sosyo-politik tutum değişikliği, '80'li yılların önemli gelişmelerinden biridir. Bu, görünürde sola güç kaybettirmiştir; fakat gerçekte, düzen solunun devrimci sol hareket üzerindeki etkinliğinin temel toplumsal zeminindeki bu kayma tümüyle devrim lehine bir gelişme olmuştur. Zira bu sayede, bugünün ve geleceğin devrimci sosyal mücadelelerinin yozlaştırıcı ve geriye çekici bir toplumsal-siyasal bağdan kurtulması kolaylaşmıştır.

(EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler, sayfa: 126-127)

hisse senetlerini satın alarak, bankaların sahipleri haline gelirler); hammadde elde etmelerini baltalarlar (tröstlerin sahipleri, hisse senetlerini satın alarak, demiryollarının sahipleri haline gelirler); belli bir süre için tröstler maliyetin altında satış yaparlar, bir rakibi yıkmak ve sonra onun işletmelerini, hammadde kaynaklarını (madenler, topraklar ve benzeri) satın almak üzere milyonlar harcarlar."

Salt ekonomik araçlar üzerinden konuluyor sorun, buna özellikle dikkat edin. Yani salt ekonomik araçlarla bir ulusa, bir ülkeye nasıl boyun eğdirilebileceği, dahası o pazarda öteki bir rakip emperyalist devletin ya da tekeli grubun nasıl saf dışı edilebileceği ortaya konuluyor. Kapitalizmde bunların salt ekonomik yöntemlerle bile olanaklı olabileceği anlatılıyor. Zaten Lenin'in amacı, genel teorik soyutlama içinde ele alındığında bunun pekala olanaklı olduğunu gösterebilmek. Zira emperyalist ekonomistler mali sermayenin iktisadi kudretini gerekçe göstererek ezilen ve sömürge uluslar için siyasal bağımsızlığın olanaksız olduğunu ya da bunun ancak sosyalizm ile olanaklı olabileceğini iddia ediyorlar. Lenin ise, kapitalizm koşullarında bu ikisinin, siyasal bağımsızlık sorunu ile ekonomik bağımsızlığın iki farklı şey olduğunu, bunların bir tutulamayacağını göstermeye çalışıyor.

Nitekim sonuca geliyor ve şunları söylüyor: *"İşte size, tröstlerin gücünün ve genişlemesinin salt ekonomik bir tahlili. İşte size, genişlemenin salt ekonomik yolu: fabrikaların ve işletmelerin, hammadde kaynaklarının kapatılması."*

Burada siyasal baskının, askeri baskının her türlü biçimini Lenin bir soyutlama olarak işin dışında tutuyor. Siz en tam bir siyasal bağımsızlığa ulaşsanız bile, eğer kapitalist ilişkiler zemini üzerinde iseniz ve kapitalist dünya pazarı içinde iş görüyorsanız, salt kapitalist ekonomik yöntemlerle gene size boyun eğdirilebilecektir.

"Bir ülkenin büyük mali sermayesi, bir başka ülkedeki, siyasal bakımdan bağımsız olan bir ülkedeki rakiplerini, her zaman kapatabilir ve sürekli olarak böyle yapmaktadır. Ekonomik bakımından bu tam olarak gerçekleştirilebilir. Siyasal ilhaka başvurmaksızın ekonomik 'ilhak' tam olarak 'gerçekleştirilebilir' ve bu yola geniş ölçüde başvurulmaktadır."

Son cümleyi yineliyorum: *"Siyasal ilhaka başvurmaksızın ekonomik ilhak tam olarak* (altını çizmiş Lenin) *gerçekleştirilebilir ve bu yola geniş ölçüde başvurulmaktadır."* Siyasal ilhaka başvurmaksızın, yani onu sömürgeleştirmeksizin, ya da siyasal kölelik altına almaksızın, ekonomik ilhak pekala mümkündür. İşte bugün Almanya gidiyor Çek Cumhuriyeti'nin sanayisini kapatıyor. Çek Cumhuriyeti bağımsız bir devlettir, gidiyor bu bağımsız ülkenin sanayi işletmelerine satın alma yoluyla el koyuyor, yeni yatırımlar yapıyor, bir dizi antlaşmayla Çek Cumhuriyeti'ni kapatıp geliyor. Oysa Çek Cumhuriyeti de az-çok gelişmiş bir sanayi ülkesidir. Ama Almanya daha da gelişmiş güçlü bir emperyalist ülkedir. Burada Çekoslovakya'nın siyasal bağımsızlığını halihazırda etkileyen bir şey yok. Ama Alman emperyalizminin iktisadi ve mali egemenliği sonuçlarını tabi ki zaman içinde yaratacaktır. Ben burada sadece tekellerin salt ekonomik yöntemlerle sonuca gidebilme gücüne, Lenin'in işaret ettiği olguya güncel bir örnek vermiş oluyorum.

"Emperyalizme ilişkin yazında sık sık , örneğin Arjantin'in işin aslında Britanya'nın bir 'ticaret sömürgesi' olduğuna, ya da Portekiz'in, işin aslında, Britanya'nın 'vasal'ı olduğuna vb. ilişkin ifadelerle rastlarsınız. Gerçekten de böyledir, Britanya bankalarına ekonomik bağımlılık, Britanya'ya borçlu olma, demiryollarını, madenleri, toprağı, vb. Britanya'nın ele geçirmiş olması, siyasal bağımsızlıklarını ihlal etmeksizin bu ülkeleri Britanya'nın kendine 'ilhak etmesini' mümkün kılar."

Demek ki siyasal bağımsızlık, hem kapitalizmin egemenliğiyle, hem de emperyalist bir devletin bu kapitalist ülke üzerindeki tam iktisadi ve mali egemenliğiyle pekala bağdaşabiliyor. Dolayısıyla, küçük-bujvuva sosyalizminin, kapitalizme karşı sağlam bir teorik bakıştan yoksun halkçı hareketin, siyasal bağımsızlık kavramını kendi içinde öyle çok idealleştirmesine fazla aldanmamak gerekir. Bu, gerçekte, kendi başına kapitalizmi aşma ufkundan yoksun bir küçük-burjuvanın, kendi o dar ufkunu

idealleştirmesinden başka bir şey değildir.

En tam bir siyasal bağımsızlığı, en dişe diş bir mücadelenin içinde kazanabilirsiniz. Ama eğer iktisadi ve mali bakımdan bağımsızlığınız yoksa, gerisin geri emperyalizmin siyasal, askeri, diplomatik köleliği altına yeniden girersiniz. İdealleştirilmiş bir siyasal bağımsızlık, aslında idealleştirilmiş bir kapitalizmden başka birşey değildir. Siyasal bağımsızlık kapitalizm temeli üzerinde ulaşılan en ileri devlet bağımsızlığı anlamına gelir.

Bu bilimsel kavramların gerçek içeriğini artık anlamak gerekiyor, zira bunlar anlaşılmadı mı konu anlaşılamıyor. Bunlar teorik sorunlar, bunlar çağın temel ilişkilerine ilişkin sorunlar. Çağın temel ilişkilerine ilişkin sorunlar da ancak kavramsal araçlarla anlaşılabilir. Bu basit gündelik bir ilişki alanı değil ki insan bunu pratik cümlelerle anlatabilsin. Kaldı ki Lenin'den okuduğumuz parçalarda sorun buna rağmen son derece açık, sade, anlaşılır ve mümkün olan en pratik bir şekilde sunuluyor: Salt ekonomik araçlarla bağımsız bir ulusa, siyasal açıdan bağımsız bir ülkeye nasıl boyun eğdirilebileceği anlatılıyor.

Bütün bu konuştuklarımız, kapitalizmin temelleri üzerinde, kapitalizmin mantığı içerisinde geçerli olabilen şeyler. Sosyalizm elbetteki siyasal bağımsızlığı iktisadi bir temele dayandırır, bu iktisadi temeli güçlendirerek güvence altına alır. Sovyetler Birliği'nin hızlı sanayileşme çabasının gerisinde bu var. Çünkü eğer modern iktisadi temeliniz yoksa, bu temel üzerinde oluşan bir güçlü siyasal kültürel varlığınız yoksa, siz siyasal bağımsızlığınızı da uzun vadede koruyamazsınız, zaman içinde size boyun eğdirirler. Vietnam'ın bunu yapamadığı, en sert, en kararlı, en yiğit, en kahramanca bir ulusal bağımsızlık mücadelesinin ardından, çok geçmeden gidip İMF'nin kapılarını çaldığı, uluslararası mali sermayenin kredi ve yatırımlarını talep ettiği bilinmektedir.

Vietnam örneği gerçekten açıklayıcıdır. En ileri bir siyasal bağımsızlık mücadelesi, bu yüzyılın en kahramanca mücadelelerinden biri. Ama sonradan gördüğümüz nedir? En kısa zamanda İMF'ye üye olmak çabasıdır. Cezayir kahramanlıklarıyla dolu bir ulusal bağımsızlık mücadelesi vermiş ülkelerden biridir. Kime karşı? Fransız emperyalizmine karşı. Bağımsız Cezayir'in Sovyetler Birliği ile ilişkilerini ayrı bir yere koyun. Siyasal bağımsızlığı izleyen yıllarda hangi emperyalist devletin iktisadi ve mali etkisi ve egemenliği var Cezayir üzerinde? Fransız emperyalizminin. Kaldı ki gelinen yerde sorun salt iktisadi ve mali egemenlik olmaktan çoktan çıkmıştır. Fransız emperyalizminin bugün Cezayir'de siyasi, askeri, diplomatik, kültürel her türlü egemenliği yeniden oluşmuştur. Oysa aynı Cezayir halkı, aynı Fransız emperyalizmine karşı tarihin en kahramanca ulusal kurtuluş mücadelelerinden birini vermişti. Dönün bu olayların mantığı içerisinde Kürdistan sorununa bakın? Eğer Kürt halkı kaderini Türkiye işçi sınıfıyla birleştiremezse, dolayısıyla kendi ulusal kurtuluş mücadelesini geneldeki sosyal kurtuluş mücadelesinin bir parçası haline getiremezse, en kahramanca bir ulusal kurtuluş mücadelesi verse bile, sonuç aynen Fransız emperyalizmine karşı kahramanca bir mücadele vermiş Cezayir halkının yaşayabileceği şeyin bir benzeridir. Şu farkla ki, muhatabı Türkiye'den çok şu veya bu büyük emperyalist devlet olacaktır. Kaldı ki Cezayir'in yaptığını bile yapamıyacaktır. Cezayir bir dönem bir tür devlet sosyalizmi iddiası taşıdı, "kapitalist olmayan yol" çerçevesinde cömertçe yardımlarını esirgemeyen bir Sovyetler Birliği vardı. Sovyetler Birliği iktisadi, mali, teknik yardımlar veriyordu ve bu sayede oradaki devlet burjuvazisi, bürokratik burjuvazi, bir devlet sosyalizmi iddiasıyla ortaya çıkabiliyordu. Bugünün uluslararası ilişkilerinde bugün için artık böyle imkanlar da yok.

Devam ediyorum. Lenin şöyle diyordu: *"Gerçekten de böyledir, Britanya bankalarına ekonomik bağımlılık, Britanya'ya borçlu olma, demiryollarını, madenleri ve toprağı Britanya'nın ele geçirmiş olması, siyasal bağımsızlıklarını ihlal etmeksizin, bu ülkeleri Britanya'nın kendisine 'ilhak etmesini' mümkün kılar."*

"Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, siyasal bağımsızlık demektir. Emperyalizm böyle bir bağımsızlığı yıkmak ister, çünkü siyasal ilhak çoğu zaman ekonomik ilhakı da daha kolaylaştırır, daha ucuzlatır."

Şimdi uluslararası kapitalizmin ekonomik çöktüğünden beri yeni sömürgeci yöntemler daha ucuz.

Lenin'in yargısı yüzyılın başındaki bir yargı, o gün için bir anlam taşıyor. Ezilen ve sömürge ulusların klasik sömürgeciliği çöküşe götüren mücadelesi bu açıdan durumu temelden değiştirdi, bunu saklı tutuyorum. Dolayısıyla, Lenin'in bu son yargısı, bugün geçerli değil.

Yeniden okuyorum: *"Emperyalizm böyle bir bağımsızlığı yıkmak ister, çünkü siyasal ilhak çoğu zaman ekonomik ilhakı da daha kolaylaştırır, daha ucuzlatır (yetkililere rüşvet vermek, ayrıcalıklar koparmak, lehte yasalar çıkarttırmak vb. daha kolaydır), daha rahat hale getirir, daha az güçlük çıkarır."*

Şimdi daha büyük güçlük çıkartıyor. Neden peki? Çünkü 20. yüzyılda uluslar emperyalizme karşı ulusal özgürlük mücadeleleri yaşadılar, klasik sömürgeciliği çöktürtiler. Şimdi artık hiçbir ulus sömürgeci köleliği kabul edemez, edemiyor. Sömürgeci egemenlik çağdışı görülen bir ilişki tarzı. Dolayısıyla bir ülkeyi sömürgeleştirerek yönetmeye kalkınak, kendini Vietnam türü bir bataklıkta bulmaktan başka bir sonuç yaratmıyor. Bu nedenledir ki, şimdi yeni sömürgeci yöntemler daha ucuz, çünkü daha inceltirilmiş bir egemenlik biçimi, çünkü kaba bağımlılığı ve köleliği gizliyor. Ama bu kısmı önemli değil, önemli olan, Lenin'in asıl sonuç yargısı. Deddiği şudur: *"Emperyalizm böyle bir bağımsızlığı yıkmak ister, çünkü siyasal ilhak çoğu zaman ekonomik ilhakı da daha kolaylaştırır, daha ucuzlatır (...) daha rahat hale getirir, daha az güçlük çıkarır -tıpkı emperyalizmin genel olarak demokrasi yerine oligarşiyi koymanın yollarını araması gibi. Ama emperyalizmde kendi kaderini tayinin ekonomik bakımdan 'elde edilemezliği'nden söz etmek tepeden tırnağa saçmadır."*

Sorun şu: Emperyalist ekonomistlerin iddiası var. Diyorlar ki, emperyalizm çağında yaşıyoruz; emperyalizm ise korkunç bir iktisadi ve mali güç demektir, bu iktisadi ve mali gücün olduğu tarihsel koşullarda ise herhangi bir ulus sosyalizme geçmeksizin siyasal bağımsızlığını elde edemez. Dolayısıyla sosyalist devrim sorunundan ayrı bir siyasal bağımsızlık tartışmasının bir anlamı, bir mantığı kalmamıştır. Bu tartışmayı bir yana bırakmak lazım, bu tarihsel olarak eskimiş bir tartışmadır. Siyasal bağımsızlığa ilişkin herhangi bir istem ileri sürmemek lazım, emperyalist ekonomistlerin mantığı bu. İşte Lenin burada, emperyalizmin iktisadi ve mali gücü ne olursa olsun, emperyalizm iktisadi ve mali açıdan uluslara boyun eğdirme kapasitesi bakımından hangi güce sahip olursa olsun, buna rağmen bu ekonomik gerçekliği gerekçe göstererek bir ulusun kendi kaderini tayin hakkını elde edemeyeceğini, yani siyasal bağımsızlığına kavuşamayacağını iddia etmek saçmadır, diyor. Buna rağmen siyasal bağımsızlığını elde edebilir.

Lenin'in haklı olduğunu tarih göstermedi mi? Uluslar sömürgeciliği çöktürmediler mi? Siyasal bağımsızlık elde etmediler mi? Lenin'in bu satırları yazmasından sonra o güne kadar %90'ı sömürge olan Osmanlı İmparatorluğu gerçi yıkıldı, ama Türk burjuvazisi bir kurtuluş mücadelesi verdi ve siyasal bağımsızlığını elde etti. Ve aynı şey Asya'nın, Afrika'nın sayısız sömürge ulusu için de gerçekleşti. Cezayir de, Irak da, Suriye de, Mısır da, Hindistan da bağımsız oldular. Bunların hepsi o dönem sömürge ülkelerdi. Şu bildiğimiz dev Hindistan, 1947'ye kadar bir İngiliz sömürgesiydi.

Ama emperyalizmin bu ülkeler üzerindeki en tam bir ekonomik egemenliği bile bu ulusların siyasal bağımsızlıklarını elde etmelerine engel olamadı. Ya da tersinden, bu ülkelerin siyasal bağımsızlıklarını elde etmeleri, onların emperyalist mali sermayenin iktisadi egemenliğinde kalmalarına ya da bu egemenlik altına yeniden girmelerine engel olamadı. İşte Lenin'in teorik bakımdan vurguladığı fikir bu. Nitekim bu vurgusu, artık bu gözlem bugün için geçerli değildir dediğim vurguya ilişkin düşünceye de gerekli açıklamayı sağlıyor. Lenin, gerçi emperyalizm ekonomik ilhakı siyasal ilhakla da birleştirmek ister, çünkü siyasi ilhak yapılınca iş daha ucuza geliyor diyor. Ama ardından ekliyor; bu böyle olsa bile, ekonomik egemenlik var diye siyasal bağımsızlığın elde edilemeyeceğini iddia etmek saçmadır. Çünkü en tam bir ekonomik bağımlılığa rağmen siyasal bağımsızlık, devlet bağımsızlığı elde edilebilir.

(Devam edecek...)

"EMEP'de kalmak utancı paylaşmaktır!"

EMEP'te çözülme ve devrimci ayrışma...

Geride bıraktığımız hafta içinde 220 EMEP üye ve sempatizanı yayınladıkları bir bildiri ile reformist saflardan koptuklarını kamuoyuna ilan ettiler. Yanda tam metnini okurlarımıza sunduğumuz ayrılık bildirisi, ideolojik-politik ve örgütsel açıdan temel önemde bir dizi noktadan EMEP reformizmini mahkum etmektedir.

Bu gelişme, yeni dönem liberallerinin, yılları bulan tüm çaba ve maharetlerine rağmen, geçmişin devrimci ruhunu ve bilincini tümünden boğmayı başaramadıklarını göstermektedir. Bugüne kadar saflarda içten içe yaşanan ve binbir türlü manevra ve oyalama ile üstü örtülen devrimci hoşnutsuzluk, geline yerde kendini nihayet dışa vurmuştur. Bu gelişmenin reformist akımın "Demokratik Türkiye" platformu şahsında gerçek kimliğini daha açık bir biçimde ortaya koyduğu bir evreye denk gelmesi rastlantı değildir.

220 imzalı bildiriye EMEP saflarındaki çözülme ve ayrışmanın bir ilk göstergesi sayıyoruz. İnanyoruz ki, EMEP yönetiminin yaşanan ayrışmayı boğuntuya getirme ve onun ilkelere dayalı özünü karartma doğrultusundaki mevcut girişimleri doğru ve kararlı bir tutumla boşa çıkartılabildiği ölçüde, yaşanan bu ilk ayrışmayı yeni çıkışlar izleyebilecek, reformist saflardan yeni devrimci kopmalar yaşanabilecektir.

12 Eylül karşı-devrim döneminin besleyip olgunlaştırdığı yeni reformist eğilimi başından itibaren doğru bir biçimde teşhis etmiş ve onu bugüne kadar kesintisiz bir ilkeli ideolojik mücadelenin hedefi haline getirmiş biz komünistler, doğal olarak gelişmeleri özel bir dikkatle ve yakından izliyoruz. EMEP saflarındaki devrimci öğelerin reformist bataklık ile yollarını doğru bir çizgide ve kararlı bir tutumla ayırabilmelerini kolaylaştırmak için gerekli olan her türlü çabayı kendi cephemizden göstereceğiz.

Kızıl Bayrak

Emeğin Partisi Üyelerine, Devrimci Kamuoyuna!

Üç yıldır Emeğin Partisi'nde yaşanan süreç, Partinin karakteri, teorisi, programı, örgütü ve taktiği üzerine yürüyen çatışma, devrimci komünistlerle reformistleri ayrışma noktasına getirdi.

EMEĞİN PARTİSİ;

* Kapitalizmin sınırları içerisinde kalan demokratik reformlarla kendisini sınırlayan, işçi sınıfının acil görevleri arasına "milli sanayinin önündeki engellerin kaldırılması ve desteklenmesi" (bkz. Emek, Demokratik Türkiye Özel Sayısı, L. Tüzel'le yapılan röportaj) görevini koyarak sömürüyü kutsayan, emeğin çözümü olan sosyalist bir iktidarı bilinmez bir geleceğe erteleyen, işçi sınıfını geri görevlere hapseden, onu güncel ihtiyaçları ile daraltan ve onun tarihsel görevini reddeden, iktidar perspektifinden yoksun bir platformda bulunuyor.

* Düzenle sancısız, kolayca bütünüleşebilmek ve devrimci pratikten kaçmak için devrimci teori düşmanlığı yapıyor.

* İşçi sınıfı ve emekçilerin ileri kesimleriyle kopuşurken, geri bilinçli işçiyle, kuyrukçuluk temelinde buluşmaya çalışan, parlamento ve seçime dönük örgütlenmeyi amaçlayan, bu doğrultuda naylon ilçe ve belde örgütleri kuran, Parti örgütünü sendika derekesine indirgeyen, sıradanlaşmayı, şekilsizliği, örgütsel karaktersizliği, devrimci ruh yoksunluğunu erdemleştiren, yücelten örgütlenme anlayışı egemenliğini tartışılmaz hale getiriyor.

* "Marksizmi özümsemiş dar bir azınlığın örgütü olmayacağız" diyen, işçi sınıfıyla Marksistleri karşı karşıya getiren, birim örgütlerini işlevsizleştiren, ortadan kaldıran, üyenin her türlü görevini reddeden menşevik tüzük ile bürokratik, icazetçi, sınıf dışı yapı noktasına geldi. Bolşevik Parti örgütlenmesini "geleneksel sol örgütlenme hastalığı" diye aşağılıyor. Devrimci komünistleri

yargısız infazlarla tasfiye ederken ikiyüzlüce bir tutumla Bolşevik önderlerden alıntı yapma cambazlığını da gösteriyor.

* İşçi ve emekçilerin "ana gövdesiyle", büyük çoğunluğuyla birlikte hareket etme adına eylemsizlik ve örgütsüzlüğü yüceltiyor.

* Bilimsel sosyalizmi bir eylem kılavuzu olarak ele almadığı, somut durumun somut tahlilini yapmadığı, nesnel koşulları doğru değerlendirmede, toz-pembe hayaller kurarak subjektivizmin batağında yaşadığı için önüne kimi zaman ileriye, kimi zaman geriye kaçan görevler koyup başarısızlığa yol açarak işçi ve emekçileri sükut-u hayallere uğrattıyor. (Örn: Aydınlık Eylemini "pasif" bulup bitimine yakın katılma aymazlığı, yüzbin üyelik parti "fiyaskosu" vb. vb.)

* Sermaye düzeninden kaynaklanan sorunları işçi ve emekçilerin iktidar hedefli, örgütlü, militan mücadelesini çözmek yerine, ölüden gözyaşı beklemeye eşdeğer bir yaklaşımla düzen parti ve kurumlarından çözüm bekliyor. (Örn: Çeteler ve darbecilerin yargılanmasını ANASOL-D hükümeti ve CHP'den bekleme politikası, bkz. merkezi bildiri.)

* On yıllardır yaratılan devrimci mirası, CHP ve ÖDP ile parlementer zeminde yapılan seçim ittifakının üzerinden burjuvaziye

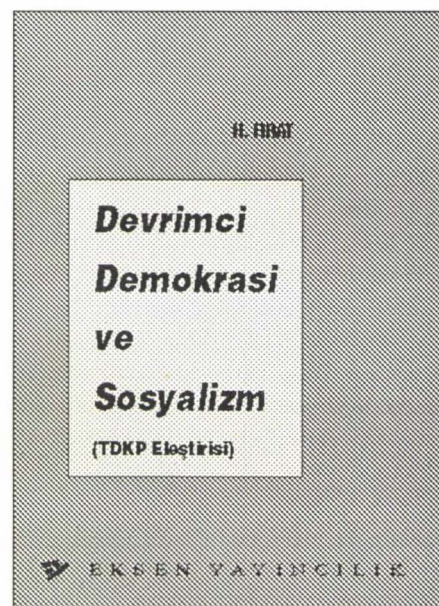
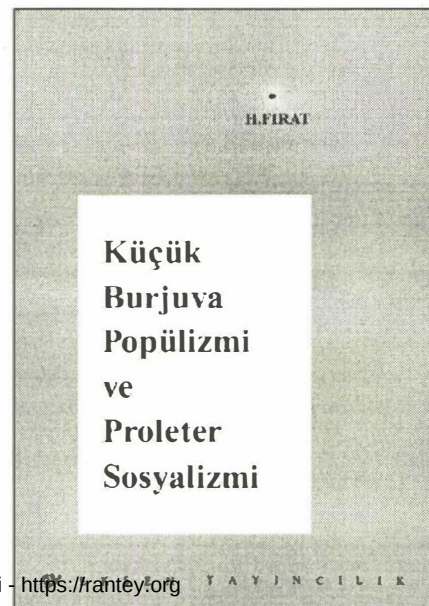
peşkeş çekiyor.

* "İç sorunlar kongrede tartışılmaz" diyerek kangrenleşen sorunları (program, tüzük, taktik) en yüksek organ olan kongreden kaçırıyor. Keyfi bir tutumla tartışmanın sınırlarını belirleyerek, taban iradesini ayaklar altına alarak, Parti-içi yaşamı dinamitliyor.

* Parti-içi demokrasiyi, eleştiri/özeleştiriye, tartışma özgürlüğünü yok ediyor. Reformist görüşlerini paylaşmayan devrimci komünistleri sürekli olarak kovuşturma ve yasaklarla karşı karşıya bırakıyor. Partiye önemli bir dinamizm kazandıran fiili üyelerin seçme ve seçilme haklarını gaspediyor. Emekçi ahlak ve adaleti ile bağdaşmayan davranışlardan, suçlardan dolayı daha önce ihraç edilmiş unsurlara "af" çıkartarak "itibarlarını" iade ediyor. Her türlü ahlaksız çürümüş unsur Partiye doldururken devrimci komünistleri yargısız infazlarla ihraç ediyor.

Bu koşullarda, EMEĞİN PARTİSİ'nde kalmak utancı paylaşmaktır. İşçi sınıfına emekçilere devrim ve sosyalizm davasına zarar vermektir.

Bu nedenle, biz aşağıda imzası bulunan devrimci komünistler EMEP'ten çekiliyor, özgürlükler dünyası için, sınıfsız toplum için başlattığımız yürüyüşte yollarımızı ayırıyoruz.

Gençlik gelecektir! Gelecek sosyalizmdir!

Devlet Planlama Teşkilatı'nın 1989 kaynaklarına göre çalışan nüfusun %61'ini gençler oluşturmaktadır. Devlet İstatistik Enstitüsü'nün Nisan '93 verilerine göre 12-29 yaş grubunun, ülke genelinde işgücüne katılım oranı %50.9'dur.

Genç nüfus yapısı, ülkenin her yerinde işçi kitlesine genç karakterini vururken bazı bölgelerde genç işçilerin yoğunlaşmasında önemli bir artış gerçekleşmiştir. Örneğin İstanbul'da 30 yaşın altındaki işçi kitlesinin oranı %60 ve 20 yaşın altındakilerin oranı ise %20 civarındadır.

Genç işçiler, sınıfın en yoğun sömürü altındaki kesimidir. Büyük çoğunluğu sigortasız, sendikası olarak en ağır koşullarda çalıştırılmaktadır. Ekonomik ve sosyal nedenlerden dolayı, büyük kentlere göç etmek zorunda kalan gençlerden iş bulanlar (işsizliğin gittikçe arttığı biliniyor) kendilerini şanslı saydığından, her türlü çalışma koşulunu kabullenebiliyorlar. Sendikaların açıklamalarına göre haftalık çalışma saati rahatlıkla 60 saati aşmaktadır.

İşçi gençliğin önemli bir kesimini oluşturan çıraklar ise, resmen köle muamelesi görmektedirler. Sözde meslek öğretmek bahanesiyle, çok düşük ücretler karşılığında iliklerine kadar sömürülmektedirler. Türk-İş Çocuk Bürosu tarafından Mart '93'te yapılan bir araştırmada, çalışan işçilerin %17'si çırak statüsündedir. Buna göre yaklaşık 21 milyon işçinin 3.5 milyonu çıraktır ve hiç bir işgüvencesi yoktur. Dayak, küfür, ağır hakaretler artık onlar için sıradan olaylardır.

İşçi gençliğin karşı karşıya kaldığı sorunlardan biri de iş kazaları ve meslek hastalıklarıdır. Ülkemizde, iş kazaları ve meslek hastalıkları sonucu ölen genç işçilerin oranı yıldan yıla artmaktadır. İşveren ise bunun nedeni olarak, işçilerin ferdi korunma malzemelerini kullanma alışkanlığı kazanmamalarını gösteriyor. Sanki işveren bu malzemeleri sağlıyor, işyerleri sağlığa uygun durumda ve işçiler kazalardan/hastalıklardan korunamıyor!

Dahası, kanunlara göre kaçak çalıştırılan işçinin hiç bir işgüvencesi de yoktur. Yani SSK olanakları yalnızca sigortalı işçiler için kullanılıyor. Ülkemizde, genç işçilerin büyük bir çoğunluğunun sigortasız ve kaçak çalıştığı göz önüne alınırsa, ortaya çıkan tablo oldukça düşündürücüdür.

Genç işçilerin sosyal yaşantısından söz etmek bile pek mümkün değil. Çünkü yaşam onlar için gece yarılara kadar süren ağır iş koşulları ve ev arasında geçiyor. Zamanları olsa bile, kültürel ve sportif etkinlikler sadece zengin çocuklarının uğraşabileceği "lüks" bir hale getirilmiştir.

İşçi sınıfı devrimcileri, gençlik çalışması içinde işçi gençliğe ayrı önem vermek zorundadırlar. Ezilen sınıfın, işçi sınıfının gençliği; özverisi, devrimci enerjisi ile devrim mücadelesinin en ağır yüklerini omuzlayacak, önüne çıkan güçlükler karşısında bu özellikleri sayesinde en direngen ve kararlı davranabilecek kesimdir. Geleceğin en sağlam komünist parti kadroları bu kesimden çıkacaktır. Bu nedenle işçi gençlikle, sınıfın bu en diri ve en atak kesimi ile devrimci bir tarzda birleşme gücü ve yeteneği gösteremeyen, bu eksene oturmayan bir gençlik çalışması düşünülemez.

Ö. Dinç

Ankara'da bir grup öncü, komünist genç işçinin çıkardığı "Genç İşçi"nin ilk sayısında yayınlanan aşağıdaki yazıyı okurlarımıza sunuyoruz.

Kurtuluş Yok Tek Başına

Çalışmakta olduğumuz sanayi sitelerinde, irili ufaklı fabrikalarda, atölyelerde, sömürü çarkları en vahşi, en acımasız şekilde dönmektedir. OSTİM, SITELER, ÖRNEK, YENİKENT, SİNCAN ve diğerlerinde durum birbirinden farklı değildir. Buralar patronlar için ucuz emek cenneti, biz işçiler için ise sömürü cehennemidir. Buralar can pazarıdır. işçinin sadece emeği değil, eti, kemiği, kanı, canı tüm yaşamı üç kuruşa alınır, satılır.

Patronların ve onların sömürü düzeninin bizlere reva gördüğü yaşam, yaşamak değildir. Hayır. Bizlere reva görülen, canlı canlı mezara girmek ve ömür boyu ızdırıp çekmektir. Bizlere reva görülen, daha çocuk yaştan başlayarak en ağır işlerde posamız çıkıncaya kadar vahşice sömürülmektir. Sonra da kullanılmış mendil gibi buruşturulup bir köşeye atılmaktır.

Buralarda sömürü çarkları en vahşi en acımasız şekilde döner dedik. Buralarda sendika yoktur. Sigorta yoktur. Çalışma süresinde 8 saat sınırı yoktur. İş Güvenliği yoktur. Doktor yoktur. Hastane yoktur. Servis yoktur. Ücretli izin ve tatil yoktur. Dinlenme yoktur. Hak hukuk ise hiç yoktur.

Buralarda çocukluğun ve gençliğin güzel baharını, tatlı hülyalarını yaşamak yoktur. Okul ve kitaplar yoktur. Spor tesisleri yoktur. Bilgisayar makinaları ve rengarenk oyuncaklar yoktur. Ağaçlar, çiçekler, kuşlar ve uçurtmalar da yoktur.

Buralarda üç kuruş sefalet ücreti vardır. Nefeslere sinmiş açlık kokusu vardır. Sabahın köründen akşamın karanlığına kadar günde 10-12 saat; haftada 6 gün köleler gibi çalışmak vardır. Ekmek lapasıyla mide doldurmak vardır. Sağlıksız iş koşullarından dolayı zehirlenmek, hastalanmak, 20 yaşında ihtiyar olmak vardır. Adı kaza olan iş cinayetlerinde sakat kalmak ve ölmek vardır. Sigortamız yapılmadığından ya da primlerimiz yatırılmadığı için hastane kapılarından sefilce geri çevrilmek vardır. Tazminatsız işten atılmak vardır. Hakkını arayınca patronun tekmesi, polislin copu, jandarmanın dipçığı vardır. Usta başının küfü, hakareti ve dayığı vardır. Hemen kapının önünde ise beterin beteri işsizlik cehennemi vardır.

Bunlar hepimizin bildikleri, her gün yaşadıklarıdır. Peki tüm bunlara daha nereye kadar tahammül edeceğiz? Bugünümüzün ve geleceğimizin karartılmasına daha

nereye kadar mücadele edeceğiz. İnsan gibi çalışmak, insan gibi yaşamak en başta bizim hakkımız değil mi? Biz insan değil miyiz? Öyleyse neğin cezasını çekiyoruz? Biz yoksullar sınıfı çok tembeliz de, asalak zenginler mi çok çalışkan! Biz aptalız da, onların kuş beyinleri mi çok akıllı! Çektiğimiz çileye alın yazısı deyip geçecek miyiz? Böyle gelmiş böyle gider deyip boyun mu büküceğiz?

Bugünümüzü ve geleceğimizi karartan sömürücü asalaklara karşı hiç mi öfkemiz yoktur? Sömürü ve zulüm üzerine kurulu bu kölelik düzenine karşı hiç mi isyanımız yoktur? Etimizi yiyip semirenlere, kanımızı içip palazlananlara, zevk sefa sürenlere, har vurup harman savuranlara karşı diyecek hiç mi sözümüz yoktur?

Hayır! Bizim yüreğimizde öfke de vardır, isyan da!

Ama düzen, bu öfkeye ve isyana gem vurup onu bir bataklığa doğru dört nala sürüyor. Düzenin zehir saçan ahtapot kolları bizleri her bir yandan kuşatmaya alıyor. Düzen, bizim içimizde cehaleti, serseriliği, arabeski, diskoyu, kahveyi, küçük burjuva özentileri, tek başına kurtuluş hayallerini, kumarı, fuhuşu, içkiyi, uyuşturucuyu, kaderciliği, korkuyu, boyun eğmeyi, gericiliği, bağınazlığı körüklüyor. Düzen, bizim aramızda ulus, din, mezhep, memleket, futbol taraftarlığı vb. farklar üzerinden husumeti, çekişmeyi, rekabeti, bölünmeyi, düşmanlığı, kavgayı körüklüyor. Ne için? İşçiler, patronlara karşı güçlerini tek yumruk halinde birleştirmesin diye! Ne için? Dini de mezhebi de vatani da para olan patronlar sınıfı hakimiyetini sürdürmeye devam etsin diye!

Bu böyle sürüp gitmeyecek. Çünkü sadece öfkemiz ve isyanımız yoktur bizim! Tüm dünyada yüzlerce, binlerce yıldır sürüp giden sınıflar savaşının altın dersleri vardır bize mücadele yolunu gösteren. İşte bizim en büyük hazinemiz budur. Bizim bu düzenle başa çıkacak gücümüz de vardır, onu yıkınca yerine koyacak kendi düzenimiz de! Bize gereken bunun bilincine varmak, örgütlenmek ve mücadeleyi yükseltmektir. Eğer örgütsüz isek, tek başımıza birer hiçiz. Bilinçlenip örgütlendiğimizde ise bükülmez bir bilek, aşılmaz bir barikat, yenilmez bir kuvvet oluruz.

Evet, yürümemiz gereken yol ne düzdür ne de kısa. Uzun, engebeli, taşlı, dikenli ve engerekli ama söyleyin, biz zaten ne zaman geniş

ve refah bulvarların lüks mağazalı pembe kaldırımlarında keyif çatıp yürüyebildik ki? Evet, işimiz kolay değil. Karşımızda gücünü para ve zorbalıktan alan soysuz bir sermaye iktidarı var. Ama söyleyin, biz zaten ne zaman kolay işlerin insanı olduk ki, ne zaman el bebek gül bebek, ekmek elden su gölden yaşayabildik ki?

Sözün kısası kardeşler; mücadele edeceğiz ve kazanacağız! İnsanca yaşamak istiyorsak mücadele etmeye ve kazanmaya mahkumuz. Tüm ezilen ve sömürülenler bu kavgada kendi sınıf saflarında yerini er ya da geç alacaktır. Çünkü başka hiç bir kurtuluş yolumuz yoktur.

Ankara'nın genç işçi ve emekçileri de bu yola girecektir. Birleşip ayağa kalktı mı yeri göğü sarsan bir sınıfın, işçi sınıfının mensubu olduğunun bilincine varacaktır. Onun bir sıra neferi olmanın onurunu kuşanacaktır. Tarihin kilidini kırıp çarklarını ileriye doğru döndürmek için kendi sınıf gücünü ilmik ilmik örgütleyecektir. Diğer sınıf kardeşleriyle halka halka birleşecektir. Hak verilmez, söke söke alınır gerçeğini düşe kalka öğrenecektir. Sömürünün, zulmün, adaletsizliğin karşısına bölük bölük dikilecektir. Çürümüş bu eski dünyaya karşı kendi yeni dünyasını kurmak için sınıf kavgasında yığıtçe ileriye atılacaktır.

Genç İşçi Bülteni sana bu mücadelede omuz vermek amacıyla çıkıyor.

Genç İşçi'ye sahip çık!

Bu seşe sen de kendi sesini kat!

Genç İşçi atölyende, fabrikanda, işyerinde, semtinde sana elbet ulaşacaktır!

Genç işçi'yi OKU ve çevrende OKUT! Genç İşçi'ye YAZ!

Bir özgürlük neferi: JOSE MARTİ

Küba devrimi dendiğinde akla ilk gelen iki kişi: Ernesto Che Guevera ve Fidel Castro'dur. Devrimci yazında ve dahası burjuva basında bu ikili üzerine oldukça çok şey yazıldı, çizildi. Adı Küba devrimiyle özdeşleşmiş fakat Latin Amerika dışında oldukça az bilinen bir başka kimse ise Jose Marti'dir. Marti, Küba Devriminin ve dahası Latin Amerika devrimci hareketlerinin temel bir esin kaynağıdır.

Marti şair, yazar, gazeteci, düşünür ve (tüm bu niteliklerin yeşerdiği nesnel zemin) eylem adamıdır. Kurucusu olduğu Küba Devrimci Partisi'nin manifestosu niteliğindeki Monte Kristo Bildirisi'nde bir bakıma yaşamını ve temel eserlerini ortaya koyuyor: "*Küba'nın bağımsız ve emeğin genel hakkını ilan eden bir ülke olması için... emekçilerin cumhuriyetini kurmak için... zenci, beyaz, melez tüm Kübalılar... zafer yada ölüm karanlığı içinde... savaşa*"

Marti, yıllarını verdiği ve çok iyi tanıdığı Amerika kıtasında emperyalizmin doğuşunu ilk gözlemleyebilenlerdendir. Kuzey Amerika tekellerinin tüm kıtaya hakim olmak isteğini gören Marti şöyle yazıyor "*İşte bütün kıtada egemenliğini elde etmek isteyen yırtıcı canavar, düşünü gerçekleştirmeye başlıyor. Avrupayla yarışma ve dünyada başlıca güç olma arzusu yönetiyor onu. Sanayisinin sürüm bulmaya ve gelişen ürünleri için tek bir zorlayıcı pazarın kurulmasını gelecekteki egemenliğinin güvencesi olarak görüyor*". Marti bununla da yetinmeyip durumun ortaya çıkarttığı görevleri de belirliyor: "*Birbirini tamamlayan halklarımız artık tanışmışlardır: Çünkü omuz omuza dövüşmeleri gerekecek... Biran önce gemlemeleri gerek bu canavarı. Gerçeği cesaretle söyleyerek ve ortak düşmana karşı biran önce örgütlenerek.*"

Marti'de bir çok ulusal kurtuluş savaşçısında görülen ulusal dar görüşlülük yoktur. "Yırtıcı canavarın" bir halk tarafından "gemlenemeyeceğini" anlamıştır. Egemenlerin o yıllarda temel bir politikası olan ırkçılık karşısında tiksinti duyar: "İrksal düşmanlık sözkonusu olamaz" der. "*Çünkü ırk yoktur. Vücutlarının yapıları ve derilerinin renkleri farklı olan*

insanların ruhları aynıdır. İrksal düşmanlığı ve nefreti uyandıran ve yayanlar insanlığa karşı cürüm işliyorlar." Ve bu durum karşısında "Zenci, beyaz, melez tüm

Kübalılar'ı savaşa

çağırır.

Tüm bu tutumlarından Marti'nin, baskı-sömürünün "evrensel niteliğini" benliğinde duyumsamasının büyük bir etkisi vardır.

28 Ocak 1853 yılında Havana'da doğdu Marti. Daha 15 yaşında iken şiirlerini yayınlamaya başladı. 16 yaşında özgür vatan (La Patria Libre) adlı bir gazete çıkarmaya başladı. 17 yaşında Küba'nın İspanya'ya karşı giriştiği bağımsızlık savaşına katıldığı için tutuklandı. 6 ay süren kürek cezasından sonra İspanya'ya sürgüne gönderildi. Burada hukuk, felsefe ve filoloji (dilbilimi) öğrenimi gördü.

1874'te Latin Amerika'ya döndü. Başta Amerika olmak üzere bir çok ülke gezdi. Buralarda çeşitli siyasal çalışmalarda bulundu. Yazarlık yaptı. Küba'nın İspanyol sömürgeciliğine karşı sürdürdüğü savaş, sonunda Küba toprak sahiplerini ve İspanyol sömürgecilerinin ortak ihanetiyle son buldu. Marti savaş sonrasında sağlanan aftan yararlanarak Küba'ya döndü. Fakat bir süre sonra illegal örgüt kurmaktan dolayı tutuklanıp tekrar İspanya'ya sürüldü. 2 yıl sonra yani 1880'de Kuzey Amerika'ya gitti.

Marti daha 1878 yılında, Küba tarihinde önemli bir yeri olan ve Küba toprak ağalarının ihaneti ile sonuçlanan 10 yıl savaşında farklı sınıfların ulusal kurtuluş savaşı karşısında duruşlarını gördü. Toprak ağaları, zengin din adamları ve yüksek bürokratlardan oluşan egemen sınıflar açık ihanetçi bir tutum içerisinde idi. Köylülük ve yeni yetme burjuvazi liberal bir tutum sergiliyor, egemen sınıfların kuyruğunda ılımlı-reformcu bir çizgi izliyorlardı. Bu sınıf ve tabakalar kendi siyasal partilerini kurmuş açık bir siyasal tutum belirlemişken emekçilerin bağımsız siyasal inisiyatifi ve bunun cisimleşmiş hali olan devrimci siyasal parti ise henüz yoktu. 1892 yılına kadar Marti, Amerika'da çeşitli konferanslara katıldı. Yazarlık yaptı. Ulusal kurtuluş amaçlı faaliyetlerini sürdürdü. 1892 yılında kurduğu Küba Devrimci Partisi'ne (KDP) başkan seçildi. Fakat başkan olarak anılmak istemediğinden aynı yetkilere sahip delegado (temsilci) olarak anıldı. Marti'nin toplam 27 cilt tutan eserlerinin en büyük bölümü ölümünden bir süre sonra yayınlandı.

Marti'nin şiirleri halk türküsü olarak söylenmekte, devrimci kişiliğinin yanında edebiyat alanında da Latin Amerika edebiyatının temel kaynaklarından biri olarak görülmektedir. Edebiyat ve sanat eleştirisi alanında bir çok eserler veren

Marti'nin şiirleri üzerine ayrıca durmak gerekir. Juan Marinello'nun söyleyişi ile "Marti'nin şiiri geleceğe yürüyen bir şiirdir." "Yalnız ve çağının tanığı bir ruhun çağrısıdır." Marti şiirini şöyle anlatmaktadır: "*İşte şiirlerim... nasılsalar öyle... benim hoşuma giden, karmaşık uyumlar, yontu şiirler; porselen gibi çınıldayan, kuş uçuşu gibi çevik, bir lav püskürmesi gibi alevli ve her şeyi yıkıp geçen şiirlerdir. Şiir parıldayan bir hançer gibi olmalıdır. Okur da gökyolunda sefer eyleyen, hançerini güneşe saplayan ve hızla yukarılara yükselen bir savaşçı imgesi doğurmalıdır. Şiirler kalbimin parçacıklarıdır. Onlar savaşçılarımdır benim.*"

Küba Devrimci Partisi'ni kurduktan 3 yıl sonra, 1895 yılının 3 Ocak'ında KDP ordu komutanı general Maximo Gomez ve diğer Kübalı yurtseverlerle birlikte ulusal kurtuluş savaşını yeniden başlatmak için Küba'ya doğru yola çıktı. 19 Mayıs günü Oriente ili sınırları içerisinde yer alan Dos Rios düzlüklerinde düşmanla girdiği çatışma sırasında öldürüldü. Fakat başlattığı savaş genişledi. 1898 yılında İspanya ile girdiği savaş sırasında Amerika'nın Küba'ya girmesi ile son buldu. Bu, Küba'nın kurtuluşu için 51 yıl beklenmesi demektir. Fakat bir kez tohum ekilmişti. 1959'da Fidel Castro önderliğindeki Küba devrimi Jose Marti'nin başlattığı yürüyüşün farklı bir aşamasında zaferle taçlanmasıdır. Marti 10 ekim şiirinde sanki 50 yıl sonraki devrimi görüyor ve yazıyor gibiydi.

10 Ekim

Hayalim gerçekleşti... Ayaklandı halkım,
Ülkemin halkı, sevgili Kübalılar!
Üçyüz yıl çile çektiler, sıkarak dişlerini
Üçyüz yıl zorbalığın karabaskısına katlandılar.
Eskambrya kayalarından, gür sularına kadar
Yaşlı Kanto'nun her yerde fırtınanın uğultusu;
Ve baskıcı zalim, kuşatarak çepeçevre
Sarıyor ve titriyor ateşi altında toplanımızın
O gömdü bugünkü savaş alanlarında
Küstah cesaretini, başarılarını geçmiş yılların...
Ve benim yüce halkım kurtularak prangalardan
Yürüyor Özgürlük ve zafer yolunda,
Gerçekleşti düşlerim, daha güzel birşey yok bundan

Jose Marti

“Ortadoğu barış süreci” Işığında son gelişmeler

Filistin sorunu şahsında Ortadoğu son dönemde yeniden alevlenmiş ve uluslararası medyanın başlıca konulardan biri haline gelmiş durumda. Filistinli örgütler ile İsrail arasında cinayetler, suikastlar, karşılıklı saldırılar, misillemeler birbirlerini izliyor. Yoğunlaşan olaylara paralel olarak bölgede Filistin-İsrail ilişkilerini aşan hareketli bir diplomasi trafiği yaşanıyor. Örneğin, Hafız El Esad Tahran yolunu tutarken, çaresizlik içinde kıvranan Arafat destek için çalmadık kapı bırakmıyor. ABD özel temsilcisi Denis Ross bölgede temaslarını sürdürüyor, dışişleri bakanı Madeleine Albright'e ziyaret ortamı hazırlıyor.

Oysa, bundan bir kaç yıl önce, bu gelişmelerin tam tersinin yaşanacağı iddia edilmişti. FKÖ ile İsrail arasındaki uzun gizli pazarlıkların ardından kamuoyuna açıklanan ve Nobel ödülüyle taçlandırılan barış anlaşmasının çok şeyi halledeceği ileri sürülmüştü. Filistin sorununa köklü ve kalıcı bir çözüm getirerek Ortadoğu'da barışı sağlayacak, istikrar ortamını yaratacak önemli bir ilk adım olarak propaganda edilmişti.

Yoğun bir medyatik kampanya eşliğinde yürürlüğe konulan anlaşma işgal altındaki bazı Filistin yerleşim bölgelerine özerklik tanıyor ve yönetimi FKÖ'ye devretmeyi öngörüyordu. İsrail özerklik tanınmış bölgelerden işgal güçlerini geri çekti ve yönetim sorumluluğu FKÖ'nün oluşturduğu kurumlara devredildi.

Bir kaç yıldır FKÖ, İsrail ve onların emperyalist hamilerinin sıkı işbirliği içinde antlaşmanın öngördüğü hükümleri yürürlüğe koyulmaya çalışmaktadırlar. Ama, aradan geçen zaman ve yaşanan olaylar bunca kutsanan anlaşmanın ne Filistin sorununun çözümüne bir başlangıç oluşturduğunu ne de Ortadoğu'ya barışı getirmede bir ilk adım olduğunu gösterdi. Tam tersine, Filistin-İsrail ilişkilerinde saman alevini andıran geçici bir yumuşamanın hemen ardından geleneksel gerginlik kaldığı noktadan yeniden alevlendi. Aynı şekilde Ortadoğu genelinde esen ağır bir bunalım havası yeni bir savaşın ön işaretlerini vermektedir.

Her şeyden önce şunu belirtmek gerekir ki, Ortadoğu sorunu Filistin sorununa indirgenemez. Ortadoğu'nun karmaşık bir çelişkiler yumağı olduğu bilinmektedir. Filistin sorunu, ne kadar önemli olsa da, nihayetinde Ortadoğu'daki çelişki ve sorunlar yığını içinde sadece sorunlardan bir tanesidir. Bu nedenle Ortadoğu sorununun genel çerçevesini çizmek ve Filistin sorununun yerini ve önemini bu çerçeve içinde tanımlamak daha doğru olacaktır.

Ortadoğu: Emperyalizmin “böl ve yönet”

politikasının uygulama alanı

Ortadoğu emperyalizmin “böl ve yönet” politikasını başarıyla uyguladığı bölgelerin başında gelmektedir. Bölge devletlerinin sınırları, yönetim biçimleri emperyalizmin bu politikasının hayata geçirilmesini kolaylaştıracak biçimde belirlenmiştir. Bölge emperyalist güçlerin birer arpalığı olarak biçimlendirilmiş ve herbirisinin başına bir kral, bir şeyh, bir emir vb. oturtulmuştur. Bu bakımdan Ortadoğu bir uşak, döneke ve belkemsiz rejimler yığınağıdır. Çarpıcı örneklerinden birini Kuveyt'in oluşturduğu bu devletlerde en gerici, en ilkel yönetim biçimleri, hanedan saltanatları emperyalizmin doğrudan müdahalesi ve desteği sayesinde ayakta durmakta, düşüklerinde hemen yeniden yerlerine konulmaktadırlar.

Tüm bunlara bir de emperyalizmin ileri karakolu sıfatıyla İsrail faktörü eklenmiştir. Bu faktör Ortadoğu'daki mevcut çelişkilerin hem sayısını hem de ölçeğini artırmıştır. Filistin sorununu yaratmıştır. Emperyalizm, petrol sahibi olmanın yanı sıra coğrafik bakımdan da kendisi için son derece önemli bir mevzi olan Ortadoğu'yu geleneksel “böl ve yönet” politikasıyla vesayeti altında tutarken, İsrail aracılığıyla da bölgede terör estirmektedir. Yani emperyalizm, bir yandan gerici Arap devletleri arasındaki çelişkileri körükleyerek onları kendisine en iyi uşaklık yaptırmak için yarıştırmak, aynı zamanda onları İsrail aracılığı ile sürekli baskı altında tutmaktadır.

Emperyalizmin çıkarları doğrultusunda Ortadoğu'da tesis ettiği bu bölünmüşlük ve hegemonya, beraberinde yığınla sorun ve çelişkiyi beslemektedir. Bu sorun ve çelişkileri üç örnekleyerek özetle çalışalım.

Birincisi, petrol uluslararası petrol tekelleri tarafından gasp edilmekte ve bölge halkları sefalet içinde yaşamaya mahkum edilmektedir. Bu talanın bölge halkları açısından yarattığı ekonomik ve sosyal sonuçlar yeterince açıktır.

İkincisi, sömürgeci güçlerin zamanında yerel tarihsel ve toplumsal gerçekleri hiçe sayarak salt kendi

çıkartları doğrultusunda saptadıkları sınırlardır. Bu alanda en çok bilinen örnekler Suriye/Lübnan, Irak/Kuveyt'tir. Ama çok sayıda başka örnek de mevcuttur. Bizzat emperyalizm tarafından üretilen ve her zaman gündemde tutulan bir kriz etkenidir bu. Gerici rejimler arasında dönem dönem alevlendirilmekte, yer yer savaş ve işgallere kadar varmaktadır.

Üçüncüsü, kendilerini kukla gibi oynatan emperyalist güçlere karşı uysallıkta kusur etmeyen bu rejimlerin birbirlerine karşı tahammülsüzlükleridir. Bölgede baş rolü oynamak, yani emperyalizmin gözdesi olmak için birbirleriyle yarışmaktadırlar. İsrail ya da ABD'yle girdikleri ilişkilerde bu gerçek çok açık biçimde görülmektedir. Mısır Camp David Antlaşmasını imzalayarak diğer tüm Arap devletlerini tek çırpıda satmıştır. Aynı şekilde, Körfez Savaşı esnasında Arap rejimleri emperyalist güçler koalisyonu ile birlikte kardeş Irak halkına kurşun sıkmak için birbirleriyle yarışmışlardır.

Dolayısıyla, Filistin sorunu Ortadoğu sorununun tek ve esas nedeni değil, fakat onun önemli bir parçasıdır.

Filistin sorununun oynadığı rol

Ancak Filistin sorunu uzun dönemdir ve halen de bölgenin diğer sorun ve çelişkilerini arka plana iten bir rol oynamaktadır. Filistin sorununun oynadığı bu rol bazı somut tarihsel

nedenlere dayanmaktadır.

Birincisi, emperyalizmin Ortadoğu politikasının faturasını en ağır ve en trajik bir biçimde Filistin halkı ödemıştır ve ödemeye de devam etmektedir.

İkincisi, Filistin halkı Ortadoğu'da direniş destanları yazmıştır. Mücadele alanlarında emperyalizmin ve onun bölgedeki çıkarlarının bekçisi İsrail'in doğrudan muhatabı olmuştur. Yürüttüğü mücadeleden ötürü Filistin halkı devrimci savaşının dünyada yankı bulan bir sembolüne dönüşmüştür.

Ortadoğu'da devrimci mücadelenin gündeminin Filistin direniş hareketi tarafından belirlenmesinin, onunla eşanlamlı anılmasının bir başka nedeni daha vardır. Filistin halkının mücadelesi işgal altındaki topraklarla sınırlı kalmamıştır. Filistinli devrimciler sürüldükleri tüm Ortadoğu ülkelerinde, Lübnan'da, Suriye'de, Ürdün'de direniş sürdürmeye çalışmış, mücadelenin başını çekmişlerdir. Böylece Filistin sorunu kendi coğrafik mekanının dışına taşmış, bölgesel bir soruna dönüşmüş, Ortadoğu halklarına mal olmuştur. İşte bu konumundan dolayıdır ki, bölgedeki diğer radikal ve devrimci dinamikler, direniş ve mücadeleler kendilerini Filistin sorununa endekslemiş, onun üzerinden ifade yolu aramışlardır.

Kısacası Ortadoğu'daki sınıfsal çelişkiler, toplumsal mücadeleler kendi özgünlüklerini geri plana iterek kendilerini Filistin sorunu üzerinden ifade etmiş, onun aracılığıyla dışa vurmuşlardır. Lübnan'daki statükonun bozulması, geleneksel dengelerin altüst olması Filistin sorununun dolaysız bir sonucudur.

Filistin halkı yüzyüze kaldığı tüm güçlüklerle rağmen direniş destanları yazmayı başardı. Güçlükler sadece İsrail'in ya da emperyalist güçlerin saldırganlığından ibaret değildi. Filistin halkının yeminli düşmanları arasında gerici Arap rejimleri de bulunuyordu. Bölgede Filistinli devrimcilere saldırmayan, katliam örgütlemeyen tek bir Arap rejimi göstermek mümkün değildir. En ilerici geçinen Hafız El Esad rejiminden en yobaz Suudi Arabistan krallığına kadar tümü, Filistin sorununa kendi bencil ve iğrenç çıkarları doğrultusunda yaklaşmış, onu kullanmaya çalışmışlardır.

Devrimci direniş çizgisi tasfiye edildi

Bugün Filistin direniş hareketinin devrimci mücadele geleneği büyük ölçüde tasfiye edilmiştir. Suriye'de, Lübnan'da direnmekte ısrar eden bazı küçük grupların varlığı bu gerçeği değiştirmeye yetmiyor.

Bu tasfiye kuşkusuz bir sürecin ürünüdür. Filistin direniş hareketinin yozlaşmasında ve sonuçta FKÖ'nün açıktan satacak kadar alçalmasında Arap

gericiliğinin büyük payı vardır. FKÖ önderliğinin pragmatizmi, tutarsızlıkları, çıkmazları, eşyanın tabiatına aykırı ittifakları, devrimci mücadele açısından elverişsiz uluslararası ortam, tüm bunlar kral Fahd'ın petro-dolarları ile de birleşince, Filistin direniş hareketi yozlaştı, devrimci içeriği tasfiye edildi. Bundan dolayıdır ki, Arafat'ın Rabin'le imzaladığı barış anlaşması aslında bu mücadele mirasının satış senedi idi.

Bugün özerk bölgelerde yaşanan gerginlik ve olaylar bu yozlaşma sürecinin ve devrimci mücadele mirasının satışının yarattığı sancılardır. İsrail'le imzalanan barış anlaşması ile Filistin halkına nasıl bir gelecek vaad edildiği yukarıda belirtildi. Emperyalist güçler bu vaatlerin yerine getirilmesinin teminatını verdiler, kefaletini üstlendiler. Anlaşma metninde asgari biçimde öngörülen ama sözlü olarak yoruma açık bırakılan vaatler karşılığında Filistin halkının mücadelesi tatil edildi, intifadanın kökünün kurutulacağı teminatı verildi.

Filistin halkı ve emekçileri başka bir alternatife sahip olmadıkları için kendilerine tanınan hak kırıntılarından hareketle umutlandılar, sürecin kendilerine vaad edildiği gibi ilerleyeceğine inandılar. Onyıllar boyu en büyük fedakarlıklara katlanmış, her şeylerinden olmuşlardı. Arta kalan tek şeylerini, yani mücadelelerini kefeye koyuyor, karşılığında ise anlaşma ile teminat altına alınmış koşullara uyulacağını sanıyorlardı. Filistinli emekçiler beklentilerinin tam tersine tanık oldular.

İç cepheden bakılacak olursa, İsrail ordusunun geleneksel yaptırımlarına, terörüne bir de Filistin özerk idaresi polisinden baskı ve terörü eklendi. Düne kadar Filistin emekçilerinin alınterini İsrail burjuvazisi sömürmekte idi. İsrail burjuvazisi bu ucuz işgücü rezervinden sukunet içinde yararlanmak için barış anlaşmasına olumlu bir gözle bakmış, Filistinlilere bazı haklar tanınmasını fazla sorun etmemiştir.

Bu perspektifle intifadanın son bulmasını büyük bir kazanım saymıştı. Bugün de aynı durum söz konusudur. Tek fark, Filistinli emekçilerin bugün bir de yeni Filistin burjuvazisi ve onun kurumlarını beslemek zorunda kalmalarıdır.

Arafat Temmuz 1994'te Gazze'ye dönmüştü. FKÖ'nün oluşturduğu kurumların ömrü üç yılı dahi bulmadı. Ama bu süreç Arafat'ın önderliğindeki yeni yöneticilerin sabıkalı bir hırslı şebekesi olduğunun ortaya çıkmasına yetti. 16 bakan kamu parasını zimmetlerine geçirmekten, yani hırslılık yapmaktan ötürü istifa etmek zorunda kaldılar. Bu gerçeklerden çıkan tek sonuç, özerk statünün yürürlüğe girmesinden bu yana Filistin halkının ve emekçilerin maddi ve manevi yaşam koşullarında gözlemlenen kötüleşmedir.

Filistin halkının mücadelesi işgal altındaki topraklarla sınırlı kalmamıştır. Filistinli devrimciler sürüldükleri tüm Ortadoğu ülkelerinde, Lübnan'da, Suriye'de, Ürdün'de direnişi sürdürmeye çalışmış, mücadelenin başını çekmişlerdir. Böylece Filistin sorunu kendi coğrafik mekanının dışına taşmış, bölgesel bir soruna dönüşmüş, Ortadoğu halklarına mal olmuştur. İşte bu konumundan dolayıdır ki, bölgedeki diğer radikal ve devrimci dinamikler, direniş ve mücadeleler kendilerini Filistin sorununa endekslemiş, onun üzerinden ifade yolu aramışlardır.

Dış cepheye, yani İsrail-Filistin ilişkileri düzeyinde gelişmelere bakıldığında, benzer bir manzara ortaya çıkmaktadır. İsrail barış antlaşmasının asgari gereklerine dahi sadık kalmamaktadır. Tam tersine Arafat idaresini hiçe saymakta, anti-terörist mücadele adına Filistinli emekçiler üzerinde terör estirmeye devam etmekte, Filistinlilerin evlerini yerle bir ederek kolonlar için yeni yerleşim birimlerinin inşasını sürdürmektedir. Her zaman olduğu gibi İsrail yöneticileri uluslararası anlaşmaları, Birleşmiş Milletler Örgütü kararlarını ellerinin tersi ile kenara itmekte, Filistin halkına karşı saldırılarını yoğunlaştırmak için sistematik provokasyonlara başvurmaktadırlar.

Filistin halkının mücadele isteği gerici kanallara akıyor

Filistin halkı ve emekçileri onyıllar boyu nasıl ezildiklerini, sürüldüklerini, katledildiklerini, en temel hak ve özgürlüklerinden mahrum bırakıldıklarını unutmadılar. Bugün ise kendi önderliğinin suç ortaklığıyla kandırıldığını açıkça görmektedirler. Önderliği satılmış, dönekleşmiş, davasına yabancılaşmış, devrimci, ilerici örgütlülükleri dağılmış/dağıtılmış Filistin emekçileri mücadele etmek istiyorlar. Ancak, bu mücadele için mevcut koşullarda belli bir örgütlülüğü olan bir tek mevzi vardır; dinsel gericilik! Filistin halkı öfkesini ancak bu dinci kanallardan dışa vurabiliyor.

Bugün Filistinlilerin mücadelesi gerici kanallara akarak ilerlemektedir. Bu nedenle, teoride anti-semitizm (yani ilkel yahudi düşmanlığı), pratikte de suikastler mücadelenin ağırlıklı yanını oluşturmaktadırlar. Bu arada belirtmek gerekir ki, günümüzde gündemi belirleyen bu Filistinli dinsel gerici örgütler tarihsel bakımdan Filistin halkının eseri olmaktan çok siyonizmin, emperyalizmin ve Arap gericiliğinin ürünüdürler. Filistin direniş hareketinin devrimci kimliğini sulandırmak, bozmak ve yozlaştırmak amacıyla söz konusu kökten-dinci oluşumlar alternatif olarak devreye sokulmuş, muhatap alınmış ve gelişmeleri için desteklenmişlerdir.

Ortadoğu: Karmaşık ilişkiler ve çatışmalar yumağı

Ortadoğu'nun karmaşık ilişkilerinin kendilerini Filistin sorunu üzerinden ifade ettiklerini, dışa vurduklarını belirttik. Günümüzde bölgede yaşanan gelişmeler bu gerçeği bir kez daha doğrulamaktadırlar.

Körfez savaşı, SSCB'nin dağılması emperyalizmin Ortadoğu politikasına ve bölgede örümcek ağı gibi tesis ettiği hegemonyasına yeni bir çeki düzen vermesinin koşullarını yarattı. Filistin-, İsrail anlaşması emperyalizmin bu tahakümünün ek ama son derece önemli bir parçası olarak algılanmalı. ABD emperyalizminin ileri karakolu İsrail FKÖ ile pazarlık masasına oturmakla, Arafat'a uyduruk bir muhtariyet tesis etmekle saldırganlığına meşruluk kazandırmış, karantinadan kurtulmuştur, itibar sahibi olmuştur. Yani bu anlaşma sayesinde İsrail gücüne güç katmıştır.

İsrail Ortadoğu'daki konumunu pekiştirmeyi, rolünü arttırmayı, komşularını yedeğine almayı istiyor. Suriye yönetimi biraz yan çizmekle birlikte bugün bölgedeki geleneksel hasımları arasında İsrail'le başa gürecek hiçbir güç yoktur. Eskiden olduğu gibi ortak bir Arap cephesinin oluşturulması koşulları da zayıftır. Dolayısıyla İsrail, Filistin halkına saldırırken, Lübnan'ın güneyini top ateşine tutarken, her zaman olduğu gibi çevreye tehdit savurmaktadır. Tehditin yöneltildiği adres Şam'dır ve içeriği de son derece açıktır. İsrail Suriye'nin iddialarından vazgeçmesini talep etmekte ve işgal altında tuttuğu Suriye topraklarını, Golan'ı geri iade etmek istememektedir. Dahası İsrail adeta savaş aramaktadır.

Verilen mesajı anında ve çok iyi anlayan Hafız El Esad hemen Tahrân'a mollalara koştu, onlardan yardım dilenmek zorunda kaldı. Hafız El Esad rejiminin İran'dan başka yardım talep edebileceği bir güç yoktur. Benzer bir telaş Lübnan'da da görülmektedir. Bu hareketlilik hem gelişmelerin ciddiyetini hem de Suriye'nin zayıflığını kanıtlamaktadır.

Hafız El Esad rejimi SSCB'nin açıktan sallanmaya başladığı Körfez Savaşı döneminde ABD emperyalizmi ile yakın ilişkiler kurmaya başlamıştı. O döneme kadar SSCB ile yakın ilişkiler içinde olduğu için, Suriye rejimi, bölgede ilericiyi, anti-emperyalizmin temsilcisi geçiniyor, öyle tanınıyordu.

Bu ülkenin başta Filistinli olmak üzere bölgenin bir çok ilerici, devrimci örgütüne evsahipliği yaptığı doğrudur. SSCB'nin ayakta olduğu döneme kadar emperyalizmin Ortadoğu politikasına karşı çıktığı da doğrudur. Aynı şekilde İsrail'in bölgedeki saldırganlığına direnmeye çalıştığı da...

Ancak, bu doğrular Hafız El Esad rejiminin anti emperyalist, ilerici kimliğinden kaynaklanmamaktadır. Çıkar ilişkilerinin ürünüdür. Sırtını SSCB gibi bir güce dayayarak ilericilik yapmak, anti-emperyalistlik oynamak pek zor değildir. Eğer Hafız El Esad rejimi gerçekten anti-emperyalist olsaydı Körfez savaşında takındığı tavrı takınmazdı. ABD emperyalizmi Ortadoğu'da egemenliğine çeki düzen vermek için Irak halkını katletmeye gittiği zaman, oluşturulan katil kervanına canı gönülden katılmıştı. Hafız El Esad ABD'nin uşaklığını yapmaya hazır olduğunu bu davranışıyla kanıtlamaya çalışmıştı. ABD onu Lübnan işgaline sessiz kalmakla mükafatlandırdı. Filistin-İsrail anlaşması imzalanana kadar ABD terörist devlet kategorisine koyduğu Suriye ile diyalogunu sürdürdü, ciddiyetini dünya kamuoyu önünde kanıtlamak amacıyla Cenevre'de Clinton-Hafız El Esad zirvesi gerçekleştirildi. ABD emperyalizmi bugün Ortadoğu'da planladığı adımları atmış durumda. Onun için Hafız El Esad rejimi ile iyi

ilişkiler geliştirerek onu etkisizleştirmeye artık ihtiyacı yok. ABD mevcut koşullarda Ortadoğu'da İsrail ve Türkiye'den daha güvenilir ileri karakollar bulamaz. Bu nedenle Suriye bugün onun için fazla önem taşımıyor. Suriye aynı zaman dilimi içinde birbirlerini tamamlayan iki tavrı karşı karşıya kalmıştır. Birincisi ABD'nin kendisini müttefik olarak kabul etmekte nazlanması, ikincisi ise İsrail'in ısrarla saldırganlaşması.

Hafız El Esad rejiminin bu şekilde kısıp alınması ona ister istemez yeniden İran'ı hatırlattı. Çünkü, Körfez savaşında Suriye ordusu Irak halkına kurşun sıkmaya giderken İran bambaşka bir tavır takınmıştı. Körfez savaşında İran rejimi, emperyalizmin kışkırtmasıyla Saddam'ın başlattığı ve milyonlarca insanın yaşamına mal olan İran-Irak savaşını sorun etmeyerek, onurlu bir tavrı göstermişti. Suriye'nin ABD-İsrail-Türkiye saldırgan ittifakı tarafından kuşatıldığı bir sırada İran'la ilişkilerini pekiştirme yoluna gitmesi, bu açıdan anlaşılır bir durumdur. Kaldı ki aynı güçler tarafından günden güne pekiştirilen bu emperyalist saldırgan ittifakın temel hedeflerinden biri de İran'dır. Bu açıdan İran-Suriye ilişkilerinin pekiştirilmesi bu kuşatmaya karşı ortak bir direnme arzusunu ifade etmektedir.

Tanınmış Uruguay'lı yazar Eduardo Galeano ile yapılmış aşağıdaki röportaj sol eğilimli günlük Alman gazetesi *Neues Deutschland*'ın 18 Temmuz 1997 tarihli nüshasından çevrilmiştir. Metni belli kısaltmalarla yayınlıyoruz.

Bir meta olmayı reddediyorum

** Bu yüzyılın sonunda sosyal çelişkiler dünya çapında hiç olmadığı kadar derinleşmektedir. Biz insanlığı kaçınılmaz olarak çöküşe sürükleyen bir sistemin mahkumları mıyız?*

Drakula mutlaka aşağılık kompleksine kapılıyordur. Çünkü bugün uluslararası tekellerin nasıl hareket ettiğini, bir eliyle borç verdiğini diğer eliyle çalan finans ve ticari pazarlarının vahşi mekanizmalarının nasıl işlediğini gördükçe, solda sıfır kaldığını ve tüm icraatlarının değersiz olduğunu düşünüyordur. Sistemin insana ve doğaya karşı çok yıkıcı davrandığı doğrudur ve özellikle güneydeki ülkeler arasında, bu globalleşme çağında sermaye çekmek için, hüznün verici bir rekabet sürmektedir.

Bugünün parolası "en iyi dalkavukluğu kim yapıyor?" olarak geçmektedir. Sunulan ise, mutlak alt sınıra çekilmiş düşük ücretler ve çevreyi kirletme özgürlüğü olmaktadır.

Öyle bir sistem ki; insanları yalnızlığa, korkuya, umutsuzluğa ve sıkıntıya mahkum ediyor. İnsanlar arası dayanışmacı ilişkileri yıkıyor. Bizi diğer insanları düşman olarak bellemeye zorluyor. Bizi yaşamın, çok az sayıda kazananın ama çok sayıda kaybedenin olduğu bir yarış pisti olduğuna ikna ediyor. Kısacası bu sistem ruhumuzu zehirlemektedir.

Bu sistemde araçlar amaçları gaspemektedir. Artık niye sorusunu pek nadiren soruyoruz, zira nasıl sorunuyla fazlasıyla meşgulüz. Ama biz yitirmiş olduğumuz doyasya yaşama hissini geri kazanmak zorundayız.

** Dünyayı ve solu saran karamsarlık, reel sosyalist sitemlerin çökmesi tarihsel tecrübesine dayanmaktadır. Günümüzde sol yeterince inandırıcı bir alternatif projeden yoksun mudur?*

Bir bakıma simetrik bir durum hakim. Öyle ki Batı'da eşitlik özgürlük adına ve Doğu'da da özgürlük eşitlik adına kurban edilmiştir. Özünde mesele kaybolmuş bu birliği yeniden sağlayabilmektir. İkiz olarak doğup sonradan zorla ayrılan özgürlük ve eşitlik tekrar biraraya getirilmelidir. Budur benim arzu ettiğim. Tıpkı özgürlüğün ve güzelliğin birliğinin geri kazanılması ütopyanın bir parçası olduğu gibi. Sanıyorum ahlak (etik) hiç bir zaman bugünkü kadar estetikten kopuk değildi.

arındırılması zorunluluğundan söz ediyorsunuz. Panzehirin bir tarifi var mı?

Hayır. İyi ki yok, zira ben bir tarife inanmıyorum. Ama insanın meşru savunma hakkına inanıyorum. Bir insan, zihnini zehirleyen, onu şiddet ve korku ile kaplayan hakim bir kültür tarafından tehdit ediliyorsa, o zaman o insan kendini savunmak için her hakka sahiptir. Ve eğer senin kimliğini yokeden egemen bir kültür varsa, o zaman ona karşı savaşmak için her türlü hakka sahipsin. İnaniyorum ki, insan yapısının içinde saklı gizli bir güç var. Bu güç insana, bu para üzerine kurulmuş sistemin günbegün dayattığı iğrenç insan tablosundan daha iyi olmayı sağlıyor. Biz paradan çok daha değerliyiz.

Bu yüzyılın sonunda paraya tapınmak evrenselleştirilmiştir. Ağgözlülüğe dayanan ve tüm insanları ve ülkeleri metaya indirgeyen bu sistemin değerleri kutsallaştırılıyor. Meta olmayı reddediyorum. Ve fiyatı olmayan bir şeyin bir değeri yoktur mantığını da reddediyorum. Şair Antonio Machado, daha otuzlu yıllarda, "bazı aptallar fiyat ve değeri

birbirine karıştırıyor", demişti. Bundan yarım yüzyıl sonra neredeyse herkes bunları birbirine karıştırıyor. Latin Amerika'da özsaygımızın bu kadar düşük olması da bundan dolayıdır; zira sattıklarımızın değeri gittikçe düşüyor ve dolayısıyla bizim değerimiz de... Ülke ve kişilerin metanın çok ötesinde bir yere sahip oldukları kanısındayım.

** Özellikle Latin Amerika'da hakim bir rol oynayan uluslararası finans kurumları tam tersini iddia ediyorlar. IMF'yi ve Dünya Bankası'nı nasıl değerlendiriyorsunuz?*

IMF, gelişim düşüncesinin hizmetinde olan dünya çapında bir aygıttır, bir nevi dünya hükümetidir. Zira yöneticileri tüm dünya maliye bakanlarının toplamından fazla güce sahiptir. İnsanlar bir devlet başkanını seçtiklerinde ve o da bakanlarını tayin ettiğinde, bizler bir tiyatro oyununun seyircileri konumundayız. Çünkü asıl hükümdarlar (egemenliği gerçekten ellerinde bulunduranlar) herhangi bir yerde masa başında oturuyorlar ve oradan bilgisayar aracılığıyla

milyonlarca insanın kaderini belirliyorlar. Zenginliği merkezleştiriyor ve şiddetli bir fakirliği dayatıyorlar. Hem de tam bir dokunulmazlık altında, hiç bir cezai yaptırıma maruz kalmadan. Adına da yapısal intibak programları diyorlar.

Gelişmenin ve iktisadi büyümenin mantığı akıl dışıdır. Silah satışı yapıldığında gayri safi milli hasıla (GSMH) artış göstermektedir. GSMH'nin artışı gazetelerin ekonomi sayfalarında iyi bir haberdur. Fakat bu silahların kurbanları için de iyi bir haber midir? Bir evin yıkılması veya bir uçağın içindeki tüm yolcularıyla düşmesi mevcut ekonomi için iyi bir haberdur. Sadece sigortaların ödediği tazminat ile para dolaşımı meydana geldiği için değil, bilakis yeni bir ev ve yeni bir uçağın satın alınması gerektiği için. Bu ekonomi için iyidir, ya kurbanlar için?

Geçtiğimiz günlerde arkadaşını olan bir sosyal kurum çalışanı bayan, bana dokuz yaşlarında uyuştucu müptelası çocukların kaldığı bir bakım evini işlettiklerini anlattı. Bu çocuklar kendilerini tiner/yapıştırıcı koklayarak uyuşturuyorlar. Bir çocuk kendisine kızmamasını rica ederek "bu yolla başka bir ülkeye gidebileceği"ni söylemiş. Bu çocuk açıkça kaçmak için uyuşturucu kullanıyor ve onun gibi yapan milyonlarca çocuk var. O, bizim acı çektiğimiz ve büyük oranda uluslararası finans ve kredi kurumlarının zorbalıklarından dolayı bu hale gelen bu ülkeyi terketmek istiyor.

** Ama gerçeklikten kaçış verilen tek cevap değil. Bugün Latin Amerika'da hangi güçler direniş gösteriyor?*

Neo-liberalizm karşıtı bir hareket için ilgi çekici bir örnek Avrupa'da büyük ölçüde tanınmamış El Barzon örgütüdür. Meksika'da bu örgütün bünyesinde alacaklı bankalara kredi borçlarını ve muazzam düzeyde yükselmiş olan faizlerini ödeyemeyen ve ödemek de istemeyen iki milyonu aşkın dar gelirli biraraya gelmiş bulunuyor. Bu eylemleriyle finans sisteminin sinir merkezini vuruyorlar. Hatta geçtiğimiz günlerde El Barzon'nun temsilcileri Washington'da Dünya Bankası başkan yardımcısı tarafından kabul edildiler. Bu, egemenlerin hızla gelişen harekete karşı duydukları korkunun en açık bir göstergesidir. Öte yandan Chiapas'taki Zapataların Meksika'da 1994 yılında gerçekleştirdikleri başkaldırı umudun bir başka simgesidir.

Eduardo Galeano kimdir? *

Latin Amerika'nın en tanınmış politik inceleme yazarlarından biri olarak tanınan Eduardo Galeano 1940'da Uruguay'ın başkenti Montevideo'da doğdu. 1971'de yayınlanan "*Latin Amerika'nın Kesik Damarları*" adlı kitabıyla dünya çapında üne kavuştu. Bu kitap (kıtanın İspanyollar tarafından fethinden başlayarak 1960'lı yıllarda ABD'nin karşı-devrimci politikasına kadar) Latin Amerika'nın sömürgecilik ve yeni-sömürgecilik tarafından sömürsü ve zulmünün dinamik bir analizidir. Galeano'nun bu kitabı bütün bir neslin politikleştirilmesine katkıda bulunmuştur. Günümüzde hala temel bir yapıt olarak görülmektedir.

1973 cuntasıyla Uruguay'ı terketmek zorunda kaldı. Çalışmasına sürgünde kaleme aldığı üç ciltlik "*Ateşe Hatıra*" adlı yapıtı ile devam etti. Ülkesine döndükten sonra demokratik reformlar için aktif mücadeleyi sürdürdü.

* *Neues Deutschland* ve *PDF Etkinlikleri* <https://roter.org>

* *Eserlerinizde bilincin zehirden*

Latin Amerika'da neo-liberalizme karşı sürdürülen bir çok mücadele vardır, ama bunlar büyük medyaya yansımadağı için ya çok az ya da hiç bilinmiyor. Ülkem Uruguay'ı örnek alalım. Neredeyse hiç kimse, burada, altı yıl önce özelleştirme ile ilgili bir referandumun gerçekleştiğini bilmiyor. Halkın %73'ü özelleştirmeye karşı oy kullandı ve bunun üzerine özelleştirme ile ilgili çıkartılan tüm yasalar geri çekilmek zorunda kaldı. (...)

*** Latin Amerika'da son dönemde medyanın ilgisini en fazla çeken olay Lima'daki Japon büyükelçiliğinin bir MRTA komandosu tarafından işgal edilmesi ve buna karşı gerçekleştirilen baskın olmuştur. Siz bu olayları nasıl değerlendiriyorsunuz?**

Peru devlet başkanı Fujimori, baskın sırasında gerçekleştirdiği katliamla büyükelçiliği işgal eden insanları çok iğrenç bir şekilde cezalandırdı. Peki kendisine, parlamentoyu ve icra organlarını, senaryosunu kendisinin yazdığı bir darbeye işgal ederken herhangi bir şey oluyor mu? Bir büyükelçiliğin işgali, parlamentonun işgal edilmesi ve dağıtılmasıyla karşılaştırıldığında nedir ki!

*** Sizi sadece neo-liberalizmin sosyal ve politik etkileri değil, bilakis çevresel etkileri de meşgul ediyor. Siz bir vesileyle insan ve doğa arasında kaybolan birliğin geri kazanılması gerektiğini belirtmişsiniz. Bunun nasıl olacağını düşünüyorsunuz?**

Dış yatırımları cezbeden/çeken iki faktör vardır: Doğayı hiçbir cezai yaptırıma maruz kalmadan kirletmek ve tahrip etmek özgürlüğü ve bir dolar yevmiye ödeme hakkı. Bunun dünya için sonuçları gittikçe korkunç boyutlara ulaşıyor. Ortalığı boş laflara ve "iyi niyet" deklarasyonlarına boğmanın ötesine geçmeyen Rio'daki uluslararası çevre konferansından beş yıl sonra Jacques Cousteau'nun ölümünü bir bilanço çıkarmanın iyi bir vesilesi olarak görüyorum: O, bu sistemin lağım çukuruna dönüşmüş bir gezegeni kurtarmaya muktedir olmadığının besbelli olduğu bir momentte öldü.

Bizler yeniden derin kültürel köklerimize bakmak zorundayız. Amerika'daki kızılderili kültüründe insan doğayla bir birlik oluşturuyor, zira onun bir parçasıdır. Ve buna inandıkları için 16. yüzyıldan beri cezalandırılıyorlar. Doğanın kutsal olduğuna inandıkları için, putperest olarak türlü baskılara maruz kaldılar. Bu, baskıyı uygulayanlar için şeytanın varlığının bir kanıtı olarak sayıldı. Daha sonra, hakim olan şovenist kültür doğayı (egemen mekanizmanın taktığı isimle ifade etmek gerekirse) insanın hizmetine koşulmak üzere, ehlileştirilmesi ve boyunduruk altına

alınması gereken vahşi bir hayvan olarak değerlendirdi.

Bu anlayış ancak son yıllarda değişti. Bugün artık doğaya hükmetmekten sözedilmiyor, geçerli parola daha çok onun korunmasıdır. Fakat her iki durumda da yanlış bir temel düşünceden hareket edilmektedir. Öyle ki, doğa kendimizin dışında bir olguymuş gibi özünden soyutlanmaktadır. Ezilen kızılderili halkların sahip olduğu kaybolmuş bu temel birliği tekrar geri kazanmamız gerekiyor. Bu ayrım kızılderililer için imkansızdı. Bakış açımızı değiştirmemiz gerekiyor, bu bir çok sorun için geçerlidir.

*** Somut olarak neyi kastediyorsunuz?**

Bakış açısının değiştirilmesinin herhalükarda yaratıcı bir egzersiz olduğuna inanıyorum. Bunu yaparken ne oluyor? Kendimi bir başkasının bizi algıladığı konuma geçiriyorum ve böylece olgulara çok daha gerçekçi bir bakış kazandırılmış oluyor. Kolomb'u kızılderililerin bakış açısından bir hayal edin: kırmızı şapkalı ve büyük mor kadife atkılı adamın biri. Kanımca Kolomb kızılderililerin gözüne bir papağan türünün kocaman bir numunesi olarak görünmüştü.

Ya da uyuşturucu sorununu ele alalım. Medyaya hakim olan bakış Kolombiya'yı yargılamaktadır, ama tüketim pazarına tam bir dokunulmazlık atfediliyor. Uyuşturucu hem trajedi hem de ticaret olarak Kuzey Amerika kökenlidir. Ama dünyanın gözünde Kolombiyalı bir hastalıktır. Nasıl oluyor da ufukta uçan bir sivri sineğin bile fotoğrafı çekilebiliyor da, ABD'ye uyuşturucu taşıyan tek bir uçak yakalanamıyor? ABD'de uyuşturucu ticaretine hakim büyük ölçekli serbestlik bir yanda duruyorken, öte yanda ABD dışında yürütülen amansız av nasıl mümkün oluyor? Aynı durum başka ürünler için de geçerlidir. Ekonomistler güney ülkelerinde üretilen gıda ve hammaddelerinin satış fiyatının ancak yüzde birinin üreticinin eline geçtiğini söylüyorlar. Esrar veya kokain üreticileri de satış fiyatının yüzde birini alıyorlar. Kârın % 99'unu, hiçbir polis raporunda bahsi geçmeyen büyük araçlar elde ediyor. Uyuşturucu ticareti olağanüstü kazançlı olduğu için de illegal kalmaktadır. Bu ticaret kendini yasak oluşuyla besliyor. Aynı şey ABD'deki içki yasağı döneminde görüldü. Alkol yasallaştırıldığında kar paylarında müthiş düşüş meydana gelmişti.

Benim için sorumlu olan uyuşturucuyu üreten ülkeler değildir. Biri üretmezse diğeri üretir. Neo-liberallerin söylediği tam da budur. Neo-liberal doktrinin esasıdır bu: doğan bir talebe pazar bir teklifle karşılık verir. Talep varsa bunu hiçbir yasak engelleyemez. Bu anlamda uyuşturucu ticareti yapanlara en iyi "örnek" neo-liberallerdir.

Eski Sovyetler Birliği'nde özelleştirme saldırısı

Sovyetler Birliği'nin çöküşünün ardından ülkenin yeraltı ve yerüstü kaynakları çok kısa bir sürede bir avuç yeni yetme burjuvanın taşeronluğu ile emperyalistlere peşkeş çekildi. Eskiden kardeşçe birarada yaşayan Sovyet Cumhuriyetler Birliği'nin halkları bir dizi savaşla birbirlerine düşürüldü. Sanayi çökertildi. Tam bir siyasal kaos ortamı hüküm sürmeye başladı. Emperyalistlere ülkeyi peşkeş çekenlerin oluşturduğu mafyalaşmış çıkar klikleri ülkenin egemenleri durumuna geldiler.

Bugün ise özelleştirmeler Rusya'nın birinci gündem maddesi durumunda. Geçtiğimiz yıllarda da yürütülen özelleştirme saldırısı doruk noktasında. En son özelleştirme kapsamına alınan devlet şirketi Svayasinvest'tir. Bu şirketin % 25'lik hisseleri 1,8 milyar dolar karşılığında Mustcom Ltd. adlı Kıbrıs'lı bir şirkete peşkeş çekildi. Bu paravan şirketin arkasında ise çokuluslu bir tek el grubu ve yerli çıkar çeteleri karışımı durmaktadır.

Mustcom Ltd.'i; Rus ONEXİM Bank-MFK, Alman Morgan Grenfell, Rus-Amerikan ortaklı Renaissance Capital Borca şirketleri ile dünyanın en büyük borsa spekülörlerinden biri olan George Soos'dan oluşmaktadır. Birincisinin ortakları eski devlet başkan yardımcısı Vladimir Postanin ile eski maliye bakan yardımcısı Anrej Vavilov'dur. Alman şirketi Morgan Grenfell Almanya'nın en büyük finans kurumu Deutsche Bank'ın bir yan kuruluşudur. George Soros ise sadece Moskova borsasındaki hakimiyeti ile değil, siyasal etkinliğiyle de tanınmaktadır. "Açık toplum" kampanyasının bu ideoloğu bir dizi gazete ve TV kuruluşunun iplerini elinde tutmaktadır.

1,8 milyar dolara peşkeş çekilen Svayasinvest'in % 25 hissesi ülke çapında 24 milyon telefon ağını kapsamaktadır. Böylece en önemli telekomünikasyon kuruluşunu oluşturmaktadır. Bu kuruluşun ele geçirilmesi uzmanlar tarafından Rusya'nın iç güvenliğinin de ele geçirilmesi biçiminde yorumlanmaktadır.

Svayasinvest ihalesinde yenilen taraf son günlerde bir öç alma saldırısı başlatmıştır. Bu, Rusya'da mafyalaşmış çıkar şebekelerinin hem uluslararası tekellerle dolaysız bağı, hem de ürettikleri kokuşmuşluğun boyutlarını

gözler önüne sermektedir. Mustcom Ltd.'in bu ihalede yenilgiye uğrattığı rakibi, İspanyol Telefonica de Espana tekeli ile Rus Alfa-Bank ortaklığından oluşmaktadır. Çokuluslu Alfa Bank'ın taşeronluğu ise Rusya'daki medya imparatoru Vladimir Gussinki, ORT (Rusya 1. Televizyonu) Yönetim Kurulu Başkanı ile Rusya Güvenlik Kurulu Başkanı Boris Beresovski tarafından yapılmaktadır. Her iki grup haftalardır ellerindeki medya kuruluşları aracılığıyla adeta bir savaş yürütmektedirler. Rus yönetim aygıtındaki yozlaşma ile yabancı sermaye bağlantısını tüm çıplaklığıyla açığa vuran kirli bir çıkarlar savaşısıdır bu. Çıkar çeteleri arasındaki bu kıyasıya mücadele, Boris Yeltsin etrafında kümelenen yeni yetme Rus burjuvazisinin bankerler, finans spekülörleri, medya tekelleri ve yeni yetme reformculardan oluşan çekirdeğini parçalayarak farklı gruplara bölünmesine neden olmaktadır.

Uluslararası tekeller ve onların işbirlikçisi Rus burjuvazisi bu kirli çıkarlar savaşını burada noktalamayacaktır. Bu sene özelleştirme kapsamına alınacak işletmelerin en önemlileri; Tiumen Petrol İşletmesi (TNK), Norisilk Nikel Kombinasi ve Birleşik Elektrik Ağı işletmeleridir. Bunlar da önümüzdeki dönemde çokuluslu emperyalist tekellere peşkeş çekilecektir.

Devlet yetkilileri özelleştirmeleri önemli bir "fırsat" olduğunu söylüyor, demagojik lafazanlıklarla ülkenin emperyalizme peşkeş çekilmesi meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Özelleştirme sayesinde, çalıp çırtıkları kasaları yeniden dolduracaklarını, böylece devletten alacaklı yüzbinlerce işçi ve emekçinin maaş açıklarını kapatabileceklerini propaganda ediyorlar.

Özelleştirmelerin faturası açıktır. Rusya işçi sınıfı ve emekçileri daha yoğun ve pervasız bir sömürüye maruz kalacak, muazzam boyutlara ulaşan işsizler ordusu daha da artacak, yoksulluk ve sefalet daha da boyutlanacaktır.

İşte kapitalizmin "zaferi" budur. Kapitalizmin Rusya işçileri ve emekçilerine vaad edebildiği tek şey, daha fazla sömürü, daha fazla baskı, daha fazla sefalet ve yoksulluk olmaktadır.

EKİM

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

Sayı:173, 15 Temmuz '97

*İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!*

Güncel durumun genel tablosu

Susurluk skandalı sonrası sürecin ürünü olan güncel gerçeklere, bu gerçeklerin oluşturduğu toplam tabloya sükunetle ve yüreklice bakmak zorundayız. Bu, kitle hareketi için devrimci bir çıkışın olanağı olarak değerlendirilebilecek bir krizden, nasıl olup da gerisin geri krizin kaynağını oluşturan egemen sınıfın yararlanabildiğini anlamamızı kolaylaştıracaktır.

Bir yıl önce gerçekleşen Zindan Direnişi, toplumu sarsmış, bu ülkede inançları uğruna ölümü yiğitlikle göğüsleyebilecek militanlara sahip bir devrimci hareket gerçekliğini dostadüşmana, üstelik uluslararası ölçekte yankılanarak göstermişti. Bu devrimci gerçekliğimizin yenilik taşımayan bir yüzüdür. Bu direnişten 3 ay sonra ve bundan 9 ay önce gerçekleşen Susurluk skandalının sunduğu imkanlardan yararlanmadaki kaba başarısızlık ise, devrimci hareketimize ilişkin gerçeğin öteki yüzüdür. Gerçekliğin bu iki yüzü arasındaki uçurum giderilemediği sürece devrimci siyasal mücadelede herhangi bir ciddi ilerleme sağlanamaz.

Son bir yılın toplam bilançosu, geleneksel akımların bu uçurumun farkında olmadıklarını ya da farkında değilmiş gibi davrandıklarını gösteriyor. Gerçeğin bir yüzü üzerine bir yıl önce ve bugün sayfalar dolusu yazıp çizen ve bu arada anlamsız sorunlarla kendi aralarında didişenler, gerçeğin öteki yüzü üzerine ciddi bir değerlendirme yapmayı, düzenin yaşadığı ağır bir krizi çaresizlik içinde seyretme tutumundan gerekli sonuçlar çıkarmayı akıllarına bile getiremiyorlar. Gerçeğin bir yüzüyle teselli bulanlar, bununla yalnızca kendilerini oyalayıp-alatıyorlar. Devrimci yiğitlik çizgisi siyasal mücadelede devrimci önderlik çizgisi ve yeteneği ile birleşemediği sürece, gerçek anlamını bulamayacağı gibi, zaman içinde kendini tüketmek akibetiyle de yüzyüze kalır. Bunu anlayabilmek için geride bırakılan tükenmiş örgüt ve insan manzaralarına bakmak yeterlidir. Yazık ki geleneksel örgütler kendi kısır döngülerine bu açıdan bakma

yeteneğini bir türlü gösteremiyorlar. Kokuşmuş bir egemen sınıfın (Susurluk'un yüzeye çıkardığı ağır bir krizi bir "fırsat"a dönüştürerek) kendi politika ve saldırılarını en kolay biçimde hayata geçirmeyi başardığı bir sırada, Zindan Direnişi'nin devrimci anısıyla teselli bulan ve bir yıl öncesinin kısır tartışmalarını yinelenekte bir sakınca görmeyenlerin durumu gerçekten öğreticidir.

MGK-TÜSİAD güdümündeki yeni hükümet, egemen sınıfın kendi krizini kendisi için bir fırsata dönüştürme sürecinin son halkası oldu. Bu süreci tekelleri burjuvazinin ve Amerikancı politikanın vurucu gücü olarak ordu bizzat yönetti. Önce devletteki çeteleşmeyi toplum gündeminden düşürmek için "irtica tehlikesi" asıl gündem haline getirildi. İstenilen amaca kısa zamanda ulaşıldı. Bu orduya sosyal-demokratların yanısıra Türk-İş, DİSK gibi sendika konfederasyonlarının da yardımıyla toplumsal muhalefeti kendi yedeğine alma olanağı sağladı. Bununla yalnızca gündem değiştirilmiş ve hedef şaşırtılmış olunmadı. Yanısıra, ordu bunu, "tehdit önceliği"nde birinci sıraya oturttuğu dinsel gericiliği yeniden kabul edilebilir sınırlar içine çekme operasyonunun dolgu malzemesi olarak kullandı. Bu ise, ordunun hükümet üzerinde oluşturduğu basıncı güçlendirmekle kalmadı, yanısıra uygulanan operasyona bir meşruluk da kazandırdı. Sonuçta kısa dönemli hedef gerçekleşti; eski hükümetin çekilmek zorunda kalarak yerini yenisine bırakması, ordu-hükümet gerginliğinin de yerini artık tümüyle ordu güdümünde hareket eden yeni bir hükümete bırakmasına neden oldu. Şimdi ordu kendi çizdiği çerçevede hareket etmeye mahkum bir hükümete yer açmak üzere, biçimsel planda bir adım geriye çekilmiş durumda.

"İrtica karşıtlığı" sürecinin ürünü olarak sahneye çıkan yeni hükümetin ilk gün icraatı, IMF-TÜSİAD saldırı paketinin maddelerinden en acili olan geniş kapsamlı bir zam planını uygulamak oldu. Söz konusu IMF-TÜSİAD

karşıtlık adına ordu-TÜSİAD güdümüne giren hain sendika konfederasyonları bu saldırıya sessizlik içinde boyun eğdiler. Bununla da kalmadılar; hemen ardından Ekonomik Sosyal Konsey'in oluşumuna katıldılar. Böylece, MGK komutasında sözde "irticaya karşı" oluşturulan işçi-emekçi düşmanı "beşli cephe", işçi sınıfına ve emekçilere karşı sistematik saldırılara onay vererek meşruluk kazandıracak bir kurumlaşmaya dönüştürüldü. Sermaye basını, ordu güdümlü irtica kampanyasının ardından şimdi yeniden IMF-TÜSİAD güdümlü özelleştirme kampanyasına başladı. Bu yeni hükümeti bekleyen en acil sorun olarak konuluyor ve hükümetin tekelleri burjuvaziye güven vermesinin ölçüsü olarak sunuluyor.

Özetle; tekelleri sermaye, Susurluk sonrası sürecin ordu eliyle hazırlanan birikimini işçi sınıfı ve emekçilere yeni bir sistematik saldırının kaldırıcına dönüştürüyor.

İşçi ve emekçi kitleler yıllardır süren kesintisiz bir saldırının bu yeni evresinde de savunmasız bir konumdadırlar. Sendikalar saldırı politikaları karşısında bir şeyler yapmak bir yana, merkezi yönetimler şahsında saldırının doğrudan suç ortağı durumundalar. Yıllardır kitle hareketinde önemli bir yer tutan kamu çalışanları hareketi ise KESK yönetimine çöreklenmiş reformist akımların marifetiyle felç edilmiş durumda. Toplumsal muhalefetin ileri kesimi üzerinde belli bir etkinliğe sahip olan sosyal-reformist akımlar, Susurluk sonrası sürecin açıkça gösterdiği gibi, gitgide daha açık biçimde düzen solunun toplumsal muhalefet içindeki uzantıları olarak hareket ediyorlar. Bu akımlar kitle muhalefetenin devrimcileşerek düzen kanalları dışına çıkmasını dizginlemek biçiminde bir uğursuz rol üstleniyorlar.

Girişte değinilen devrimci hareket gerçekliği ile birlikte düşünüldüğünde bu tablo karamsar bir görünüm oluşturuyor. Oysa, kitle hareketinin bugünkü belirgin zayıflığı, devrimci kitlelerle birlikte, bu

tablonun ilk bakışta sunduğu görünüm yanıltıcıdır.

Gerçekte, bugünün Türkiye'sinde, süreçlere hakim gibi görünen karşı-devrim cephesini şimdiden rahatsız ve huzursuz eden önemli bir devrimci birikim vardır. Bu birikimin en ileri ve diri kesimi devrimci sınıf çizgisinde, bu çizginin temsilcisi bir partinin önderliği altında birleştirilebilse, bu, yıllardır arayış içindeki kitleler için, hiç değilse onların ileri kesimleri için gerçek bir alternatifin ortaya çıkması anlamına gelir. Ve yapısal sorunlarla, onulmaz çelişkilerle yüzyüze olan sermaye düzeninin döne döne ürettiği fırsatlardan yararlanarak devrimci süreci ilerletmek de o ölçüde olanaklı hale gelir. Oysa halihazırda bu birikim örgütsüz ve dağınıktır, sayısız sol grup arasında paralanmıştır ve her adımda verimsizce tüketilmektedir. Karşı-devrimin işini görülmemiş ölçüde kolaylaştıran da zaten budur. Aynı şekilde, ardı arkası kesilmeyen saldırılar karşısında bunalan işçilerin ve emekçilerin çaresizliğinin gerisindeki temel etken de budur.

Geride kalan yıl içerisinde gündeme gelen devrimci güç ve eylem birliği arayışı, bu duruma kısa dönemli bir geçici çözüm olarak düşünülmüştü. Bu girişim herhangi bir sonuç yaratmadı. Dahası, en elverişli koşullarda gündeme gelen bu girişimin buna rağmen başarısızlığa uğraması, devrimci alternatif sorununa buradan gidilerek bir çözüm bulunamayacağını kesinleştirdi.

Bu durumda geriye gerçekten çözücü olabilecek tek alternatif kalıyor: Türkiye'nin en olumsuz konjonktürde bile önemli bir potansiyel güç oluşturan devrimci birikimini devrimci sınıf çizgisinde birleştirmeyi başaracak önderlik eksenini yaratmak. Bu ise, işçi sınıfının devrimci öncü partisi demektir. Yılların kısır döngüsünü parçalamanın bundan başka bir yolu yoktur. Komünistlerin kısa dönemli ve geçici çözümlerle oyalanmayı bir yana bırakarak parti gündemi üzerinde çok özel bir tarzda yoğunlaşmalarının gerisinde bu kavrayış vardır.

"Burjuvazi kavgaya davet etti bizi Davetleri kabulümüzdür!"

S.Y. Kızıl Bayrak'ın yeni sayısının başlıklarına bakmak için Ülkede Gündem gazetesindeki ilanını ararken, kapatıldığının duyurusunu okuduk. Devrimci basına yönelik yayın durdurma ve kapatma teröründen komünist basın da "nasibini" bir kez daha alıyordu.

Bizler Kızıl Bayrak okurları olarak bu saldırıyı kınamalıydık. Belki ama, bu yetiyor mu? Öncelikle saldırıların nedenini anlayıp, kavrayarak, boşa çıkartmanın koşullarını oluşturmamız gerekmiyor mu?

Devrimci yayınlara saldırı öyle bir boyuta geldi ki artık yayın durdurma ve kapatma haberleri hiç şaşırtmıyor. Sadece bir süre okuyamamanın verdiği bir burukluk oluşuyor insanda. Saldırının boyutuyla ilintili bir duyarlılık değil bu, çokluğundan kaynaklanan bir sıralanmayla ilintili. Bu, bir yanıyla anlaşılırdır.

Asıl önemlisi, bu saldırılarda sınıf savaşımının ne denli çetin ve meşakkatli olduğu gözler önüne seriliyor. Bu, öyle bir savaş ki hasımlardan biri onca tankına, topuna, kolluk güçlerine rağmen, kalemden korkacak denli sıkışmıştır, acizleşmiştir. Aczlerini, sosyalizm düşünüyü kaleme alıp, bu düşü işçi sınıfına götürenlere çaresizce saldırarak örtülemeye çalışıyorlar.

Saldırının temelli nedeni de budur: Birgün mutlaka ama mutlaka gerçekleşecek sosyalizm düşünüyü engelleyebildiğince, engellemeye çalışmaktır; işçi sınıfı ve emekçi yığınlar daha uzun bir dönem kabus yaşatmaktır. Çünkü sosyalizm düşü umut demektir, toplumsal barış için savaş çağrısı demektir.

Düşten korkan bir sistem, yok olmayı defalarca hak etmiştir. Ki öyle de olacak.

Kızıl Bayrak ilk sayısından bu yana, bu yokoluşun hızlanması için yayın hayatında varlık gösteriyor. İşçi sınıfını, sermayeyi en canalcı yerinden vurması için aydınlatıyor, bilinçlendiriyor, birleştiriyor. Sermaye için işçi sınıfının bilinçlenmesi ve

birleşerek koskocaman bir emek ordusu oluşturmamasından tehlikeli daha başka ne olabilir ki. Doğaldır ki sermaye böyle bir gücü karşısında gördüğünde saldıracaktır. Böyle bir gücün artık karşısında olduğunu ise Kızıl Bayrak periyodunu haftalığa indirerek net bir biçimde ifade etti. Saldırıları, güçlenmeye, güç olmaya koşut olarak öyle bir boyuta vardılar. İzmir'de olduğu gibi çalışanlarını katletmeyi hedeflemeye dek vardı, varacak.

Adını biz koymadık. Bir olgu, bir gerçeklik bu. Sınıf savaşı. Ve bu savaşta sermaye kendi yasa ve kurallarını bile hiçe sayıyor.

Asıl üzerinde durulması gereken bizlerin bu saldırı karşısında neler yapacağımızdır. Yayın çıktıkça, düzenli olarak okumakla yetiniyorsak, çok açıktır ki hiçbir şey yapmıyoruz.

Dahası, bu saldırıyı sadece Kızıl Bayrak'a yönelik olarak algılayan her işçi, her emekçi ötenazi hakkını kullanıyor demektir. Çünkü saldırı dolaysız kendinedir. Bunun iyice bilince çıkarılması gerekiyor.

Kavgada kuraldır, yumruk atıldığında, sende atacaksın. Yenmek istiyorsan hasımın bir vuruyorsa, sen iki-üç vuracaksın. Boş bulundun mu, yumruğunu ürkek tuttun mu, boylu boyunca uzanırın yere ve hasımın üzerinde hoyratça tepinir o vakit.

Şimdi de sermaye Kızıl Bayrak şahsında işçi sınıfına ve emekçi yığınlar cılız da olsa bir yumruk atmıştır. Kuşkusuz Kızıl Bayrak kendi cephesi çıkartır ortasına; indirece her işçi karşılığı değil al partini birleştire işçi

sınıfının yumruğunun ne denli güçlü ve ne denli tarih yaratan olduğunu gösterecek şekilde indirmelidir yumruğunu sermayenin suratına.

Kızıl Bayrak yukarı daha yukarı, şiarını şimdi daha gü, daha coşkulu atmanın tam zamanıdır. Yalnız bu şiarı atmakla yetmez, onu, ete kemiğe büründürmek gerekiyor. Bunun da yolu gerçek anlamda Kızıl Bayrak'a sahip çıkmakla olur. Kızıl Bayrak'a sahip çıkmak demek, sınıfın yüreğinin burada atması için vargücünle çalışmak demektir; Kızıl Bayrak'ı fabrikamızda, atelyemizde, semtimizde okumadık bir tek işçi, bir tek emekçi bırakmamak demektir; Satırları yazan kaleminin mürekkeple değil, alınteri ile doldurulması demektir.

Biz istemedik belki ama, Nazım'ın dediği gibi "Burjuvazi kavgaya davet etti bizi". Bize düşen "Davetleri kabulümüzdür" diyerek kavgaya girmek ve "Biz nasıl bilirsek/hep bir ağızdan gülmesini/Biliriz öylece/yaşamasını, ölmesini" demektir.

Ya da burjuvazinin davetini reddedip, onursuzca, kavgaya kaçını olarak, onun ücretli kölesi olmayı sürdürmektir.

Kuşkusuz ki tercihimiz birincisi olmalı. Bunu Kızıl Bayrak'a sahip çıkarak net bir duruşla ifade etmeliyiz.

Kızıl Bayrak yukarı daha yukarı. Ta ki sosyalist bir ülkenin burçlarında dalgalanana kadar yukarı.

**Çankırı E Tipi Cezaevi'nden
bir Kızıl Bayrak okuru.**

Aile

Hemen her devrimcinin, devrimci olmayı istediği ve onun için ilk adımları atmaya başladığı andan itibaren ailesiyle olan sorunları da başlar. Aile, kapitalist sistem içerisinde kişinin devrimcileşmesini, düzenle bağlarını koparmasını engellemeye çalışan bir kurumdur.

Ailenin söylemleri ve istekleri, hep çocuğunun okuyup iyi bir iş sahibi olması, "çok para kazanıp" mutlu, iyi bir yaşam sürmesi vb. vb. üzerine kuruludur. Ana ve baba, çoğunlukla kendi yaşamında çektiği sıkıntıları çocuklarının yaşamaması hayali ile hareket eder. Kendi yaşlılık dönemlerine ilişkin beklentilerini de hesaba katarsak, amaçları çocuklarının etliye-sütlüye karışmadan, bu düzen içerisinde yolunu bulmasıdır. Apolitik, düzenle barışık, en fazlasından "iyi" evlatlar yetiştirmek isterler.

Ailemle yaşadığım sorunlar üzerinden örneklendirerek konuyu genişletmek istiyorum. Ailemle yaşadığım sorunlar (benim devrimci olmamı engelleme anlamında), temelde annemle yaşadığımız sorunlardır. Annem yıllardır çalışan, sömürü ve baskıyı yaşayarak öğrenen bir işçi. Hem bu durum, hem de ağebeyimin de bir komünist olması nedeniyle annem devrimcilere ve sosyalizme yakın bir insan. Hatta bununla da kalmayıp devrimcilerin her zaman yanında olan, mücadelelerini birlikte omuzlayan biri.

Ancak, söz konusu ben, yani kızı olduğunda, annemin tek kaygısı benim devrimci olma ihtimalim olmuştur. Beni devletin teröründen koruma adı altında silik, düzenle bağları kurulu bir insan olmamı istemiştir. Önceleri kendi içimde açık ve net olamadığım için anneme karşı net bir tavır sergileyememiştım.

İlk olarak ailede yaşanan sorunlarda olsun, mücadelenin içerisinde karşılaşılan zorluklarda olsun devrimcinin davasında, iddialarından ödün vermeyen, net, tutarlı bir tutum göstermesi gerektiğini düşünüyorum. Çünkü, nasıl ki rotasını belirlenmemiş bir gemi belirsiz bir şekilde sağa sola gittikten, yalpaladıktan sonra batmaya mahkumsa; sosyalizm mücadelesini tam anlamıyla tüm benliği ile sahiplenmemiş net olmayan bir insanda gerek ailedeki baskılar, gerek bu mücadele içindeki tüm baskılar altında boğulup gömülmeye mahkumdur.

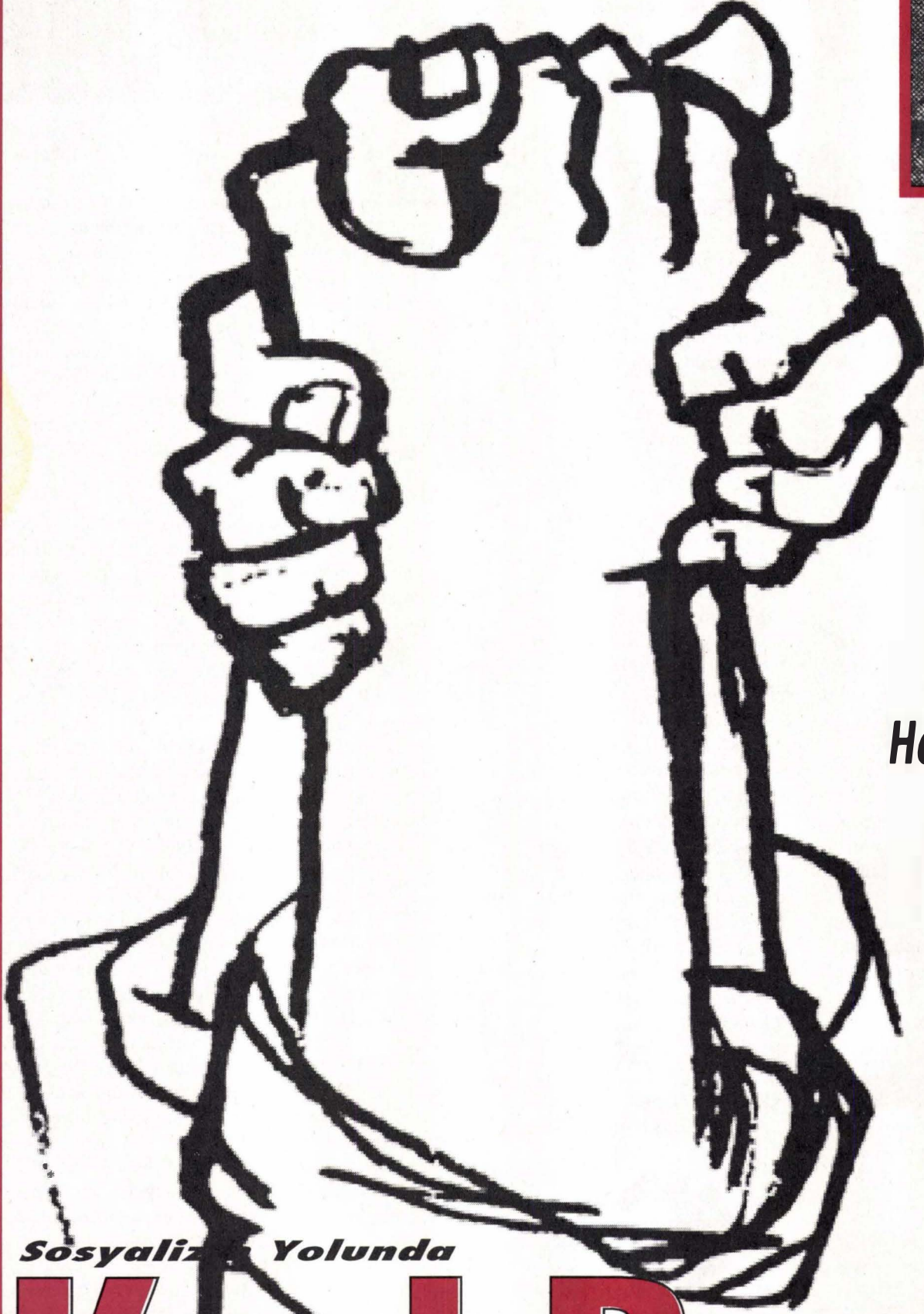
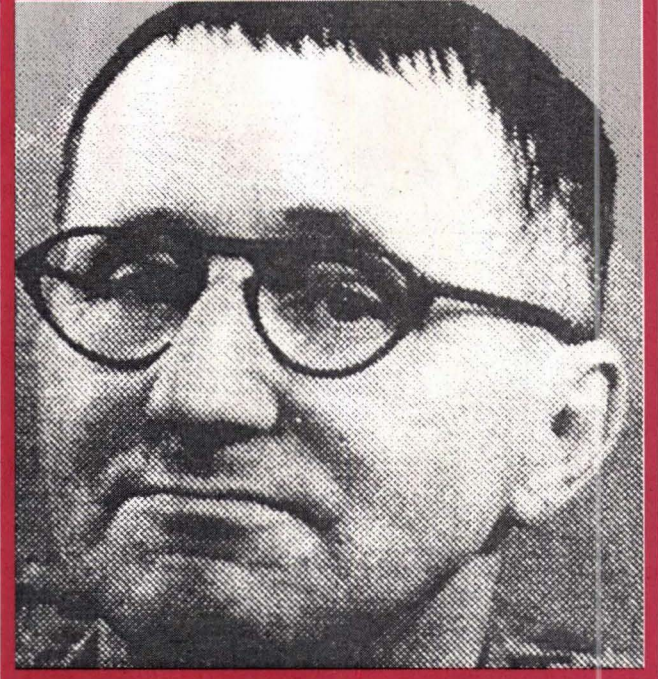
Annemle ben duygusal yönden birbirimize çok bağlıyız. Ve annemde bunu bildiği için duygu sömürüsü yoluyla beni mücadeleden uzak tutmaya çalışmıştır ve ilk zamanlar bunda başarılı olmuştur da. Fakat, daha sonraları ben sosyalizm mücadelesinin ne demek olduğunu bilip, bu onurlu mücadeleye girmeye karar verip, açıkladığımda (yani az önce bahsettiğim o açıklığa ve netliğe kavuştuğumda) artık ne duygu sömürüsü, ne psikolojik baskı, ne de tehditle beni engelleyememiştir. Ailemin hiç beklemediği bu net tavrımın beni daha ileriye sıçratmışa inanıyorum.

Bir devrimcinin ailesi ile yaşadığı sorunlarda, ailesini kaybedici değil kazanımcı bir şekilde müdahale etmesini düşünüyorum. Fakat, bunu yaparken de devrimci inançlarını sahiplenmesini, iddialarının arkasında durmasını da bilmelidir.

Bertolt Brecht

Sosyalizmin inançlı savunucusu, partili sanatçı

10.02.1898-14.08.1997

DAYANIŞMA

İşçileri tüm dünyanın
Bir amaçta birleşin
Hep beraber paylaşın
(...)

Haydi unutmayalım,
Nereden biz güç alırız
Hem açken, hem de tokken
Haydi unutmayalım
Dayanışmayı

İşçileri tüm dünyanın
Birlikten kuvvet doğar,
Senin kırmızı birliklerin
Her türlü zulmü boğar

B. Brecht

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete